ФАМИЛИЯТА ПРИЩИ

Ричард Кондън

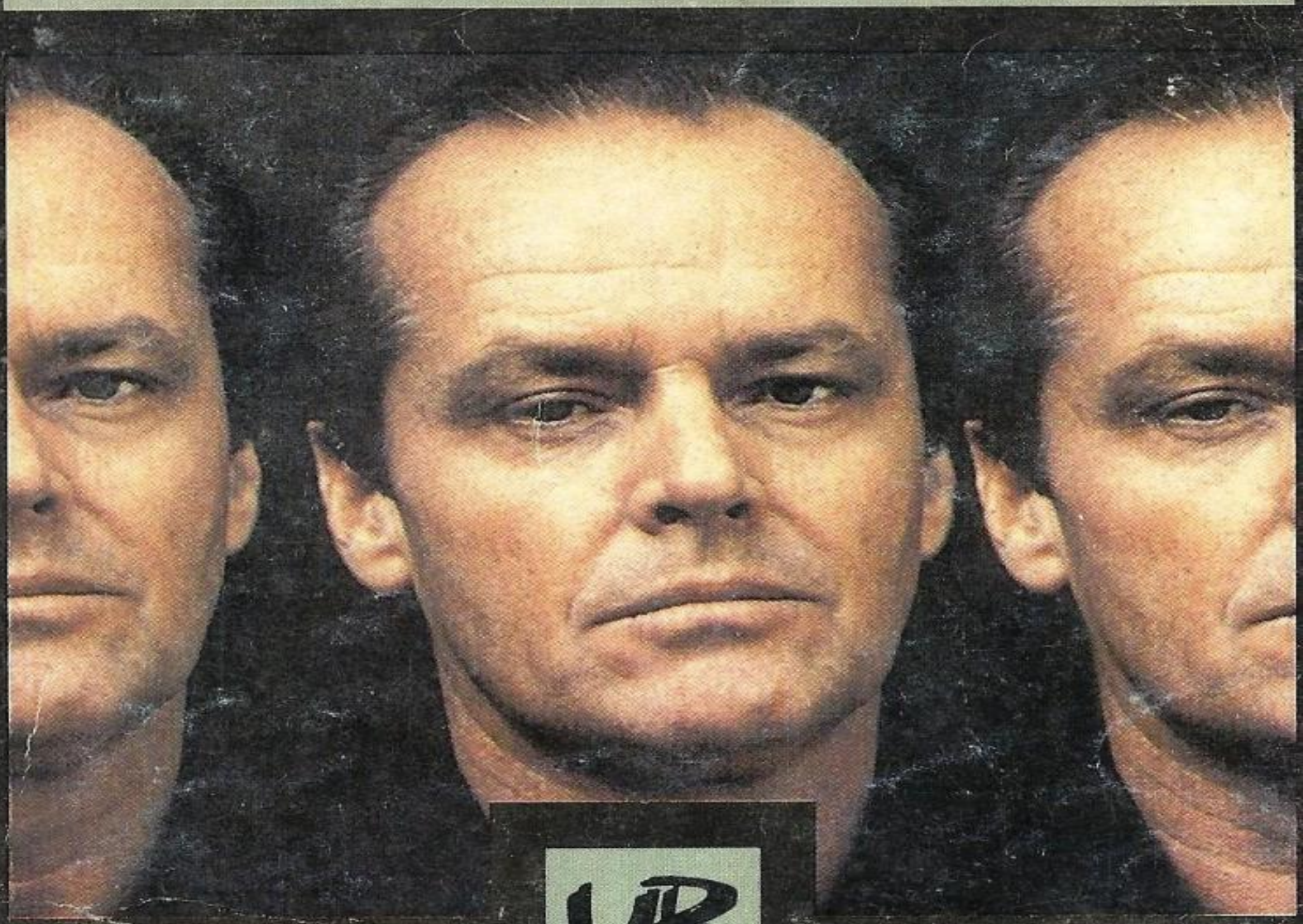

ИВ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА ИВАН ВАЗОВ

РИЧАРД КОНДЪН
ФАМИЛИЯТА ПРИЦИ

Превод: Емилия Георгиева

chitanka.info

„Забележете… този Кондън е някакъв Вид гений!“
„Космополитън“

Комар, проституция, порнография, рекет, наркотици, убийства, изнудвания. Навсякъде ръката на мафията Прици. Дори зловещите Борджии бледнеят пред тях. Жестокият наемен убиец на фамилията, Чарли Партана, нощем се превръща в нежен любовник — пленен от красивата Мардел ла Тур, той е обладан от алчната, властолюбива и обзета от страст Мейроуз Прици… Една книга за облагодетелствания престъпен свят на Америка.

ПЪРВА ГЛАВА

Пералнята „Сент Джоузеф“, главно седалище на клана Прици, бе ниско и широко триъгълно здание, врязало се като парче торта в центъра на Флетбуш. През октомври 1969 г. се навършиха пет месеца, откакто Винсънт Прици бе станал бос, т.е. след оттеглянето на баща му, за когото този акт означаваше формално предаване на титлата и задълженията в ръцете на сина и отпадане на всекидневното ходене в „пералнята“. Нищо не беше се променило. Босът бе Винсънт, но негов бос си оставаше дон Корадо.

Винсънт бе сериозен мъж със строг вид: лицето му, свито като юмрук, излъчваше едва сдържана ярост и наподобяваше една от куклите на сеньор Уенсис с антиобществено поведение. Страдаше от подагра, високо кръвно налягане, язва, псориазис — защото беше човекомразец. Цели двадесет и четири години беше sottocapo[1] и vindicatore[2] на баща си; сега босът беше той. Но дори и това ненавиждаше. Винсънт заговорничеше със собственото си невежество. Човек блъскан и бит отвсякъде, той ръфаше плътта си и я изплюваше върху света.

Стаята му с два прозореца и голямо бюро бе лишена от всякакви други вещи, ако не смятаме двата телефона и бронзова, скосена по краищата табела на стенала, която гласеше: „Благодаря за това, че не пушите“. До стената отляво имаше огромна маса с подредени двадесетсантиметрови статуетки на светци и картината „Исусово свято сърце“, поставена в бронзова рамка. Винсънт беше роден в деня на Девата от Палермо, св. Нимфа, приела мъченичеството в Сицилия, чиито свети мощи, заедно с тези на св. Респий и св. Трифон се съхраняваха в Рим, и тя беше негова покровителка; статуетките на тези светци стояха на масата редом със св. Антоний и св. Дженаро. На стената срещу бюрото се виждаше един от работните девизи на Ай Би Ем, също в рамка, на италиански: credere[3], с големи черни букви върху сребърна апликация на оранжева основа. Три стола, светло кожено канапе и светъл килим довършваха подредбата на стаята.

Изпи хапче за кръвното, после диуретик, хапче против подаграта и триста двадесет и пет милиграма аспирин, който трябваше да поразреди кръвта му: зачака промяна в състоянието си. Нищо не почувствува.

Изрева в отворената врата: „Доведете ми Чарли Партана!“ Всяка дума бе рязка като звук на трион. За да постигне такова въздействие, бе работил четиридесет и пет години. Така говореха всички мъже от тяхната среда; мигновено трябваше да стане ясно, че момчета като тях не се шегуват.

Стаята на Партана беше две врати след тази на боса. Със същата големина, но не така украсена — никакви табелки с надписи, никакъв килим, никакви статуетки, никакво канапе. Чарли беше заместник и изпълнител на волята на боса. Беше на тридесет години. Имаше способността временно да изключва какво става около него, отчужден напълно. Когато беше на тринадесет, Корадо Прици предрече, че той ще бъде „скритата пружина“, защото никой не забелязваше присъствието му. Би могъл да изпотроши някоя от витрините на „Маси“ без някой да го усети.

Чарли Партана беше гъвкав и строен, кокалест, с лице на товарен кон — безизразно, дълго и тясно; големи очи, залепени до носа му. Веждите му стърчаха над очите, а гласът му произвеждаше звуци, подобни на шум от тежка стоманена шейна върху сгурия. Подреждаше мислите си бавно, но с усърдна точност. Седеше зад бюро с празни чекмеджета, с изключение на едно, в което държеше швейцарски армейски нож с ножичка, с която имаше навик да реже ноктите си. Беше много спретнат човек.

На три стола около бюрото седяха довереницитe на семейство Прици, които бяха caporegime[4]. Под командата на всеки имаше приблизително шестстотин човека — специалисти и мускулна сила, действуващи или в резерв.

„Малкият Ейб“, Гароне Таркуин, единият от тях, говореше за новите строителни замисли в кметската канцелария. Гароне беше получил прякора си преди тридесетина години, от когато датираше откритието му как да не се бръсне всеки ден — беше пуснал бакенбарди, покриващи бузите му като на Ейбрахам Линкълн. Изглеждаше двоен: месест и късичък. Говореше, сякаш бе учил на дикция самия Луис Армета. Отговаряше за съюзите на строителните

работници и предлагаше да изтеглят водопроводчиците, гипсаджиите и електротехниците от проекта „Гардън Гроу“ — гигантски, шикозен жилищен квартал, израстващ на мястото на множество сринати със земята евтини къщи; хората на кмета си бяха прибрали пая тихомълком.

— Това копеленце се перчи и ми се прави на важен, какво си мисли, за бога!

Другите двама карі[5] бяха Роко Сестеро и Сал Прици, син на Винсънт (овдовял за втори път) от първия му брак. Говореха едновременно, разярени от подлата кражба на кметските хора, които се стискаха да делят, когато в стаята нахлу Водопроводчика, прекъсвайки всички:

— Чарли, шефът те вика.

— Кажи му след десет минути.

— Без мен, яде го подаграта.

Чарли се извърна бавно със стола и го обля с ледения душ на страха. Роко Сестеро, под чието пряко разпореждане попадаше Водопроводчика, го съжали.

— Сваляй си шапката, когато си вътре — каза Чарли. Водопроводчика се изниза заднишком, затваряйки вратата много внимателно.

Щом приключиха, Чарли отиде при Винсънт.

— Къде се мотаеш? — каза Винсънт.

— Остават само шест седмици до изборите. Чака ме много работа.

— Е, как е?

— Работата на кмета е опечена.

— А Малоун?

— Смятай го пропаднал.

— Добре. Сега ме слушай, Чарли. Дженаро Фустино и Фартс Еспозито — Пръдльото, пристигнаха вчера. Искат да отидат тази вечер в „Латино“. Работя по цял ден, а очакват от мен да стоя и цяла нощ, като че съм момче за развлечение. Подаграта ме убива. Накратко, ти ще ги заведеш, о’кей? Те са в „Палас“.

— А вечерното училище?

Забележката се заби право в язвата на Винсънт, но дон Корадо бе толкова горд от решението на Чарли да вземе диплома за средно

образование, след като бе зарязал ученето още на петнадесет години, че Винсънт трябваше да се примирява.

— За бога, „Латино“ е нощен клуб, отваря по-късно, другите от класа никога ли не отсъствуват?

— Добре, Винсънт, ще се оправя, казвам само да не изпусна часовете.

---

[1] Заместник бос (ит.) — Бел.ред. ↑
[2] Отмъстител, екзекутор (ит.) — Бел.ред. ↑
[3] Вярвам (ит.) — Бел.пр. ↑
[4] Главатари — (ит.) — Бел.пр. ↑
[5] Шефове (ит.) — Бел.ред. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Казиното „Латино“ беше голям нощен клуб в Ню Йорк, собственост на семейство Прици. Намираше се в най-сигурната част на града, улиците около Източна Шейсета, близо до Сентръл Парк, квартал до такава степен различен от Бруклин, че Чарли разпознаваше сградата само нощем.

Заведението носеше тлъсти печалби, но основното му предназначение бе да събира и забавлява нощем деловите партньори на семейство Прици, пристигащи отвсякъде в Ню Йорк във връзка с различни предварителни уговорки. В приземния етаж се помещаваха бар и коктейлна зала. Нощният клуб беше в подземието на сградата. В средата на всяка маса имаше цветя със скрити вътре микрофончета, които при желание можеха и да се включват към записващото устройство-майка, също разположено в сутерена. В казино „Латино“ човек можеше да види каймака на кабаретните дарования, най-добрите изпълнители в страната, които толкова се бяха изкушили от хазарта в хотелите и клубовете на Прици в Лас Вегас, Атлантик Сити, Кентъки и Маями, където работеха, че се бяха превърнали в заложници на фамилията — отработваха дълговете си там, където ги пратеха. Трима-четирима си останаха вечни длъжници.

Казиното имаше великолепни певици и шест зашеметяващи танцьорки — невероятно зрелищни. Анджело Партана казваше, нека забравим за ден-два Лос Анджилиз и звездите от нашумелите филми, и подиумът се изпълваше с разкошна плът, запазена марка.

Върху момичетата не се оказваше натиск да бъдат любезни с гостите. Би накърнило дългосрочните интереси на фамилията, и момичетата знаеха това. От време на време, ако имаше някоя по-важна птица, оберкелнерът Смаджа канеше момичетата да поседят при гостите в почивките между излизанията си, но само певиците; танцьорките се пазеха за гости, в компания с някои от приближените на семейството. Но и с певиците не беше лесно, само след доста пререкания и убедителни доводи Смаджа довеждаше някоя от тях.

Момичетата знаеха, просто бяха сигурни, че нямаше да си имат неприятности, ако откажат да придружат клиента извън заведението, пък бил той дори и някой от хората на Винсънт Прици. Обаче, ако се случеха на една маса със самия бос, то те решаваха в полза на госта и услугата.

Дженаро Фустино беше бос на клона в Ню Орлиънс. Женен за най-малката сестра на дон Корадо, Бърди, той се разпореждаше с територия, простираща се от Луизиана, през Тексас, до Оклахома, а на запад обхващаше и южните краища на страната, чак до границата с Калифорния. С неговата флотилия малки самолети той товареше от Мексико дрога и часовници, а разтоварваше стоката на близо четиридесет малки американски летища и пресушени местности и езера. Фустино бе съдружник на Прици в организираната на международна основа операция с часовници; същото се отнасяше и за алкохола и „тревата“, но сега се бе заел да наложи във владенията си последната новост — идея на дон Корадо Прици — изключителните права върху възстановяването на стари пощенски марки: клеймото се изличаваше със специален химикал, който Прици доставяше от Ню Йорк, и марките се препродаваха с отстъпка 45 процента от тяхната първоначална цена. Вносът на състезателни коне от Англия и Ирландия за хиподрумите на Дженаро в Луизиана и Арканзас също бе област на сътрудничество между двете семейства.

Дженаро Фустино бе изградил цяла промишлена верига за фалшификатите. Часовниковите механизми идваха от Хонконг, а кутийките и циферблатите бяха от Италия, където ги и сглобяваха. Всички известни марки швейцарски часовници имаха „двойници“, които Дженаро продаваше от 10 до 30 процента по-евтино от цената на истинските и пак завърташе седемнадесет милиона долара годишно от този бизнес. „Това доказва, че хората са крадливо племе“ — бе казал на Анджело Партана, след като мина първата година от аферата с часовниците.

— Защо толкова се чудиш? — отговори Анджело.

Натал Фартс Еспозито (Пръдлъото) беше caporegime на Дженаро. Натал имаше дарбата да пърди, когато си поиска — силно, средно, дори нежно. Така си беше спечелил име на веселяк, желан гост на забавите у Фустино. Двамата имаха толкова здрава връзка, че Анджело Партана казваше: „Когато Дженаро преяжда (а това му се случваше

винаги, дори когато беше на диета), коремът на Натал Еспозито се разкъсва от газове.“

Тази вечер Чарли, Дженаро и Натал се срещнаха в „Латино“, за да вечерят заедно. Дженаро поиска китайски ястия и храната трябваше да се достави от заведението за кантонски специалитети, също собственост на Прици, на 127-ма улица в придатъка на Бродуей. Щом ястията пристигнаха, бяха вещо подгряти и изискано поднесени. Докато чакаха, Дженаро изяде една запечена „Аляска“[1].

След вечерята Чарли направи знак с глава и Смаджа доведе на масата три танцьорки. Вечерни рокли бяха заменили танцовите им костюми, за да не привличат вниманието, но и с рицарски доспехи да бяха, надали биха се радвали на повече внимание, докато прекосяваха салона. „Смазващ“ близък кадър, това не ти бяха дрипите на Арнолд Шварценегер, а красота и женственост, освежаващи възприятията по особен начин.

Две от момичетата, тъмнокоси, чисто и просто сразяваха душата с красотата си. Тази, която Смаджа сложи до Чарли, бе неописуемо прекрасна. Беше нова в „Латино“ — красива глава, красиво тяло, сякаш слязло от страниците на шикозен каталог, като някаква скъпа стока, статуетка или нещо подобно, което си си поръчал — разсъждаваше Чарли. В големите и златисти очи проблясваше своенравие. Особена закачлива своенравност — тази мимолетна мисъл прекоси съзнанието му и изчезна. Чарли нямаше време за пространни размишления, но усещането му беше ярко като фойерверк — определено тя приличаше на изтеглен жокер.

Като официален представител на семейството тази вечер, той се държеше сърдечно, но остана недосегаемо хладен и вежлив, дори и оценявайки я като най-красивото момиче, което е виждал в живота си. Бе с исполински ръст, материк, пищна — мислено отбеляза Чарли, когато се изправи да я поздрави. Но усещането му се изличи мигновено, макар че тя не се попрегърби ни най-малко, за да се смали. Стоеше изправена като адмирал на посещение в Белия дом. Великолепието на формите й възпламени нова мисъл в съзнанието му, много убедителна при това: ето, това е истинския ръст на хората, но подлият живот ги смачква и превръща в джуджета.

Наричаха я Мардел ла Тур. Много красиво име, каза си Чарли. Другите две момичета, седнали съответно до Дженаро и Натал,

избухнаха в неистов смях, защото Дженаро бе попритиснал Натал да изпълни своя номер — такова обяснение даде Чарли на мис ла Тур:

— Какъв номер? — попита Мардел.

— Той е мех с лайна — отвърна Чарли. — Нова ли си?

Тя потръпна от погнуса.

— Какво има? — попита Чарли — На течение ли си?

— От Бъкингамския дворец, без да споменавам имена, ме пронизват с леден радиосигнал, когато се налага.

Такова поведение бе неочаквано и за самата нея. Но реши да се придържа към него, защото имаше всички изгледи да завладее вниманието му. Тя успя да наподоби почти карикатурен британски английски, говореше като Тери Томас — актьорът.

— Бъкингамския дворец?

— Започнах с новата програма в петък вечерта.

— Идвам насам веднъж месечно — обясни Чарли. — Защо изговаряш думите толкова смешно?

— Англичанка съм.

— К’во от т’ва?

— Родена съм в Шаафсбрий[2], но тук дойдох след Лондон и Париж.

— Париж?

— Работих в „Лидо“.

— Без майтап? Как не съм те видял досега, искам да кажа тука. Не съм бил нито в Париж, нито в Лондон, но тук — да.

— Както вече казах, нова съм. Ти гангстер ли си?

Той я изгледа изпитателно.

— Тази дума не е вече в употреба — отговори той бавно. — Защо питаш?

— Момичетата ми довериха, че от нас се очаква понякога да забавляваме гангстери по масите.

— Кои момичета, тези ли?

— А, не, в гримьорната някой говореше.

— Така ли? Е, нека ти обясня нещо…

— Казаха, че казиното се държи от гангстери, които идват и се срещат с други гангстери тук.

Чарли се вкамени.

— Приличаме ли на гангстери, ние на масата?

— О, да, определено.

— По какво съдиш?

— Ами, по всичко.

— Така значи, по всичко. Аз съм бизнесмен от Бруклин. А те двамата са от Ню Орлиънс, също бизнесмени. Потеклото ни е италианско, затова говорим така, а като прибавим, че съм от Бруклин…

На по-плещестия и набит нюорлиънски бизнесмен сервираха салата като за началство, която май бе гарнирана със свински котлети. А от другия се разнесе басовият тембър на „тръбата му“ — продължителна, горда пръдня, мярка за остроумие. Момичетата от двете му страни се смееха пискливо.

— Съжалявам — каза Мардел на Чарли, като че ли се извиняваше вместо Натал. — Не исках да ви обидя.

— Слушай, не аз, а ти говориш шантаво. Така ли говорят в Шаафсбрий, Англия?

— Всъщност, ние сме по-близо до Семли.

— Всеки в Бруклин ще ти каже, че си говоря нормално. Ако си мисля, че си нещо малко не в ред, това дава ли ми право да питам дали не си проститутка или нещо такова?

— Хич ме няма да поддържам благовъзпитан разговор, защото винаги съм нащрек, очаквам да ме пронижe нов радиосигнал.

— Какво?

— Така се предпазвам от проказа.

— Зарежи това — каза той. — Хайде, ще те изпратя до вас.

— Не мога.

— Защо?

— Имам още едно излизане.

— Ще го уредя.

— О, съжалявам, господин Партана, но не ми е възможно да приема.

— В неделя и понеделник не си на работа, нали?

— Не съм.

— Може ли в неделя да вечеряме някъде заедно?

— О, трябва да измия косата си, интимните части на тялото и да дочета една книга.

— Книга?

— Да. От библиотеката, срокът й изтича.

— А в понеделник?

Тя внимателно следеше лицето му.

— В понеделник става, но само ако обядваме някъде в моя квартал.

— Къде с това?

— Челси.

— Къде?

— Живея на Двадесет и трета западна улица, 148.

— Чудесно. И на майната да си, няма страшно. — Той изведнъж се отпусна на стола, така че почти се изхлузи под масата. Миризливата свирка на Натал сега гонеше горните регистри, а двете момичета се пръскаха от смях.

— Как го правиш? — попита едната, хванала бедрото му, възбудена от близостта до човек с такова чувство за хумор.

— Зависи колко въздух поемам — отвърна скромно Натал. — Колкото повече въздух глътна, толкова по-шумно излиза.

---

[1] Сандвич — Бел.пр. ↑

[2] Превзето произнасяне на Шафтсбъри. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Страстно желание мореше Чарли цели пет дена. Неговото общество и бизнес-среда му налагаха ролята на плашило, но това поведение и външност бяха по-скоро професионална необходимост. А у Чарли имаше една много нежна жилка, придобита от разказите по списанията, които четеше от най-ранна детска възраст. Все по-силно у него се утвърждаваше чувството на безпомощност пред красивите жени, защото подобно парите за Прици, красотата бе неговия Граал, според строгото й определение скътано дълбоко в сърцето му. Не си падаше по картините в музеите, или най-прекрасните примери за смелост и всеотдайност, или, да кажем, неизменния екстаз от голямата поезия — неговото безбрежно чувство за красота започваше и свършваше с красивата жена. Това го причисляваше към най-влюбчивите мъже в републиката, може би даже и на планетата. У други подобна черта би могла да се нарече романтичност или простодушие, но болезнената чувствителност на Чарли към великолепието беше бездънна; много, много отдавна, още от пубертета, благоговението пред женските прелести за него беше станало истинско естетическо изживяване, изпитвано от него многократно.

От мига, в който се раздели с Мардел, не можеше да мисли за друго, освен за красивата и изящна великанка, която не знаеше дори, че работи за Чарли. Кой знае колко пъти стоя под студения душ, когато се будеше посред нощ от умопомрачителните еротични картини измъчващи духа му; колко пъти излиза на терасата и в тъмнината, поемайки дълбоко дъх, кляка и прави лицеви опори. Най-после дойде денят, когато щеше да я види в плът и кръв; цяла грамада от плът, но изваяна като онези разкошни мраморни жени в средата на римските фонтани.

За този ден подбра дрехите си грижливо. Изплакна си устата с течност, която обещаваше да премахне лошия дъх, макар и да беше прочел в едно списание, че ако черният ти дроб не е наред, то от него

се разнася зловоние. Чудеше се дали е възможно да намажат зъбите му с нещо бяло, така че да увеличи каратите на усмивката си, но беше твърде късно, не остана време за зъболекар. Опита една връзка, после друга, най-после, едва с третата успя да постигне лекотата на възела, която търсеше. На излизане обмисляше как да помоли за снимката й, без да се прави на мухльо.

Паркира колата и влезе в сградата, където живееше Мардел. Часът бе 12:45, понеделник. Тя му отвори, готова за тръгване; не го покани вътре. Колената му се огънаха. Никога не беше виждал такава исполинска красота. Бе облечена с поло, златисто на цвят, никакви бижута. Косата й се спускаше до раменете като блестящо златна перука тип Клеопатра, а цепнатините на златистите й очи му позволяваха да проникне чак до закачливата игривост, скрита дълбоко, дълбоко в тях; отпъди видението, тъй като искаше да почувствува с всяка фибра на тялото си смазващото физическо въздействие, което тя предизвикваше на дневна светлина, без грим и далече от казино „Латино“, оставила го без дъх и воля, неговата гаснеща воля, иначе призована да го възпира, за да не я сграбчи.

— Страхотна си!

— Хайде да вървим — тя тръгна да излиза и дръпна вратата след себе си.

Чарли я обхвана през кръста и погледът му се закова в нейния сякаш очните му нерви се бяха вледенили, като на полярния изследовател Скот в очакване на бялата смърт. Очите му останаха вцепенени и студенобляскави, но ръцете се плъзнаха но гърба й и здраво я притеглиха, както само Мохамед вероятно е придърпал планината към себе си в последните схватки на класическия двубой. Тя плавно се отпусна в ръцете му като плъзгащ се към кея ферибот. Той се повдигна на пръсти. Тя подви колене и се сниши с няколко сантиметра, но не преви гръб. Целувката им бе нежно тайнство. След няколко мига, макар и неохотно, се отделиха — Чарли по-неохотно от Мардел. Тя заключи вратата и излязоха навън.

Обядваха в ресторант, известен като Италианския на Двадесет и първа улица.

— Какво ще кажеш да поръчам? — попита Чарли, но когато изчете менюто, разбра с ужас, че предлагат флорентинска кухня, затова поръча стек.

— Обожавам стек — рече Мардел. — Това типично италианско ястие ли е?

— К’во да правим? Т’ва е тоскански ресторант.

— Но отпред пише италиански.

— Тоскана е малко градче в Северна Италия. Нищо не разбират от ядене. Следващия път ще те заведа в истински, сицилиански ресторант — той изтри челото си със салфетката.

— Слушай Мардел, вярвам, че каквото е началото, такъв ще е и краят. А ти?

— Аз… е, предполагам, че е така.

— Затова едно нещо само ще ти кажа. Няма полза да го крия от теб — и поемайки дълбоко дъх, той каза — обичам те, Мардел. Ето това е. Нищо не може да се промени.

— Ти ме обичаш? — тя изрече думите като че не вярваше на ушите си.

— Изненадах ли те? Не го ли искаш?

— Не, не съм казала такова нещо…

— Е, к’во казваш тогава?

— Ами, как така ме обичаш? Ако съберем минутите, когато сме били заедно, няма да се получи повече от четиридесет и пет.

— Как така те обичам!? — той извика невъздържано, отпращайки с ръка келнера за напитки. — Как е възможно да не те обича човек! Ти си най-обичното нещо, което съм виждал. Досега не съм срещал нищо по-истинско от тебе.

— Чарли, идва ми вече много.

— Девствена ли си?

— Какво?

— Нали искаш да знаеш колко дълбоко е чувството ми, затова те попитах. Нищо не ме интересува. Миналото си е минало. Обичам те, Мардел.

— Трябва да поговорим. Ти не знаеш коя съм.

— Познах те още щом те видях. Доверявам се на чувството си. Понякога греша, когато ме води разумът, но преди никога не съм изпитвал такова усещане, зная, че не греша. Ти си моя Мардел.

Келнерът се олюляваше под тежестта на ястията — по две порции стек по флорентински, кнедли — strozzaperti — с извара,

пармезан, цвекло, спанак, яйце в сос и още пармезанско сирене. Бифтеците бяха като куфари.

— О, Чарли — захласнато възкликна тя, — какви вкуснотии! Толкова съм гладна!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мардел ла Тур, двадесет и три годишна и един месец, бе изцяло погълната от фантасмагоричните си артистични превъплъщения. Умът на приятелката й, Хати Блекър, бе изтощен от тежки мисли за придобиването на магистърска степен, което би й позволило да продължи работата си за докторат в областта на бихейвиоризма. Последната година Мардел бе станала нейна сянка, оказвайки й безценна помощ при изучаването на различни типове човешко поведение. И така, досега тя бе влизала в кожата на Френси Брейдън, циркова артистка, майсторка на трапеца; Лили Еймис, откачена по тениса, професионалистка: в Хамбург бе известна като Герт Шримър, владееща женската „еротична“ борба в кал; в Лос Анджилиз се бе появила под името Джанет Мартин, сътрудничка на филмова агенция. Всичко това Мардел правеше не за да изкара прехраната си, а за да помогне на Хати.

„Мардел“ бе родена в Кроуел, с кръщелно име Грейс Уилънд. Възпитаничка на Фокскрофт и Бебибгтън, завършила също театралната школа на Иейл. Баща й беше заместник държавен секретар, отговарящ за източноазиатския и тихоокеанския регион, майката — художник и скулптор. Бяха толкова богати, че ако закриеха една единствена сметка, нищожна част от купищата пари, които притежаваха, съответната банка би изпаднала в голямо затруднение, изправена пред опасността да банкрутира. В Джорджтаун обитаваха една от просторните къщи във „федерален“ стил, която освен игрална зала и две пътеки за боулинг в подземната част имаше и „таен проход“ до домовете на вероятните кандидат-президенти в идните кампании — през 1972, 1976, 1980, както и до онези на вече отминалите, много преди 1968. Парите им бяха „благородно“ стари и притежаваха голяма част от страната от много поколения насам, както по майчина, така и по бащина линия.

Мъката я бе принудила да се превъплъщава, т.е. да живее и говори като някой друг, да играе все нови и нови скечове на живо; тя

искаше нейната приятелка Хати Блекър да е най-блестящата студентка в Колумбийския университет — не само защото я бе научила да играе тенис, а най-вече защото я бе запознала с Фреди, мъжът-мечта за девойките от нейното поколение. Откакто преди четири години Грейс навлезе в живота на възрастните, Фреди бе държан на прицел, тайно или явно, от всички познати й момичета във Вашингтон. Ако живееха в общество, позволяващо многоженството, той щеше да има поне дванадесет или четиринадесет съпруги, и всичките красиви, страхотни жени. Беше неотразим във всичко. Тялото му излъчваше дива красота. По изящество не отстъпваше на дезертиралите руски балетисти. На деветнадесет години Грейс бе съставила цял списък от преимуществата и невероятните качества на Фреди, но не ги прехвърляше много-много в ума си, защото след всяка среща бе погълната от усилието да запомни Фреди какъвто го е видяла, а те се виждаха само когато му беше възможно да се откъсне от секретните дела на службата си във Вашингтон.

Поддържаше връзка с Вашингтон чрез писмата до майка си. Понякога, за да навлезе по-дълбоко в характера на новата си самоличност, която превъплъщаваше в услуга на Хати и нейните проучвания, тя пишеше писма по „случая“ до хора, които според нея имат пряко отношение към героя й, зависят в някаква степен от него или ги свързват трайни интереси. Писмата до тези измислени личности-типове помагаха да разшири обсега на образа, а Хати не намираше думи да изрази благодарностите си, така че Грейс се принуди да й каже: „Хати, стига лигавщини! Аз съм учила за това. Всички тези измислени, но «живи» хора са голяма школа за мен. Искам да кажа, има ли по-добро училище за актриса или драматург от това да познаваш живота на героите си?“

Накратко, за петте години след завършването на театралния факултет във Фокстрофт, Кроуел ла Тур бе успяла да опита: кока, астрология, джин, халюциногенни гъби, източни религии, крос за здраве, обувки-луноходки, трансактова терапия, богата на протеини храна и „W“ — зад този знак се криеше списание, вестник или каталог. Никога не беше работила в Лондон и Париж. А в Шафсбъри бяха отишли веднъж с Фреди да купят неделните вестници и гостуваха на някои си Уелдънови.

Мардел ла Тур не съществуваше преди да прекрачи прага на казиното, в деня, когато сменяха програмата и я наеха на секундата. Изключвайки за момент фантазиите около танцьорката Мардел ла Тур и живота, който тепърва й предстоеше в това превъплъщение, тя вече се виждаше в следващото си похождение: жена, подгонена от нимфомания, изучаваща любовта с похотлива, неутолима жажда — без да се свени от тайните на старите гари и плевници, в ръцете на един мъж, ако е възможно, за да се подготви за Фреди, всичко да знае, когато и ако удари часът на законната брачна връзка.

Задавяше я възторг, като си помислеше, че съдбата й бе изпратила стопроцентов бандит, при това така учтив, така искрено решен да постъпва правилно, както той вижда нещата. Оберкелнерът, господин Смаджа, беше мило същество. От него научи, че „Латино“ е собственост на семейство Прици, prima inter pares[1] от мафията в САЩ, също като баща й по отношение на правителството. В гримьорната си отваряше очите и ушите на четири и така разбра, че Чарли Партана е заместник на боса и заместник на семейството, което я накара да обуздае малко развихрената си фантазия.

Седмица след като бе обядвала с Чарли, Грейс написа на майка си следното:

> „Срещнах най-очарователния човек в Ню Йорк. Мисля, че от него ще извлека ценни факти за изследването на Хати. Колегите ми казват, че той е «горила», но ако не знаеш какво е това, по-добре не се старай да наумиш. Той е цял абориген, но наистина приятен, и е висш служител на престъпна организация в Бруклин, което е квартал на Ню Йорк. О, а какви обноски има само! И макар че е тридесетгодишен, учи във вечерно училище, за да получи диплома за средно образование. Остават му още пет месеца до завършване — две години и половина упорита работа и постоянство. Изглежда дипломата е по-важна за него от знанията. Той се държи с мене като че съм дрезденска статуетка — малка, нежна, стеснителна, ако въобще можеш да си представиш такова нещо, като вземем предвид моите размери.

Шегата настрана, но той може да бъде истинско откритие за проучването, което правя. Хати Блекър смята да се посвети на социология на етносите в Америка, след като приключи с доктората. Аз сериозно обмислям пространен доклад, основан върху наблюденията на моя нов приятел — без преувеличение, още един диамант в короната на приятелката ми Блекър.

Обядвах с Едуина, спомняш си, че тя се омъжи за бедния Пуфи Уидзъл на едно симпатично малко влакче в Шотландия. Срещам се е Чарли, моя криминален бос, три пъти в седмицата, след като той свърши училище, а аз работа. В останалите дни и вечери чета, наваксвам пропуснатото или обикалям дискотеките с Чандлър или Фреди. Ето и най-интересната новина — Фреди иска да се оженим.

Мисля, че Едуина отново прояви своята оригиналност. Три часа преди погребението на съпруга си тя избираше траурни одежди от колекцията, доставена и от «Бендъл и Мейнбокър» (погребалния дом на Кембъл, на «Медисън Авеню»). Преоблича се седем пъти в стаята, където бе положен Пуфи (разбира се вратата бе заключена), и най-накрая отиде на церемонията в крематориума облечена с коженото палто върху сутиен и гащички. Казва, че не й харесва живота като вдовица и няма да се облича като такава.

Поглъщам сицилианска храна в огромно количество, защото моят криминален бос не разбира от друго. Изчерпва се май само с шафран и сардини, или фъстъци, стафиди и аншоа.

Поздрави на татко, а на теб силна прегръдка и гореща целувка, с обич Грейси.“

---

[1] Първо между равни (лат.) — Бел.ред. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Вито Деспиза се беше барикадирал в апартамента си на деветия етаж, в сграда на крайбрежната улица, след като един умник, полицайче, и то от приятелите, се опита да го пипне за притежание на наркотици, а после го преследваха с кола цели тридесет и две пресечки. Това, което изкара Вито от равновесие, беше, че приятелчето не само си получаваше пая от рушветите, но и щом му потрябваха спешно пари я за аборт, я за застраховка на колата, Вито никога не му отказваше. И така, Вито направо полудя. Застреля неблагодарното копеле. А по време на гонитбата някаква откачалка, заек от Полицейската академия, застана по средата на улицата, размахал пищов — господин Закон от плът и кръв, и какво можеше да стори Вито; забърса го; трябваше ли да затрива възрастните дами на тротоара?

Той успя да стигне до жилището си на крайбрежната улица, а армия от полицаи, въоръжени със сълзотворен газ и пластмасови експлозиви, изгониха всички наематели, и Вито се оказа обкръжен. Полицейската акция бе показана по телевизията във вечерните новини с подобаващ блясък — щитове, каски, сирени, прожектори и снайперисти по покривите. Наоколо гъмжеше от представители на специалните части, въоръжени с бойни пушки и защитни жилетки. Събитието криеше такъв заряд за медиите, особено в тази бедна откъм новини септемврийска седмица, че комисарят се принуди да присъствува от името на кмета, чиято съпруга го държеше под ключ в Монтак, в къщата на неговия литературен агент, за да отдъхне през тези шест седмици до изборите.

Когато многоуважаемият господин кмет чу за Деспиза, изхвръкна от гнездото и се отправи към града под екскорт от мощни мотори. Трябваше да удовлетвори поканата за среща на Манхатънския бряг пред телевизионните камери. Събитието бе добре дошло не само за предизборната шумотевица, но и за неговата най-нова книга — „Аз, човекът“, която щеше да получи неочаквана и широка реклама, или

както каза кметът: кой би очаквал подобно нещо, но щом Ню Йорк е с теб, няма да те остави в нужда.

Осемстотин човека се тълпяха в полукръг на откритото пространство пред жилището на Вито. Трите главни телевизионни мрежи настояваха обсадата да продължи най-малко два дена, но не повече от три. Ричард Галахър, заместник комисар на службата „Обществена информация“, им казваше, че ще е крайно неубедително, ако боклук като Вито се задържи вътре в продължение на два дена.

— Трябват само двама души и експлозив. Единият прикрепва експлозива на предната, а другият — на задната врата. Гърмим, вратите хвръкват, а отрядът нахлува и го измъква.

— Не става, комисарю — каза Менинг, представител на телевизията. — Така може да се наложи да го изкарат на носилка. Не ни върши работа. Ще трябва да излезе на два крака, зрителите да го видят. Освен ако не искате да го застреляте — пред камерите, естествено, това е другият възможен вариант.

— Да го застрелят е по-добре, отколкото само да го изведат, Гордън — предложи един от дежурните репортери, отразяващи събитието.

— Иска ми се максимално да облекча работата ви — рече Галахър, — но не е възможно да протакаме повече от две нощи. Пък и данъкоплатците може да се възмутят, да не говорим за кмета, ще ни одере задниците. Изборите хлопат на портата, дявол да го вземе.

Хората от телевизията отстъпиха, споразумяха се за два дена. Заради нашата сговорчивост, казаха те, нека получим някоя жива душица пред камерите. Не може да снимаме само нищото.

— Коя да е тази душица?

— Ами например, доведете ни някой от близките му за интервю.

— Добре — съгласи се Галахър, — но да се разберем отсега. Вашите камери не само трябва да уловят кмета, как делово слиза от колата и енергично поема случая в ръцете си, но и да ми гарантирате, че ще е в ефир.

Късно следобед на втория ден Вито написа на листче, че иска да говори с лейтенант Хенли от кварталния участък. Направи бележката на самолетче и тя полетя през прозореца към ченгетата на улицата. Полицаите откриха Хенли и след двадесет и пет минути, под воя на сирените, той пристигна на брега.

Тук, на мястото на действието, той бе предаван от началство на началство, докато не стигна до кмета. Стояха в средата на ярко осветеното открито пространство пред зданието. Следва драматичен телевизионен кадър: кметът дава наставления на Дейви.

— Кажи му да протака още един ден най-малко — нареди кметът. Бъди почтителен и загрижен парламентьор. Попитай как е с храната и т.н. Обещавай всичко, само че предупреждавай: първо трябва да съгласуваш с мен.

Хенли се качи в асансьора сам. Прилепи се плътно до стената, досами входната врата на Вито. Извърнал ръка, потропа на вратата със служебния револвер.

— Вито?

— К’во!

— Аз съм.

— Кой си ти бе, ебльо?

— Дейви Хенли.

— К’во искаш?

— Как КАКВО? Нали ти изпрати самолетчето? Искал си да говориш с мен.

— Яко съм замлатен. Не съм си отспал.

— Семействата на онези двете ченгета също не са спали, кучи сине.

— А, бях откачил. Слушай Дейви, к’во ще кажеш, дай да се спазарим, а?

— Какъв пазарлък?

— Виж сега. Уреди щуравите ченгета да стоят настрана от мен и ме отведи някъде, но по-добре в Ню Йорк, а аз изпявам операцията на Прици с „говната“[1] по Източния бряг.

— Божичко, Вито! — с това предложение Вито караше Хенли да изхвърли тлъстите мръвки от иначе постната манджа.

— Е, к’во ще кажеш?

— Какво да ти кажа? Ще им предам долу, а те ще обсъдят.

Хенли слезе на улицата без да забравя, че го следват обективите на камерите: ето го, мрачно-сериозен и ужасно разтревожен, но прозира и надеждата за справедливо възмездие. Той докладва на кмета в близък кадър, но без звук, казвайки, че Вито печели време; двамата с кмета имат вид на конспиратори, които кроят заговор за унищожението

на човечеството. Кметът го потупва по гърба и прави знак, че е свободен. Хенли се изгубва сред полицаите и гъстата тълпа наоколо в падащия мрак на вечерта и хлътва в отсрещния бар.

Отиде в последното сепаре, където го чакаше Анджело Партана. Седна срещу него, свали си фуражката, изтри челото и врата си и заговори:

— Каза, че ще разкрие операцията за продажбата на говна по източното крайбрежие, ако му осигурим достъп до града.

Анджело въздъхна тежко. Изправи се бавно и отиде до телефонната кабина в другия край на стаята. Беше висок, плешив мъж в заника на петдесетте, но гъвкав и стегнат, забравил отдавна що е жал. От двете страни на главата, точно над ушите, се белееха ивички коса, но нагоре към темето от нея нямаше и помен. Лицето му беше с цвят на какао, а носът висеше като клюн на папагал. Не се забелязваха бижута, но не можеше да се каже, че е облечен немарливо. Анджело бе съветник на семейство Прици. Най-ценното човешко качество за него си оставаше лукавството. Дълбоко бе убеден, че е способен да се измъкне от какъвто и да е хитър капан. Дори сицилианците бяха „пестеливи“ в отношението си към него, поради близостта му с Рогатия.

— Хората гледат телевизия — обичаше да казва той на сина си Чарли — и започват да мислят, че нашего брата сме безмозъчни бабаити. Никога не съм плашил с бабаитлък. Като ме видят, хората си мислят — а, тоя е някой богат зъболекар. Обличай се винаги семпло. Костюмът ти да трепти, а обувките да лъщят, нека те вземат за уважаван гражданин.

Той свали от апарата бележката с надпис „НЕ РАБОТИ“ и я прибра в джоба си, после набра личния телефонен номер на Корадо Прици.

---

[1] Наркотици — Бел.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Корадо Прици седеше на любимия си стол на 16 фута[1] от големия прозорец и реше замечтан поглед към Долен Манхатън, който наподобяваше зъбите на долната челюст на тиранозавър, а нежната каватина на Аролдо „Sotto il sol di Siria“[2] разтапяше душата му.

Корадо Прици бе изобретател, Томас Едисън от Сицилия, защото пръв се беше сетил да запази за себе си изключителните права върху престъпния свят. Вродената му предприемчивост бе разчупила домашните рамки и бе извела семейството на международната арена: финансираше различни криминални групировки и направляваше действията им до най-малките подробности: предписанията му по придирчивост не отстъпваха на осемстотин и трите страници напътствия за работата на която и да е квартална „Макдоналдс“.

Далновидността на Корадо бе превърнала седемдесет, че и повече процента от семействата, действуващи на територията на САЩ, в негови делови съдружници: имаше приятели сред мафията и негрите, испанците и евреите, каубоите и представителите на Ориента за съгласувани действия в такива доходоносни начинания като наркотиците и хазарта, „охраната на труда“ — рекетьорството, безмитния бензин и проституцията, измами с подправени ценни книжа, отровните отпадъци, далаверите с банкови заеми, изнудването.

Това си бяха клонове на индустрията, които изискваха капитали за поддържане на високо качество и превъзходство над конкуренцията. От Корадо Прици идваше основният капитал и бързо разширяващият се обсег на политическата протекция.

Седемнадесетгодишен, той бе вече мъж с професия. Когато през 1915, т.е. година по-късно, имигрира в САЩ заедно със съпругата и невръстния си син Винченцо, Корадо бе заможен в сравнение с останалите сицилианци. Имаше цели деветстотин долара, голямо имане, което, прибавено към полученото в Италия професионално образование, му позволи да изгради едно семейство от compari[3],

приятели, другари, което по-късно щеше да се разрасне в синдикат и кръвно свързано цяло.

Една година след като се бе установил в Ню Йорк и създал здрави връзки с бандите на ирландците и евреите в долен Манхатън, той заедно със семейството си последва масово придвижващите се към Бруклин сицилиански имигранти, които се заселваха между моста и доковете. Дойде време Корадо да организира първата лотария, откъдето дойдоха париците за законните сделки: внос на сирене, зехтин и първата „разкрепостена“ банка. Първоначалният замисъл бе вложените в нея парични депозити да бъдат прехвърляни в старата родина. Банки, „неканонични“, каквато беше неговата, можеха да си позволят да излизат извън ограниченията, сковаващи действията на щатските или националните банки и предоставяха широки възможности за различни машинации. Без съмнение предлаганите лихвени проценти бяха височки, но и рисковете не бяха малки. Той влагаше парите си в бедността, която можеше да се разплаща на малки вноски и толкова „редовно“, че се видя принуден да създаде малък „черен“ отряд, за да осигури възвращаемост на средствата. Всеки, дръзнал да не плаща, губеше покоя си, работата или… живота си. Ясно беше, че имигрант, който иска да започне някакъв бизнес, се надяваше да прибегне до неговата „свободолюбива“ банка за капитал. Понякога, ако интересът му го налагаше, вземаше дял в съответния бизнес срещу дълга. Опитът и знанието в банковото дело от тези години щяха да дадат богат урожай по-късно.

Той създаде свой собствен етнико-политически механизъм и понеже нищо не искаше даром, а имигрантите имаха нужда от съвет, за да устроят живота си в новата родина, той разпростираше покровителството си върху тях, а в замяна искаше нужната му подкрепа в изборите.

Набирайки финансова мощ, той си купи още политически организации, което разшири сферата на влиянието му из Бруклин и Манхатън, превръщайки го в невидим партньор на хора като Джеймс Марч (известен още и като Антонио Магио), Пол Кели (познат и като Пауло Вакарели); бе стожер за властващата политическа сила и нейните порядки, издействуваше „търговски облекчения“ от градските власти; уреждаше „гаранции“ с правосъдието и приемаше любезните им извинения; подпомагаше с парите си танци и паради, пикници и

базари, разни състезания и църковни дейности, но заставаше скромно до простосмъртните опечалени при погребение, ако се наложеше присъствието му.

През 1928 година младият тогава Анджело Партана, когото Корадо бе довел от Аржентина, за да поеме лотарията, подкупи чиновничка от канцеларията на Чарлс Дж. О'Конър, висш служител, отговарящ за алкохолните лицензии, в резултат на което хиляди тонове алкохол под забрана бяха отклонени за „медицински нужди". „Разрешителните" имаха серийни номера и печат с подписа на О'Конър.

Когато Прици продаде стоката чрез „Тротоарната стокова борса", действуваща около полицейските участъци в Манхатън, по улиците „Кенмеър", „Бруум", „Гранд" и „Елизабет", която не удряше ключ двадесет и четири часа в денонощието. След две години, когато покупателната стойност на долара бе скочила, той спечели два милиона. Това беше капиталът, който му позволи да се заеме с широкомащабни дейности в „празни" области много преди съперниците му да са стъпили там.

Дон Корадо беше mafiusu[4] — разширена употреба на сицилианско прилагателно, употребявано в осемнадесети век за хора и предмети, притежаващи изключителни качества и красота. Навсякъде съвременният човек се стреми към богатство, за да придобие материални блага, а mafiusu се нуждаеха от него, за да се сдобият със сила, да изискват подчинение и почит от останалите. Целият свят знаеше, че силата върви след богатството, а дон Корадо със „средновековния" си ум бе убеден, че богатството е скрито в силата.

Стаята, където преминаваха повечето от дните му, бе собственост на бахамска компания, чиито акции бяха в ръцете на „АНЩАЛТ" със седалище в Лихтенщайн. Дон Корадо не притежаваше нищо, но живееше приятно от социалните осигуровки, които, слава на Бога, през 1960 г. бяха все още необлагаеми.

Изглеждаше жалко, дребно старче, макар че бе навършил само седемдесет и една. Ситно човече, с дрехи най-малко два размера по-големи, което му придаваше дрипав и беззащитен вид. Анджело Партана казваше, че дон Корадо печели предимства от преувеличената си старост и немощ. А и след като жена му бе починала, защо ли му трябваше да се старае?

Тътреше крака като ходеше, а беше истинско щастие, че усмивката му, страдалческо-мъченическа, не се виждаше често на лицето му, защото имаше свойството да смразява кръвта.

Всяка стая в дома му бе точно копие на провинциалната къща на един сицилиански благородник, която той бе разгледал веднъж, когато дукът бе заминал за Париж, и никога не я бе забравил. Тогава бе дванадесетгодишен. Всяка стая беше като ярка снимка пред очите му, като че ги виждаше наредени една до друга. Корадовата стая бе възпроизвела подредба от 1872 година, която пък, от своя страна, бе реплика на стая от 1819 година в замък, построен някога в Палермо, собственост на бащата на младия аристократ. Затова не можеше да се каже, че вещите в дома на Прици са съвременни или нови, но пък бяха скъпи, макар и поувехтели: пискюли и ресни, картини в „жълти“ рамки, много позлата, херувимчета и портрети на Исус в многобройните му преображения, както и няколко реалистични рисунки на свети Франциск от Асизи.

Телефонът иззвъня. Все още в плен на Верди, донът се пресегна за слушалката.

— Ало?

— Анджело е, Корадо. Помниш ли Вито Деспиза, който работеше с брат си Уили…

— Знам го.

— Затрил е две ченгета и сега е в апартамента си на крайбрежната улица, обсадени от полицаи и телевизионни репортери.

— Е и? — донът се опитваше да слуша Партана и Верди едновременно.

— Извикал Дейви Хенли и…

— Хенли?

— Да, „чантата“ на полицейското в Бруклин.

— Аха.

— Вито казал на Хенли, че ще му издаде всичко за продажбата на шибаните „говна“ по източното крайбрежие, ако го измъкне.

— Ако го „измъкне“? Вито Деспиза е от нашите, нали?

— Да.

— От нашите, а предлага да ни предаде, за да се спаси? Не вярвам! Аз прибрах баща му след като „Обновената компания

Хоровиц“ се издъни. Баща му действуваше с лотарийните билети при Франк Костело.

— К’во ша каеш да са пра’и?

— Къде си?

— В бара срещу апартамента му. Хенли е с мен.

— Ние трябва да го измъкнем, не те — и затвори телефона.

Анджело излезе от кабинката и отиде на масата при чакащия го Хенли. Отпусна се тежко на стола.

— Разочарован съм. Вито дойде при нас преди девет години. Мозъкът му бе разбит като мътеница. Главата му нямаше да остане още дълго на раменете, защото се биеше на „ринга“ в оръжейната като че беше част от броните там. Ние го приютихме.

— Ха, недей, ще ме разплачеш. Какво искате, Анджело?

— Какво друго за този убиец освен смърт, Хенли, но заслугата и хвалбите от медиите са за вас, заради ядовете, които берете сега. Няма да се наложи да излагате на риск полицаите.

— Така ли? А как ще стане това?

— Ще вкараме Чарли, сина ми, вътре.

— Чарли?

— Временно ще го издигнеш в детектив първи клас, дай му името на някой, чието име фигурира в компютъра. Така ще е в безопасност. Дай му автомат. Останалото е негова работа.

— Ще трябва да съгласувам първо.

— Защо не? В реда на нещата е.

Хенли излезе от бара и тълпата го глътна.

---

[1] 4.88 метра — Бел.ред. ↑

[2] „Под слънцето на Сирия“ — Бел.ред. ↑

[3] Кум, сват, съдружник (ит.) — Бел.ред. ↑

[4] Мафиот (сиц.) — Бел.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Анджело се провираше с колата из потока на движението от „Флатбуш“ до „Мидууд“, за да вземе Чарли от училище. Той също се гордееше с решението на сина си да получи диплома за средно образование. Чарли напусна училището на петнадесет години, поблазнен от парите — четиридесет и осем долара седмично му се бяха видели добри пари за работата — помощник на хладилен камион. Препоръчал го бе Луис Пабло — приятелче от квартала, пет години по-голям от Чарли, който бе слязъл от колата заради предложение от Прици.

Анджело не се и опита да спре Чарли. Каза му само: „Да се надяваме, че никога няма да съжалиш за училището“. Чарли така и не разбра какво имаше предвид татенцето. Изостави хладилния камион, когато бе на 16 години, защото намери нещо друго — важен приятел, „свръзка“ в алкохолната далавера. На седемнадесет бе вече доказан мъж (макар че му се бе наложило да „взема страх“ още на тринадесет при съвсем необикновени, но неизбежни обстоятелства). Оттук нататък работата му беше съвсем опечена и напредъкът в средата му осигурен. От седемнадесет до двадесет и първата си година бе нает от организацията Religio Vulpigi, чийто основен предмет на дейност бяха високотехнологичните кражби на самолетите и похищението на ценни книжа. Те задигаха пътнически багажи с бижута и пари от търговските самолети и корабните товари, пристигащи през Ла Гуардиа, Нюърк и Аидлуайлд.

Щом навърши двадесет и една, Чарли бе прехвърлен на нова работа — стана нещо като свръзка между хиподрумите из страната и доставката на състезателните коне, чийто приток от Англия и Ирландия не биваше да секва, а да се купува на най-добрите цени, за да не спират надбягванията за залагащите, за да се поддържа изливането на четиристотин милиона годишно в този бизнес.

На двадесет и четири бе призван под бойните знамена. Едуардо, другият син на дон Корадо, бе предложил да уреди въпроса, но Чарли

рече, че щом всичките му връстници отиват и той ще тръгне. Озова се в специални войски за четиринадесет месеца, защото боравеше майсторски с оръжията, а оттам бе изстрелян направо на бойното поле във Виетнам, близо до Плейку, в американска военна база.

В Плейку се намираше Главната квартира на Южно виетнамската армия, която преграждаше пътя на виетконговци, проникващи незнайно по какви пътища от Лаос и Камбоджа. Поделението на Чарли бе разположено на три мили от лагера в Холоуей. Неговата част охраняваше американския авиационен парк, транспортни и разузнавателни самолети, а също и хеликоптери.

Виетконговците обстрелваха масирано в два следобяд на седми февруари шестдесет и пета с минохвъргачки и тежки картечници… загинаха осем американци, а повече от сто бяха ранени. Десет от американските самолети бяха унищожени. Чарли се отърва с раздробена бедрена кост. След четири операции, последните две във Вашингтон, замениха костта с алуминиева пръчка. След двадесет и седмия си рожден ден излезе от болницата и се завърна в Бруклин, а донът му спретна грандиозно тържество в старите „Градини на Палермо“, където присъствува цялото семейство.

След Виетнам Чарли рече на Поп[1], ме ще ходи във вечерно училище. Поп бе така горд, че се похвали на дона, а той извика Чарли да му каже, че постъпва правилно, като стопроцентов американец.

Изядоха грамада от храна на обяд. Чарли не вярваше на очите си — къде дява дребното старо човече всичко това! Донът го попита кога ще се дипломира.

— След около две и половина-три години, падрино.

— А, ще има ли нещо за завършването?

— Не знам, падрино, не са казвали.

— А как си в училището?

— Май добре — имам малко над средния успех. Избраха ме за касиер.

— Ако ви връчват тържествено дипломите, да ме предупредиш. Ние с Винсънт сме там. И Амалия също. А ако не, ще кажа на Едуардо да говори с училищния съвет да уредят нещо.

— Оказвате ми преголяма чест, падрино.

— К’ви ги говориш! Ти ще си първият наш човек от незаконните сделки с диплома!

Прогимназия „Луис Муньос Мартин“ в Мидууд имаше вечерни паралелки от 19 до 22 часа: в неговия клас бяха единадесет човека; две трети жени. Шест от Пуерто Рико, четирима черни, рускиня от Брайтън Бийч и той. Учителят, норвежец, бе едър човек, отломена канара с подобаващ характер, от Бейридж. Казваше се господин Матсън. Чиновете, предназначени за дванадесет-четиринадесетгодишни дечурлига, бяха твърде неудобни за повечето от вечерните ученици. Чарли седеше на стол в най-отдалечения ъгъл на стаята. Седеше си и си мечтаеше за Мардел ла Тур. Тази вечер не може да не е Голямата вечер! Бе обмислил план след първия обед. Хич не му се искаше да го мисли за вълкоподобно същество! Беше постигнато доста доверие. В края на краищата той е само човек! За бога! Тази нощ би могла да бъде Великата нощ.

Помислеше ли за Мардел, получаваше световъртеж. И никак, ама никак не можеше да си я представи като: А. гола; Б. легнала. Но изгаряше от любопитство да узнае две неща, както астроном, топограф на необятния космос, заел се с картографирането му!

Тя не беше само умопомрачаващо красива, но и „носеше“ тяло, пред което той, Чарли, можеше само да коленичи с наведена глава, защото Мардел, като никой друг, не ти позволяваше да се извисиш над нея! А и не можеше да се отрече чудото на фантазията й. От Британската енциклопедия, подарена му от бащата за дванадесетия рожден ден, той бе разбрал що е Бъкингамски дворец. Направил откритието, реши, че тя трябва да е малко нещо сбъркана.

Сеньора Роха-Бускандо бе скъпоценното камъче в класа, която се стремеше да отговаря на поставените от г-н Матсън въпроси, прекъсвайки до такава степен всеки ученик, че Чарли наруши едно от правилата си: никога да не прилага номера „плашене“ на жена. Вечер след вечер той хвърляше върху нея нишките на страха, затягаше ги, но на нея нищо не й въздействаше. Натрапчива в превъзходството си, тя не спираше да съветва, да се присмива и съжалява. Печелеше „Златна звезда“ една след друга, имаше цели четири повече от Чарли.

Анджело спря очукания „Шевролет“ право пред училището, осведоми се в канцеларията къде е класната стая и застана отпред, надничайки през стъклото, заело горната половина на вратата.

Очакваше да привлече вниманието на Чарли, но се видя принуден да почука с монетка. Целият клас и господин Матсън се обърнаха към него. Поп направи знак на Чарли да излезе. Чарли прочисти гърлото си и рече:

— Това е баща ми.

— По-добре излез — отвърна учителят. — Кажи твой баща не прекъсва час. Ний тука сириьозни хора. Не е сега време за „чагъртания“ — прояви се отново сеньора Роха-Бускандо.

Поп подкара към брега. По пътя му постави новата задача.

— Вито? — изкрещя Чарли. — Вито Деспиза! Най-добрият ми приятел!

— С него е свършено и той го знае. Искал да издаде на ченгетата цялата ни сделка с марихуаната.

— Ама аз го познавам, откакто се помня!

— Бедата е там, Чарли, че става вртоглав, зареди ли се с нещо от онези „говна“.

— Защо нормален човек като него, наследник на поколения винопиячи, се будалка с такива „лайна“?

— Американец е, Чарли. Приобщава се! Баща му беше същата луда глава, а пиеше само вино. Извика си сам смъртта, защото ярост бе помрачила разсъдъка му — в последния момент изгуби точка и цялата игра!

— Исусе Христе! Вярно ли е, тате?

Чарли се познаваше с Вито от петгодишна възраст, още от стария квартал. Когато станаха тринадесет-четиринадесетгодишни си докарваха по някой и друг долар от комар. Играеха из цялата южна част на Бруклин. Не друг, а Вито бе най-добрият със зара, страшилище за всички участници в „играта“, с която Чарли се бе заел едно лято: събираха се всяка неделя сутрин на Кони Айланд. Вито си бе роден атлет: парче гранит. На осемнадесет получи първото си бойно кръщение в бокса, лека категория, на ринга в „Оръжейната“, а Чарли му стана менажер. Биеше се под измисленото име Димпълз Танкреди. Защото, ако майка му разбереше, без много церемонии би избила щуротията от главата му. И пак заради Вито на Чарли за втори път му се налагаше да доказва какво мъжко момче е. Един комарджия, Ганц

Четириокият, тормозеше Вито с искането да се откаже от двубоя, за да излезе на чисто с облозите. Вито му бе казал да изчезва където ще, но оня не спираше. Най-после Чарли кипна, докопа онова копеле и телохранителя му в съблекалнята и ги залепи на стената като марки. Предупреди ги да се пишат мъртви, ако ги види пак. Но оня ми ти тъпак, ето го след пет дена със същото предложение при Вито. Чарли ги метна в колата, а Водопроводчика ги откара в югозападната част на Белт паркуей и си намериха каквото търсеха. Никой не изплака за тях.

Като дете Вито беше хубавичък, но белезите от бокса му смачкаха фасона и подбиха самочувствието, а не след дълго започнаха пристъпите на „боксьорския махмурлук“.

Дечурлигата си играеха с него, като се изпречваха на пътя му със здраво опнати покрай телата ръце, подскачайки и гледайки как Вито се катурва назад право на главата си. И това беше част от махмурлука.

Всяка събота сутрин, когато бяха на тринадесет, водеха по-голямата сестра на Вито, Теси, на кино и поред я опипваха. На седемнадесет изчукаха над седемстотин долара от новогодишна забава, замислена от самите тях: по десет долара на глава и бира на корем. Бяха наели човек да мете изпочупените шишета и квартет инструменталисти, които, както се оказа, знаеха само едно парче: „Сладката Джорджия Браун“. Беше толкова успешно, че го правиха още четири новогодишни нощи, докато накрая двама си оспориха една жена и тогава едва не загина един полицай. Случката се разчу и те трябваше да разтурят хубавата веселба.

Когато Чарли стана равноправен мъж, пътищата им се разделиха, защото Вито никога не узря до това състояние: ето защо той охраняваше събирачите на облози, продавачите на лотарийни билети, докарваше си някой и друг долар отгоре от изнудване и физическо насилие в строителния бранш. След около година Чарли се застъпи пред баща си за Вито и брат му Уили (който отговаряше за търговията на Прици с така наречените контролирани вещества по цялата територия от Маями до Мейн) да им повери някоя от игрите с автомати. Едуардо бе ковачът на термина „контролирани вещества“, измислен за успокоение на избирателите: не биваше, казваше той, избирателите да се плашат, че страната им ще се превърне в нация наркомани. Специалисти в подобен род статистика доказват, че ако дадеш на някоя шибана стока име, което не я покрива по същество

(контролирани вещества — пълна безсмислица), то брутната печалба от шибаната иначе стока скача с 21.3 процента.

Отговорността на Уили бе голяма, защото „лайната“ се търсеха много. Разработващите този пазар трябваше да са страшно пъргави, за да не загубят ускорението в живота и кредитните си карти. Възрастни и деца работеха по на две места едновременно, за да посрещнат разходите по ипотеки и данъци, зъболекари, екопродукти и всичко останало, съставляващо Американската мечта. Трябваше им на хората нещо, което да им помага да издържат до края на деня и да могат да започнат отново на следващия. Пиячката ги правеше сънливи и те рискуваха да се видят изхвърлени от работните си места. „Тревата“ им създаваше лъжовно усещане за чувственост, когато биваха просто изтощени. Медиите не преставаха да тръбят за възстановителните и ободряващи качества на кокаина. И така, Прици дърпаха конците на една пирамида, чиято основа се разпростираше от единия до другия край на страната; вземаха пая си, а останалото се разпределяше между другите семейства, притежаващи изключителни права върху съответния район и стока.

Вито бе третият отговорен фактор в операцията по източното крайбрежие непосредствено след Джоуи Лабриола, когото всички подозираха, че е culatino[2], но никой нищо не казваше гласно, защото беше неотменима брънка от веригата, начело на която бе Уили. Джоуи Лабриола бе или върхът на педалите, или женски травестит, опитващ ролята на мъж. Той бе покровителствуван от Уили, а Уили носеше много пари и всички мълчаливо се преструваха, че виждат у Джоуи пътуващ професионален дървосекач.

— К’во е направил толкоз, Поп? — попита Чарли.

— Убил две ченгета, а после двеста от тях обсадили апартамента му. Опитал се да се спазари с Дейви Хенли. Той им издава операцията, а те го измъкват. Няма начин да му се размине — отвърна Поп.

— Аааа, шибана работа! — извика Чарли.

— Ще ти дадат автомат. Толкова мощен е, че куршумът ще мине през вратата, после през Вито и ще излезе от другата страна на сградата.

Чарли си спомни как Вито не се отказа да поплува в Гоунъс, макар да му казваха, че ще пипне холера. Или ето го… подвиква след Анси Аркадата на Бушуик Авеню: „Кога ще го изтърсиш, Ани?“,

защото тя пак е бременна. И какъв смях само придружаваше думите му!

— Грешно е постъпил от началото, Чарли. Трябваше да се остави в ръцете на Прици, а той сам решил как да се спасява. Едуардо го беше измислил вече. Щяха да го изведат под охрана на дванадесет души, предпазен от металически щит. Дори телевизионните акули казваха, че това ще е върховното предаване на годината, най-големият удар. После щеше да се измъкне от обсадата и да изчезне с ново име, докато шумотевицата около двойното убийство заглъхне и Едуардо измисли играта със съда. А когато станеше отново чист, чакаше го нова работа като мениджър на хиподрума в Охайо.

— А как да го накарам да ми застане на мушката?

— Кажи му, че Едуардо е уредил нещата с майора и след година-две вътре ще получи хубава работа в Лас Вегас.

— Той не обича Лас Вегас.

— Кажи му Луизиана, тогава. Не е ли все едно, никъде няма да отиде.

---

[1] Татко — Бел.пр. ↑

[2] Педераст — Бел.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Дейви Хенли предаде на Анджело, че в интерес на добрите отношения с медиите се налага интервю на живо с някой от близките на Вито. Анджело позвъни на брат му Уили и му нареди да отиде на разговор пред камерите.

— И сам, разбра ли. Без Джоуи.

— А защо не!?

— Защото има цял куп камери, ето защо! К’во искаш сега? На дона няма да му хареса, ако всички мислят, че сме finnochi[1], като Джоуи.

Уили приличаше на животно, научено да ходи с обувки и вратовръзка. Дрогата продаваше като откривател на изчезналата алхимическа формула за превръщане на зеленчуците в злато; хич не му пукаше какви са последствията за потребителя. Но виж, дълбоките му чувства към Джоуи бяха нещо различно. Нападката на Анджело срещу Джоуи го жегна така силно, че думата „мъст“ измести всичко друго от ума му.

Отправяйки се към брега, обмисляше какъв капан да заложи на Анджело, а когато стоеше в тълпата пред дома на Вито решението дойде от само себе си. Действията на Вито в този апартамент бяха големият шанс за тях с Джоуи. Да се измъкнат и да започнат своя живот отново. Ще бъде като женитба.

Галахар и Менинг, който беше от телевизията, му дадоха напътствия, а той кимна в знак на разбиране. Чуваше думите на репортерите за себе си, които излизаха в ефир на живо: почтен търговец на зеленчуковата борса, който не може да проумее как неговият брат е кривнал от правия път. Уили стоеше сред ограждението на сградата, под светлината на прожекторите, превърнали нощта в ярко пладне. Тълпата бе зад него, образувала дълбок и разлят полукръг, а пред него имаше цял батальон от телевизионни камери, повече от единадесет (невключените бяха Бог знае колко); радиомикрофони, полицейски фуражки. После му бутнаха

в ръката телефон, монтиран от ченгетата на празното пространство пред сградата, отблъснаха множеството далеч зад него и камерите забръмчаха. След седемнадесет позвънявания Вито вдигна слушалката.

— Какво? — каза той.

— Вито? Тук е Уили. Как я караш там?

— Как я карам ли?! — изкрещя Вито. — Към погребение, да се еба в тъпата глава.

— Слушай, Вито, излез. Уредено е.

— К’во е уредено, бе? Строили са се двеста ченгета и чакат да си разчистим сметките заради техните приятелчета, или кой знае за какво. Върви на майната си, Уили, няма да си подам носа.

Зловредните Витови думи ще бъдат изрязани и така ще се предадат в ефир. Уили погледна безизразно към Галахар. Менинг, застанал до една телевизионна камера с лице срещу него му даде знак с ръка да продължи да говори.

— За Бога, заради паметта на майка ни, Вито — изрече Уили в заглъхналия телефон. — Хвърли оръжието и излез. Можем да ти помогнем. Брат ти е, Уили. Послушай ме.

На пет пресечки от мястото на събитието Роза Деспиза пресушаваше бутилка бял мускат, сякаш не знаеше, че и от това боли глава, а когато видя на двадесет и три инчовия телевизионен екран, че мъжът й за миг се превърна в знаменитост, просто побесня. Изхвръкна от апартамента с кухненската престилка върху домашното кимоно и по чехли. Тя беше смугла жена със запазена фигура и тъмни като на Медуза къдрици, но виното, с което се наливаше откакто съпругът й се „сгоди“ за Джоуи Лабриола, бе започнало да избива по лицето й.

Като вихър излетя навън, едно такси спря веднага щом се появи на улицата и след пет минути беше пред жилището на Вито. Проправи си път в тълпата, все едно, че бе спечелила отличието Хейсман, и сграбчи ръката на Уили.

— Педераст такъв! — изпищя тя, сълзи проблясваха по лицето й. — Защо ми правиш това?

Камерите се бяха обърнали. Уили се отърсваше от нея като от досадни капчици дъжд. Две ченгета я сграбчиха, но Хенли се обърна към едното и му каза нещо. Все още хълцаща, той я повлече към

отсрещния бар, през скупчилите се хора, чието любопитство се бе поизчерпало. Отведе я в дъното на салона, където седеше Анджело, сам в едно сепаре.

— Сядай! — заповяда Дейви.

— Какво значи това? — попита Поп.

— Госпожа Уили Деспиза — отвърна Дейви и се отдалечи.

Роза спря да хлипа, защото костюмът на Анджело й бе взел акъла. Беше от сив вълнен плат, като сивото на кълбести облаци, с шарка рибена кост в по-наситен сив цвят.

— Хубав костюм — каза тя.

— Госпожа Деспиза, какво има? — попита кротко Поп на сицилиански. Толкова нежен и внимателен, друг такъв не беше се отбивал насам!

---

[1] Педераст (ит.) — Бел.ред. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

След като Уили се отърва от жена си, той се намести в първите редици на тълпата, откъдето се виждаше чудесно входът на сградата. Забеляза, че Хенли излиза отвътре. Уили подушваше някакъв заговор. Убеден беше, че гласят нещо, защото видя бойците от спецкомандата. Той почти видимо подскочи, когато зърна в срещуположния край на сградата Чарли Партана, пробиващ си път през множеството към западния вход. Щом той хлътна навътре, Уили прозря каква ще е развръзката. Реши да изчака и да види дали Вито ще излезе с краката напред. Ако стане така, значи Чарли си е свършил работата. Уили се захили. Тогава вече можеше да набута Анджело в капана.

Когато Чарли се скри от погледите, отразяващите събитието телевизионни репортери, заредени от Галахър с нужната информация, съобщиха, че е пристигнал сержант Джордж Феърънз, детектив, чиято задача е да убеди заподозрения да се предаде. По-късно зрителите бяха осведомени, че той заема тридесет и първо място в професионалната класация на страната, и че принадлежи към новото поколение полицаи-психолози. Той щеше да застане с голи ръце пред заподозрения убиец, разчитайки само на своите познания за човешките мотиви, за да накара един преследван човек да се предаде. Сега той или ще изведе пленника с белезници, или щяха да направят последен опит да се справят с Деспиза силом. Последва кратко прекъсване за реклами.

Чарли взе автомата от Дейви Хенли, който го чакаше заедно със сержант Мънгър вътре в сградата. Уели Мънгър, командващ корпуса за специални задачи, неотдавна беше понижен от чин капитан, защото проснал други двама офицери. Това се бе случило след деветнадесет часа нечовешки усилия да свалят една жена от най-високите стоманени въжета на Вашингтонския мост.

— Е, к’во, искаш ли кратка инструкция за оръжието? — попита той Чарли.

Чарли поклати глава отрицателно. Започваше да се вкисва. Двадесет години бе с Вито по улиците, а сега трябваше той, а не друг, да му пръсне черепа. Взе оръжието и го претегли с ръка. Никой не може да се спаси от него.

— Изключителна вещ — каза Мънгър. — Десет изстрела в секунда, и всеки куршум със скорост 2300 фута в секунда. Умна красавица — да кажем, че ако простреляш рамото, куршумът може да излезе през бедрото, а при десет изстрела в целта за секунда само Господ може да каже откъде ще излети. — Имаш тридесет в пълнителя, Чарли — каза Хенли. — Достатъчно са — Чарли се качи с шумния асансьор до етажа на Вито. Докато се возеше нагоре, си спомни, че някога бе прочел статия за имагинерната връзка между минало и настояще. В тази статия голям учен задаваше въпрос, сякаш направо на Чарли: как може да се говори за настояще, щом всяка секунда мигновено се превръща в минало? Обърнеше ли поглед назад, той щеше да си спомни всички страхотни неща, които бяха преживели заедно, но както се казваше в статията, онези души не съществуват повече, те са били жива действителност само когато са протичали самите неща. Приятелят на Вито от изминалите години не е същия Чарли Партана, който сега ще го пречука. А този Вито, на когото щеше да види сметката, не беше Вито от хубавите спомени. Вито се бе преобразявал стотици пъти, както и Чарли, образи, нанизани като мъниста на огърлица в паметта им, подредени като самостоятелни кадри от филм, следващи един след друг безспир. Тази лента никога нямаше да се навие отново. Дори никога не бе срещал онзи Вито, когото щеше да очисти.

Чарли не се залепи до стената. Той натисна звънеца на вратата, възхищавайки се от чистия и подреден коридор, точно както му харесваше.

— Дейви? — извика Вито проницателно.

— Чарли е.

— Чарли Партана?

— Че кой друг?

— Къде е Дейви?

— Изпраща ме Анджело. Говорил е с дона.

— Как така?

— Едуардо беше се погрижил за всичко. Щяха да те прикриват войници от националната гвардия и да държат над главата ти щит, дебел два инча. Ченгетата нямаше да могат с пръст да те пипнат. Кметът щеше да те остави да изчезнеш за две години, докато Едуардо намери нужния съдия.

— А сега к’во пречи?

— Ти се осра, Вито. Едуардо всичко беше уредил, а ти да земеш и да кажеш на Дейви, че ще им изпееш операцията с „говната“.

— Що говориш, че съм се осрал. Не съм мърдал оттук.

— Нали си говорил с Дейви Хенли, а?

— Ъхъ.

— А на кого мислиш, че се е обадил Хенли, щом е излязъл от тук, на майка си ли?

— Ама че проклетия, така е, осрах се.

— Тъй си е.

— Умората ме свали. Не трябваше да забърсвам с колата онова ченге, но Теди Игън беше пощръклял…

— А?

— Ела да пийнем по едно кафе.

— Добре.

— Имам само нес.

— Става.

— Ей, да не забравя, моля те да им съобщиш името от ринга, нали знаеш, името, с което се бих. Чу ли? Разбра ли ме?

— Напълно.

Вито провери затвора и предпазителя на оръжието. Бе готов за стрелба още със свалянето на веригата и трите болта на ключалката. Какво толкова, да го вземат дяволите, налагаше се да го направи, или Чарли щеше да го направи, или той самият. Вито отритна вратата встрани, стреля и куршумът се заби в тавана, защото Вито бе хвърлен толкова далеч навътре и толкова бързо от мощта на сипещите се по него изстрели, и се гърчеше в див танц, сякаш високоволтови стоманени жици го разпъваха в различни посоки.

Чарли нагласи пушката за автоматична стрелба. Държеше я на височината на кръста си. Вито излетя и прехвърли коридора, трясна се в мебелите чак на другия край в дневната. Чарли влезе в жилището и

доизпразни пълнителя във Вито. Повика „Вито?“, но не последва отговор.

После се върна на площадката, Хенли и Мънгър го чакаха.

— Не ми се вярва, че вече е покойник.

— Аха.

— Ти ли ще доведеш операторите? — обърна се Мънгър към Дейви.

— Ама това е следващият номер в програмата, нали?

— Слушай, Дейви — започна Чарли — обещах му, трябваше, че вие момчетата ще кажете името, с което излизаше на ринга — Димпълз Танкреди.

— По дяволите! — възкликна Мънгър — Да не искаш да кажеш, че онова вътре е Димпълз Танкреди, прочутият боксьор?

Спецкомандата под ръководството на сержант Мънгър, който според телевизионните предавания бил храбър швейцарец, роден в Шафхузен, нетипичен за Военното ведомство екземпляр, се втурна в апартамента на непотвърдения още убиец, само една крачка преди екипа на Ен Би Си. Със святкащи автомати обезвреди и уби заподозрения на мига, като поднесе зрелище нямащо равно на себе си, което даже осем месеца по-късно една телевизионна компания използува в три пълнометражни и три късометражни серии на полицейски филми. Мънгър украси гърдите си с орден за храброст и след време можеше да стане отново капитан, въпреки че както се разбрало по-късно, това така или иначе щяло да се случи, щяло да стане поради провежданата от кмета политика в момента. Полицейският трилър, наречен надзор над заподозряно лице, беше повтарян с всичките му решителни мигове и обрати и така целият народ имаше възможността да го проследи, а три дни по-късно бе заменен с друг: сериен убиец, тероризиращ столицата, който на свой ред беше изместен от похищението в Ориент експрес, извършено от фанатизирана близкоизточна секта. Световната телевизионна мрежа предаде всичко, свързано с тези събития.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Хенли изведе Чарли от сградата през черния вход и той, заобикаляйки я, без да бърза, стигна до отсрещния бар. Поп седеше в последното сепаре.

— Как е? — попита той.

— Добре — отвърна Чарли.

Поп стана и отиде до телефонната кабинка, махна надписа НЕ РАБОТИ, пъхна го в джоба си и започна да набира.

Чарли реши, че ако побърза, ще има време за едно кино до единадесет и половина, когато трябваше да вземе госпожица ла Тур от „Латино“. След работата с Вито „малко Мардел“ щеше да му дойде добре, но кой да ти каже кое и къде е малкото у Мардел! Поп се върна.

— Донът се гордее с теб, Чарли — рече той широко усмихнат.

— А казахте ли на Винсънт?

— Как мога да му кажа? Той си е вкъщи и спи.

— Имам предвид обсадата на Вито.

— Я знае, я не. Боже, какъв тигър беше само!

— Аз и сега не бих желал да му се изпречвам на пътя.

— Искаш ли да хапнеш?

— Май не ми се яде.

— Къде да те закарам?

— Ще взема такси. Колата ми е пред училището.

— Искам да знаеш, че ти си правият, Чарли. Това е всичко.

Чарли кимна.

— Вито си беше луд!

Когато в единадесет и четиридесет тя се появи на стълбите, водещи от подземието на нощния клуб към приземния бар на „Латино“, той вече я чакаше. Изненада се, че го вижда, Чарли й предложи нещо за пиене, но тя искаше да изчезват. Излизайки на улицата, я попита:

— Защо е това бързане?

— Защото е пълно с гангстери, опъват ми нервите.

— Как ти хрумна такова нещо?

— Познавам ги веднага. Ясни са ми. Опасни типове.

— Опасни? И аз ли съм опасен? Първия път и мен определи като такъв.

— О, за теб зная достатъчно. Говорих надълго и широко с господин Смаджа. Той ми обясни.

— Всичко?

— Да. Каза ми, че си спец в търговията. Толкова си убедителен, че няма измъкване от тебе. Може ли да хапнем някъде, Чарли, преди да ме заведеш у дома?

Хапване за Мардел означаваше печено.

— Няма ли да ти се доспи след това?

— Съвсем не. Изгладняла съм.

Заведе я при Галахър. Той благоговейно я гледаше как поглъща месото, специалитета на индианците айдахо — бяло сирене с малки лукчета, още една порция лук, но на кръгчета и зелена салата, когато тя попита:

— Много ли гангстери идват тук?

— Че откъде да знам?

— Виж онзи вдясно, през две маси.

Чарли погледна.

— Та това е свещеник, за Бога!

— Маскират се.

— Кои? Свещениците ли?

— Гангстерите.

— От’де тия познания?

— Знам доста неща, Чарли. Радиосигналът от Бъкингамския дворец ме предпазва не само от болестни пристъпи, но и от други опасности.

— Слушай Мардел, открих какво е дворецът Бъкингам.

— Така ли? Та всеки го знае.

— Там живее английската кралица.

— Известно ми е, Чарли.

— Е? Откъде накъде английската кралица ще се грижи за здравето ти?

— Не зная. Майка ми го уреди. Но ден и нощ благодаря на Бога, че го стори, и най-вече, че действува безотказно.

Тази вечер Мардел го покани в жилището си и… небесата се срутиха връз Чарли. Да му беше за първи път — добре, ама не беше, пробвал се бе още на единадесет, със сестрата на Вито, но досега не бе срещал ЖЕНАТА на своя живот. Знаеше, че ще дойде и това време, не бързаше. То си е писано да се случи, а междувременно се будалкаше по малко с тая-оная, но без да дава лъжливи надежди. Гледаше само да не е от квартала, защото посегнеше ли на някое съседско момиче, тутакси го оженваха. Когато семейство Прици го направиха един от най-доверените си хора, sottocapo и undicatore, той мигом бе станал важна клечка сред своите. Жените, дотогава възхищавали му се отдалеч, сега искаха да ги понатисне. Но тази Мардел! Ама как да си представиш чак такова нещо! Човешката история не познаваше друг подобен случай. Всичко беше идеално точно, напразно бе брал страх, че ще се изгуби сред този „материк“. Тя охка, скимтя и ви като фабрична сирена много пъти. Сам не знаеше, че е толкова издръжлив! Веднъж по телевизията бе гледал филм за алпинизма. Точно това правеше и той — катереше се по Мардел с алпинистки хватки и стремглаво се спускаше, мозъкът му се бе желирал, а очите му се търкаляха като зарове. Животът и времето бяха спрели, работата с Вито — изтрита от паметта. ТЯ го обичаше. Каза му го веднъж, каза го и втори път. ТЯ го обича! След няколко часа нито можеха да шават вече, нито да говорят и заспаха в прегръдка, прогонили всяка опасност.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Уили Деспиза не само бе приел omerta[1], но и бе натрупал купища пари от Прици, а да не говорим, че се бе покрил с осемдесет хиляди в джоба си. Така че имаше да плаща на Прици повече от една сметка. Ако беше казал, че е потърсил опеката на Програмата за защита на свидетелите, за да избегне възмездие за делата си, това да, би било разбираемо, но да се оправдае със страх, след случката с Вито!

След като Уили свърши да „пее“ пред прокурора, той поиска среща с Джордж Мелън, опозиционния кандидат-кмет, чийто щурм към властта вървеше на провал. Ето защо не би отказал разговорка с никого.

Гласовитият Уили заведе федералната полиция до четиринадесет ключови фигури в наркооперацията — от Бостън до Маями, а федералната прокуратура предяви обвинение към една от най-големите банки на източното крайбрежие за пране на наркопари. Обвинението, призоваването в съда и самият процес, профучаха като бърз влак. Уили и Джоуи се явиха в съдебната зала, заобиколени от съдебни изпълнители. Двамата свидетелствуваха срещу четиринадесетте човека на Прици, Джоуи се труди като троянски кон, за да го даде като мъж, но „захаросаната фея“ го подвеждаше от време на време — в крайна сметка най-вероятно всички обвиняеми ще бъдат осъдени и всички, без изключение, съдията ще направи на пух и прах.

Уили и Джоуи се намираха под строгата охрана на екип съдебни заседатели в апартамент на хотел, намиращ се извън Бродуей, където щяха да останат до момента, когато станеше възможно правителството да ги придвижи по-нататък към козметичните хирурзи и нова самоличност в джобчето, към новите къщи и занимания. А докато чакаха, Мелън дойде да послуша какво би имало да му кажат.

Джордж Ф. Мелън бе мултимилионер с глава от железобетон, или както сам говореше за себе си „типичен твърдоглав бизнесмен“. Състоянието си бе натрупал от строителство на храмови комплекси, които освен основната сграда включваха спални помещения,

електронни студия, компютърни мрежи, спортни и молитвени зали, крила за съответните служби, подземни преходи и хранилище, огнеупорни каси за многобройното телевизионно евангелско войнство в САЩ. Проповедниците напътствуваха нацията по въпросите за Върховния съд и Конституцията, вътрешната и външната политика, апартейда, демокрацията във Филипините и Никарагуа, звездните войни, социалното осигуряване и битуващите като язва отгоре му паразити на обществото, наркотестове за целокупния американски народ, прокарване на първа поправка към конституцията, свързана с конституционното право на цигарените компании да рекламират стоката си, абортите, избирателен подход към дипломатическите изяви в Китай, необходимостта от молитви в училище, дори и да останат абортите.

Мелън се зае с изграждането на тези безброй свети градове, обезпечавайки средства за строителство само срещу железни гаранции за възвращаемост на инвестициите и процент от печалбите, идващи от „сладкодумния“ телевизионен символ. Още с първото излъчване бе станало ясно, че операцията е печеливша. Делът му от постъпленията в резултат на акциите за спасението на човеците го бе извел на едно от първите места в списъка на най-богатите, публикуван във „Форбс“.

Той бе мършав човечец, косата му — с цвят на пясък, а тънките устни — от ухо до ухо. Нещо се е случило при изваждането му с форцепс. Главата завършваше с такова острие, че върху й бе невъзможно да се закрепи шапка, освен ако не е замислена от д-р Зюс. Той вървеше срещу всичко, което нюйоркчани не биха отхвърлили недвусмислено: корупция, хазарт, проституция, наркомания, скъпи луксозни жилища и расизъм. За първи път нагазваше в политиката, но имаше преимуществото да вижда как отракани оператори се преструваха на фермерски синове и под дебел слой грим, и с много притворство, скрито зад простодушие, стремглаво се изкачваха от телевизионните амвони до държавническите висини, призовавайки кресливо милионното невидимо паство за Господната слава и дарение с пощенско клеймо. Той знаеше какво могат парите в политиката и имаше принципното съгласие на някои от по-влиятелните електронни клерикали, че ако се случеше неговите хора да вземат връх в обществените институции, то братството ще има грижата да осигури и славата, и парите, но не бе отчел факта, че златоносният механизъм,

така добре сработен в туптящото сърце на Америка, може да се окаже непостижим в условията на Гомора.

Вървеше като осил срещу човешките пристрастия и навици, но имайки за съмишленик борбената стръв на евангелисткото войнство, той крякаше срещу абортите и в полза на молитвите в училищата, самозалъгвайки се, че гласоподавателите могат да се заемат с изкореняването на онова, което така дълго и търпеливо са отглеждали: корупцията, хазарта, най-фино пречистените наркотици, луксозните жилища и расизма. Изглежда, че тези страсти на избирателите и Мелъновата праведност и решимост бяха като бялото и черното и затова той се оказваше на опашката във всяко допитване до общественото мнение.

Да проследява развоя на кандидат-кметската епопея на господин Мелън бе нормално, дори рутинно задължение на Анджело Партана. Той надзираваше неговата кампания отвътре, така да се каже: солидни суми в съюз със силата на влиятелните многовалентни политически връзки на Едуардо Прици правеха възможно внедряването на свои хора в организацията на Мелън, за да се държи под око и ухо не само кандидат-кметът и замислите му, но и членовете на неговото семейство, което имаше по-далечна цел — ако потрябва, да се окаже натиск върху Мелън да промени решението си за едно или друго, сега или в бъдеще.

Мелън седна срещу Джоуи Лабриола и се вгледа в очите му.

— Вие ли сте искали да говорите с мен?

— Той — посочи Джоуи.

Джордж Ф. Мелън се обърна към Уили, който си почиваше изтегнат на леглото.

— Какво искате да ми казвате? — изрече думите колкото може по-безцеремонно той, но колко от грубата мъжка сила можеше да се събере в метър и шестдесет. В неговия случай тя бе впечатляваща.

— Щом ш’а говориш с мен, разкарай го оттук — посочи той към представителя на закона.

— Моля, ако нямате нищо против, да ни оставите сами — каза Мелън.

— Тия двамата не трябва да ги изпускам от поглед — заповед на прокурора.

Мелън погледна Уили, повдигна леко вежди, но отсечено сви рамене: законът си е закон.

Уили се извърна и метна крака на пода. Сега гледаше Мелън в упор.

— Онази нощ, когато видяха сметката на брат ми, гледа ли телевизия, видя ли кмета?

Мелън кимна.

— А видя ли лейтенант Хенли да излиза два пъти и да му докладва?

Мелън пак кимна.

— И ти вярваш, че ченгетата са свършили мръсната работа? — Мелън кимна отново.

— Няма начин да е така. Семейство Прици очистиха брат ми пред очите на кмета.

Мелън се вкамени недоумяващ.

— А защо ще позволи полицията такова нещо? Брат ви беше обграден от почти двеста полицаи.

— Те не искаха да загубят никой от техните. Защо да се охарчват за пенсии и застраховки след това.

— Това е абсурд!

— Само бизнес.

— Бизнес ли?

— Брат ми сигурно е искал да се спогоди с полицаите, ето така — той им пошушва за „говната“, а те го измъкват.

— Какви говна?

— Това, което вие предпочитате вестниците да наричат лекарствени вещества под контрол. Чаткаш ли?

— *Дрога? Наркотици!*

— Единствено с полицаите брат ми е можел да пробва пазарлък. Опитал е с Хенли, от полицейското в Бруклин, но и той си пълни гушата, така че брат ми си е изкопал гроба.

— Как си е изкопал гроба? — попита Мелън ужасено. Джоуи се изхили.

— Ами Прици изпратиха Чарли Партана да претрепе брат ми — каза Уили.

— Как да го претрепе?

— Партана уби брат ми.

— Замесен ли е кметът?

— Та той беше там през цялото време, нали? Хенли му докладва, нали? Пак Хенли влезе вътре в сградата с Чарли Партана, нали?

— А как ще го докажете?

— АЗ? Не аз, а вие! Притисни Хенли, накарай го да проговори. Същото важи и за Мънгър, сержанта от спецотряда, които нахълта в апартамента пръв, преди камерите. Разпитайте момчетата от телевизията. Интересно дали Вито все още е бил на двата си крака, когато те са пристигнали, кой друг може да каже? После, щом си изплетеш кошницата, прибери Чарли Партана на топло. Чарли пречука брат ми по заръка на Прици.

Когато Уили свърши с показанията си пред главния прокурор, ФБР сложи ръка върху „неприкосновените запаси“ на семейство Прици на стойност 200 000 долара по тяхната номинална стойност, а не тази в улично обръщение. По този начин Уили си разчисти сметките с Прици и си плати за влизането под чадъра на Програмата за защита на свидетелите. Беше се разплатил и с Анджело Партана, заради обидните думи по адрес на Джоуи, и сега те двамата можеха спокойно да изчезнат под прикритието на Програмата — с нови лица, нови отпечатъци от пръсти, нови документи. Щяха да се изпарят яко дим преди някой да успее да мигне. И вероятно сега търгуват с недвижими имоти или буици, някъде из Небраска, двама почтени протестанти от Епископалната църква на приелите ново кръщение, винаги готови да ви разкажат някоя забавна история от ирландския фолклор.

---

[1] Клетва (ит.) — Бел.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Анджело Партана уведоми дона за всичко научено.

— Деспиза е постъпил така със собственото си семейство? — реторично попита той.

— Издал е четиринадесет човека, подхвърлил им е една от банките, която ще изгърми с няколко милиона от глоби за изпиране на мръсни пари, което си е истинска infamita[1], но е предал и Чарли на Джордж Ф. Мелън като premio di consolazione[2].

— Той не може да пипне Чарли с пръст. Няма никакви доказателства. Кой ще потвърди неговото бръщолевене? Хенли? Ченгето от спецотряда? Никога! Но за да сме съвсем спокойни, нека ги пооблажим още.

Анджело кимна в знак на съгласие.

— Ти ще разбереш, ако Мелън се докопа до нещо сериозно, Чарли тогава веднага изчезва от града. За да спечели изборите, Мелън се нуждае от главата на кмета и затова търси как да спипа Чарли. Минат ли изборите, Чарли е в безопасност. Ще помислим как да остане чист.

— Поолекна ми, Корадо.

— Но защо Уили постъпва така? Не му вярвам на приказките, че се е уплашил след случката с Вито. Та какво общо има той с брат си?

— Виждал ли си Джоуи Лабриола?

— Помощникът на Уили?

— Да, той е finnochio.

Ченето на дона увисна от удивление.

— Сицилианец?

— Дясната ръка на Уили, Джоуи Лабриола — finocchio?

— Аха. Виждал съм го много пъти, няма как да сгрешиш. Говорих с жената на Уили, след като хванаха Вито. Не може да се побере в кожата си, че Уили я зарязал заради мъж. Дори и нейните приказки проверих, всичко съвпада. Джоуи казал на една фризьорка, която работи за нас, че те с Уили са като женени.

— Откога?

— Какво откога?

— Кога научи.

— Отдавна.

— Защо не ми каза?

— Носеха добри пари. Трябва ли да ти разправям разни мръсни истории?

— Така че случаят с брата на Уили е повод да се отърват от жената.

— Аха, така е.

— Тогава, край с тях! — гласът на дона се извиси, а малкият му юмрук се стовари върху облегалката на креслото с такава сила, не наруши хармонията от леещите се звуци на Вердиевия „Аролдо“.

Дон Корадо остана безмълвен за известно време, сякаш се вслушваше в съветите на някой мъдрец.

— Виж се с Едуардо. Кажи му да издири Уили от Програмата за защита на свидетелите. Ако нещо не му е ясно, да дойде при мен.

— Добре, Корадо.

— Съпругата на Уили сицилианка ли е?

— Да.

— След като приключим с Уили, ми я доведи. Ще й дам доказателство, че е отмъстена. Палците на Уили. С тия двамата е свършено.

---

[1] Подлост (ит.) — Бел.ред. ↑

[2] Утешителна награда (ит.) — Бел.ред. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джоуи и Уили бяха потънали вдън земя. Едуардо, натоварен с издирването, не се занимаваше с улични операции на семейството. Той беше от учените, разпореждаше се не само с капитала, но и задействуваше, според нуждите, политическите сфери на влияние, където Корадо най-напред бе приложил гениалната идея да купи „изключителните права“ върху международната престъпност.

Осъзнавайки навреме, че не е по силите на едно отделно семейство само да посрещне претенциите на политиците от висшите ешелони, а да не говорим, че в сметката влизат и по-низшите, щатските и градските власти, Корадо Прици показа на клановете какво може единството. Под неговото пряко ръководство всяко семейство, внесло съответния процентен дял в зависимост от сумата, необходима за „придобиване“ на политическо влияние, ставаше част от цялостен организъм, едно юридическо лице, представлявано от неговия по-малък син Едуардо С. Прайс — правист и финансист с име.

Преди тридесет и две години, когато Едуардо беше приет в Харвард, дон Корадо прецени, че семейните интереси налагат промяна на името му. През лятото, преди да започне първият му семестър в колежа, Едуардо отиде в Швейцария и един добър лицев хирург му измайстори нов нос, защото рожденият му беше доста голям и много арабски за мъж с име Едуард С. Прайс, който се очакваше да завърши Харвард с магистърска степен.

Едуардо се бе изкачвал по стълбицата на властта съвсем законно. Неотдавна му се отдаде да направи чудесна инвестиция от няколко милиарда долара, което не само укрепи позициите му в общността на властващите, но осигури по-нататъшния възход в кариерата му.

Едуардо работеше с огромни суми необложени пари и с течение на годините се бе изявил като опитен политик, човекът, който дърпаше конците иззад кулисите; Комитетът за политическо действие беше негов замисъл, който се оказа идеално средство за узаконяване на политическите подкупи; той въведе практиката на тригодишните

кампании за кандидат-президентите — до 11 на брой, които бродеха надлъж и нашир из страната, отклонявайки вниманието на хората в републиката; политически магьосник и купувач на правителства.

Едуардо управляваше от канцеларията си в Баркърз Хил Ентърпрайсиз, един чудовищен интернационален конгломерат с тридесет и един административни вицепрезиденти, а те имаха на разположение 7390 души — юристи, счетоводители и мениджъри, в тридесет и седем щата и двадесет и девет страни отвъд океана, и всичките стриктно следяха как се влагат парите на семейство Прици. Едуардо пореше парите, манипулираше политиците, съдиите, изпълнителната власт, грижеше се за инвестирането на годишния оборот — тези необложени с данък пари, стичащи се в джоба на Прици от уличните операции и от съдружието с другите семейства, с които деляха печалбите от хазарт, наркотици, порнография, безмитен бензин, крадени коли, изнудване, възстановени пощенски марки, проституция, рекет, незаконна търговия с месо и спиртни напитки, специализирани самолетни кражби, фалшификации с кредитни карти, часовници и валута, които по съответния ред се влагаха в: притежаваните от Прици застрахователни компании, сключване на договори за правителствени и военни доставки, брокерски къщи, складиране на токсични отпадъци, производство на облекло; в недвижима градска собственост (имаха такава в 72 населени места); в техните 82 болници и 1723 паркинга; в двете им филмови компании и 9.2 милиона квадратни фута магазинна площ; в петдесет и трите банки; в телевизионните станции и вестниците, в авиолинията, а изпраните от горепосочените предприятия на Прици пари се реинвестираха в банки и в заемодателни компании, също собственост на Прици, които обслужваха онези граждани, склонни да не приемат заеми от лихвари-кожодери.

И въпреки че имаше под ръка тази огромна машина, Едуардо твърдеше, че не може да открие Деспиза. Често се възхищаваха от неговите фокуси — измъкваше от шапката нужното политическо въздействие, но той знаеше, че понякога ставаха и засечки, политиците бяха доста хлъзгави и поради това си качество вероятно се задържаха на власт. И все пак, заредеше ли конвейера с достатъчно пари, рядко се случваше да не постигне желания резултат, ако се е захванал сериозно,

разбира се. Този път обаче неуспехът му да открие Уили се дължеше на нежеланието да го направи.

Изпитваше досада. Толкова труд и пари, за да убеди кмета и губернатора да съдействуват за спасяването на Вито, и то в година на избори, а брат му Винсънт слага кръст на всичко и отново прилага метода на грубата сила — то за него друг подход не съществува.

Едуардо или не знаеше, или не искаше да знае, че Вито се бе осрал, а Корадо Прици бе разпоредил на Чарли Партана да го очисти. Едуардо оценяваше нещата както му изнасяше: според него Винсънт бърникаше в един много фин часовников механизъм с гаечен ключ. Дълбоко в съзнанието си Едуардо може би се надяваше на скандал, който да разпердушини целия уличен бизнес на Прици. Вярваше, че семейството не се нуждае от Винсънт. Винсънт злепоставяше семейството в обществото. И Едуардо нямаше да си мръдне пръста, за да залови виновниците, чиято постъпка бе крещящо неразумна, но пък успяха да сложат прът в колата на Винсънт.

— Какво става, някакво радикално движение ли ни се пречка във Вашингтон? — с маска на дълбока печал се обърна дон Корадо към Анджело Партана. — Да не ни дадат имената на двама пикльовци, след като сме им правили толкова услуги!

— Аха.

— К’во аха?

— За Едуардо е нищо работа да разбере имената от Програмата. Иска ли да купи, намира продавач.

— Ще почакаме.

— Корадо, замесен е моят Чарли. Сигурен ли си, че Едуардо е разбрал всичко точно.

— Не съм забравил за Чарли. Той ще бъде добре. Едуардо май наистина не си дава зор. Но и да се обадя, к’во ша ми каже? Ша ми каже колко е мъчно, колко труд полага. Ако не беше Чарли, работата не си струва ядовете.

— Напротив, струва си. Чарли може да отиде на стола, а цялата улична дейност на семейството да изгори.

— Как?

— Ще стане голям скандал, ако Мелън се възползува от дърдоренето на Уили. Той е от реформаторите, от най-зловредните. Ще ни гони до дупка, по-главните наши хора ще влязат вътре, а другите ще се разбягат. Това е опасно, Корадо.

— Едуардо се разтакава, защото не обича Винсънт. Те не се разбират добре. Нека дадем още малко време на Едуардо. После аз ще се заема с него. И тогава, ако работите не вървят, ще имаме основание да го скастрим.

От известно време Анджело с тревога мислеше за отношенията между братята Прици. От няколко години нещата отиваха на зле. Винсънт не завиждаше на Едуардо за образованието. Разбираше, че имат нужда от доверен юрист, но не можеше да се примири, че парите на Прици, спечелени от улицата, бяха издигнали брат му сред властелините на света. Едуардо бе придобил мощ, с която се разпореждаше над хора, призвани да управляват. Парите на Прици разчистваха пътя му като снегорин. Винсънт знаеше, че това място по право бе негово, като първороден син и по-голям брат.

От другата страна, Едуардо едва прикриваше презрението си към Винсънт, когото смяташе за дръвник. За Едуардо Винсънт спадаше към най-долната категория хора — горила. Едуардо не се притесняваше, че семейството му идва от улицата; че до голяма степен (но двамата с баща му бяха изключение, според него) са си обикновени горили и бандити. Не виждаше причина да продължават с уличните операции, независимо от печалбите, които носеха. Той можеше убедително да се обоснове.

Анджело деликатно обърна внимание на Винсънт върху различията между него и брат му в оперативните методи на работа, но се постара Винсънт все пак да схване същността; обядваха в „Тучи“, където редовно се срещаха по три пъти на седмица, единствения италиански ресторант, който Винсънт не понасяше — заболяваше го стомаха и лягаше за около час, тъпчейки се с хапчета. За Винсънт всеки обед беше празник, заради zupa di pesce di Pozzuoli[1]. А Поп ядеше в „Тучи“ само макарони, вече шест години.

Да го вземат мътните, та това е неаполитанско заведение, казваше той на Чарли. Разбират от пица или нещо такова, но не ги бива дори и за sartu[2]. Водопроводчика и Фил Витимидзаре, двете магарета-телохранители, унищожаваха храната с бясна скорост, седнали на масата от другата страна на пътеката, а Анджело кротко разказваше на Винсънт как дон Корадо не е свикнал да дели властта с никого, още от мига, в който се заел с лотарията, три дена след пристигането си в новата родина, преди петдесет и четири години.

— Винсънт — казваше Анджело, — ти още си сравнително млад, и Господ да ме порази, ама дон Корадо също не е вечен, по Божията милост един ден ще поеме пътя, по който всеки минава рано или късно, и тогава ти, Винсънт, ще държиш в ръцете си нашата, сицилианската част от работата. Останалото е за колежанчета и юристи, не може без тях — каза Анджело. — Нека и те се изпотят, за да сложат в ръцете на Прици и другата половина от държавата.

— Едуардо щеше да е само един дрислив адвокат, ако не бяха парите от моите операции — „бруклинският“ английски в устата на Винсънт дрънчеше като каруца върху калдъръм. — От мен идват парите, с които върти игрите си. Мотае се из Белия дом, говори с разни сенатори и ги учи какво да правят. Всеки знае така, и как не, като го затрупвам с пари.

Анджело напразно хабеше думите си, Винсънт не искаше да проумее, че той и брат му са идеално съвпадащите половини от бъдеща Америка, че общите им усилия разчистват пътя за третото и четвъртото поколение Прици и техните съдружници, които заедно ще притежават над тридесет процента от страната. Вече бяха успели да се наложат като най-мощната групировка в националната икономика. Нямаха равностойни съперници в паричния оборот, не друг, а те отпускаха най-много кредити, създаваха най-много работни места, държаха в ръцете си най-разнообразни търговски предприятия, контролираха най-много финансови институции и промишлени сектори, оказваха давление върху изпълнителната и законодателната власт, полицията, както и щом се налагаше можеха да променят правителствено, законодателно или съдебно решение в по-голяма степен, отколкото всяка друга сила, въртяща се в орбитата на американската мечта, защото се ръководеха от просто правило: да

инвестират и реинвестират милиардите необложени с данък суми, които те ежегодно печелеха от долните влечения на съгражданите си.

Не по-малко време Анджело отдели и на Едуардо, когато поръченията на дон Корадо го отведоха в неговото недостъпно обиталище от другата страна на моста, в самия център на богаташкия квартал. Едуардовият подход бе „държавнически“.

— Винсънт е хулиган и си мисли, че като смачка някому главата, проявява сила и власт. Бихме могли да изоставим уличните операции, а загубите, изразени в цифри, ще бъдат едва около 9.24 процента от нарастването на основния капитал през първата година, а след това ще спадне на по-малко от един процент, а след дванадесет години от мръсните пари няма да остане и спомен. Работата на Винсънт не ни е необходима, тя е истинско недоразумение и ни тегли надолу. Трябва да насочим усилията си към разширяване на операциите с партньорите, а да оставим мръсните далавери на Винсънт за негрите и испанците.

Едуардо бе чудо с американския си нос, членовете на семейството изпитваха към него почти мистични чувства, дори благоговение. Беше на петдесет години. До себе си винаги имаше по една млада жена, неизменно наричана Бейби, задължително възпитаничка на Фокскрофт и Бенингтън, всичките бяха като излети от един калъп. И самият Едуардо беше като направен по поръчка. Беше така подстриган, че прическата му надали щеше да подхожда на друг. Зъбите, поръчани при най-добър майстор, говорът и, разбира се — носът.

Извън семейните съвети и сватбите в Бруклин неговата дикция (моделирана по фонограма от видеофилмите на Уилям Ф. Бъкли-Младши) беше несравнима, без еквивалент (или дори само нейно бледо подобие) в никоя от англоговорящите страни на света. Звуците, макар и произвеждани първоначално от друг, сега си бяха собственост на Едуардо.

Веднъж, когато имаха уговорена среща рано сутринта в жилището му, разположено терасовидно на четири нива — петдесет и осем етажа над Пето авеню, Ню Йорк, Анджело го завари в добре затопления апартамент, облечен в скъп вълнен, дълъг до глезена халат, обточен по краищата с кожа от черна лисица. Пушеше пура „Давидоф“, която, купена по цени на дребно, струваше 12.40 долара. Анджело, дълбоко разтревожен, че Чарли може да пострада, ако

Джордж Ф. Мелън не бъде спрян навреме, повдигна въпроса за Уили и Джоуи, подминаван нехайно от Едуардо, защото така му диктуваше личният интерес.

— Позволи ми да ти кажа нещо, Анджело — обърна се той с неподражаемата си дикция. — След двадесет и пет години никой няма да знае, че сме били *семейство* емигранти. Времето изглажда всичко. Помисли за бароните-крадци от миналия век — Астор, Вандербилт, Рокфелер, Мелън и всички останали. Те са започнали с мошеничество. Погледни ирландците и евреите, които заселвали страната — до един мошеници. Произходът ни ще се забрави, а от имената няма да остане нищо италианско, ще имаме смесени бракове и делата ще ни изведат на челните места в престижните класации; ние ще бъдем първенците в това общество. И така ще бъде докато парите ни се множат, а ако нещата се развиват както досега — то значи завинаги. След двадесет и пет години парите ни ще престанат да миришат и защото ще имаме повече пари от всеки друг, ще получим повече уважение от всеки друг.

---

[1] Рибена чорба от Поцуоли (град в Южна Италия близо до Неапол) — Бел.ред. ↑

[2] Сицилианско ястие — Бел.ред. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мейроуз Прици, дъщерята на Винсънт, завърши образованието си в Манхатънвил пет месеца преди дон Корадо да направи Чарли заместник на баща й. Бе от онези жени в обкръжението им, които Чарли привличаше поради новото си положение, а не защото тайно му се бе възхищавала отдалеч. Дори и да имаше представа за съществуването му преди той да стане заместник на Боса и vindicatore (което тя подозираше, в края на краищата нали беше син на Анджело Партана), то за нея е бил просто един редови изпълнител.

Мейроуз беше възпитавана от монахини, така че разбираше както нисшата, така и висшата природа на властта. Навярно бе наследила нещо от дядо си, защото личеше неговият печат и тя му бе вярна ученичка. Беше жадна за власт и жаждата й бе по-неутолима, от тази на изпаднал в беда сред пустинята нещастник.

Осем години по-млада от Чарли и с името, което носеше — Прици, те нямаха много къде да се срещат, освен на сватби и погребения.

Щом завърши, дядото й прехвърли пет процента от ресторантския им бизнес (покривки, салфетки и др.), за да осигури всекидневните й разходи, и още петнадесет от бизнеса за вътрешно оформление в Ню Йорк, който напоследък набираше скорост, и то не само защото тя проявяваше интерес в тази област, а тъй като Прици притежаваха две големи фабрики за възстановяване на антични мебели в Северна Каролина и голяма компания за дамаски близо до Флоренция. В Ню Йорк, сред своите клиенти и познати, тя бе известна като Мери С. Прайс, племенница на индустриалеца и финансиста Едуард С. Прайс. Никой в Бруклин освен дядо й не знаеше нейното nome di battaglia[1], дори баща й. Беше го узаконила след завършването на колежа чрез една от адвокатските фирми на чичо си Едуардо, но си остана тяхна малка тайна.

Имаше тънък усет за цветовете и знаеше цената на парите като дядо си, та след два месеца четене всяка вечер в градската библиотека

на Ню Йорк и с две опитни в занаята жени — от Северна Каролина и Флоренция съответно, пристигнали в Ню Йорк заради нея, попивайки съветите на побеляла вече „царица“, спечелила някога Оскар за костюми в Холивуд, която Анджело бе открил някъде, тя започна да говори с учителките си като равна с равни, истинска професионалистка. След още време успя да купи едната и започна просто да се разпорежда с другата, оцелялата. Не след дълго, без всякакво съмнение, тя щеше да държи в ръцете си основния пакет акции на процъфтяващ бизнес в градове като Ню Йорк, Бевърли Хилс и Лондон, с малко помощ от приятелките си, естествено.

Мейроуз беше висока, грациозна пантера, която „разхождаше“ дрехите си гордо и стилно, както Мерилин Монро дупето си. Нямаше друг от *семейство* Прици с по-ярко изразени сицилиански черти: от къс ломен камък, какъвто беше Винсънт, и сицилиански род с гръцко-арабско-финикийска кръв се бе пръкнала стройна и високомерна аристократка, с лице, дошло от древността — сарацински нос, очи любопитни и жадни като у бедуинка, надничащи изпод фереджето. И тя като дядо си носеше две преливащи се една в друга маски — първата, макар и смразяваща, излъчваше великодушие и предизвикваше страхопочитание, а втората бе еманация на тиранина. Външното й спокойствие и ведрост, олицетворение на съвършена хармония, криеше бездънна и клокочеща вътрешна амбиция, тя бе кротка като земята, разпъвана от вулканични сили в недрата си.

След завършването на Манхатънвил, макар да поддържаше тайно апартамент в Ню Йорк, на Тридесет и седма улица, недалеч от парка, тя живееше с баща си и шестнадесетгодишната си тогава сестра Тереза, в дома на улица Бенсънхърст, през две пресечки от Анджело Партана. Позволяваше си задявки с двама-трима клиенти в Ню Йорк, но в Бруклин беше самата невинност.

Когато се намираше в Ню Йорк, с клиенти или приятели, в говора й, граматически безупречен, и в дикцията прозираше финесът на жена, дълго и грижливо обучавана из университетите. Но когато оставаше, в Бруклин и приказваше с баща си, дядо си или някой от *семейството* и най-близкото обкръжение (тя не се интересуваше от приятелства извън обкръжението), прибягваше до езика, който се чуваше наоколо — грубата бруклинско-италианска фраза и произношение.

Мейроуз обичаше да си пийва. За семейството това беше анатема, така че щом й се пиеше, отиваше в Ню Йорк. На бюрото си обикновено имаше чаша шампанско, не за да се прави на интересна, а защото работеше винаги на високи обороти и се нуждаеше от глътка.

Мислеше от дванадесетгодишна за това, с какво би желала да се занимава. Искаше да поеме ръководството и контрола над двете половини от семейните операции: незаконната работа на баща си и политико-инвестиционната, където чичо й Едуардо господствуваше. Тя не бе недоволна, че се е родила жена, дотолкова доколкото се водеше от разбирането, ме това в никакъв случай не ще й попречи да получи властта някой ден. Трябва да кажем, че в плана й да поеме *семейния* бизнес изцяло имаше само едно, твърде самонадеяно и смущаващо обстоятелство: трябваше да заеме мястото на дядо си като глава на *семейството*. Разсъжденията й очертаваха доста ясна линия на поведение. Дядо й вече е стар, скоро ще умре. Баща й — болен човек, нямаше да го бъде дълго. Едуардо, по-млад от баща й и съвсем здрав, трябваше да бъде превзет отвътре. Тя трябваше да продължи да го опитомява. Бе започнала още от петнадесетата си година; след разработването на двата клона от бизнеса за вътрешно оформление — в Палм Бийч и Вашингтон, възнамеряваше да му ги продаде, за да му подскаже колко е добра в търговията. После, с помощта на дядо си, щеше да го убеди да я вземе за съдружничка в Баркърз Хил Ентърпрайсиз и постепенно, за период от десет години да кажем, докато той остаряваше, щеше да превземе неговата крепост, използувайки дядо си и други ключови фигури в *семейната* йерархия.

Преди да спре вниманието си на Чарли, тя си знаеше, че слабото място в нейния план са незаконните операции. Баща й, шефът в тази област, за нищо на света нямаше да допусне жена в *семейния* бизнес. Ще трябва много внимателно да подкопава почвата под краката му, като честичко сяда до него и подпитва за тънкостите и тайните на улицата. Изневиделица Чарли стана заместник на баща й и негов vindicatore. Дядо й го уважаваше. Чарли имаше голямо бъдеще в *семейството*. Чарли щеше да придобие мощ. Ето защо се налагаше бракът й с него, така щеше да контролира незаконната страна от семейния бизнес, който зареждаше с пари Едуардовата половина и, да речем след десет-петнадесет години, когато поеме поста от Едуардо, щеше да господствува и над двете части. Всички ще трябва да я

наричат Дона Мей, първата жена в историята на мафията, станала глава на клан. Вероятно не можеш да живееш с такава амбициозна надежда, ако не си малко луд. Всеки сицилианец щеше да потвърди, че всичко това е неизпълнима мечта.

На седемнадесетия рожден ден на сестра си Тереза тя отправи към Чарли първата стрела. Присъствието му беше васален дълг. Тереза носеше името Прици. На тържеството бяха всички с фамилно име Прици, Сестеро, Партана или Гароне: мъже, жени и деца. Винаги ставаше по един и същ начин. Когато настъпи подходящ момент, дядо й, с подчертано натежали от годините стъпки, ще се дотътри до микрофона и ще произнесе реч. Той шепне в ухото на Винсънт на сицилиански, а Винсънт предава думите му в микрофона — на „бруклински“, изхвърляйки думите от дълбините на корема, сякаш се изтърсваше обърната с ръчките нагоре пълна количка. След това дон Корадо ще връчи на Винсънт традиционния годишен чек от хиляда долара, подарък за рождения ден, а той ще направи знак на Тереза да се качи на сцената при тях и на свой ред ще й връчи чека. Тя ще целуне дядо си, баща си и чичо Едуардо, точно по определения от Винсънт ред. Оркестърът от четирима музиканти, оплешивели и посивели, които свиреха вече петдесет и една години на всички тържества у Прици, ще изпълнят „Честит рожден ден“, а всички Прици, Сестеро, Партана и Гароне ще пеят. Винсънт ще поведе Тереза на дансинга. Ще гръмне „Юбилейният валс“ и след като двойката направи една обиколка, кавалерът на Тереза, Петси Гароне, неин fidanzato[2], ще продължи танца с нея и тогава всички ще излязат на дансинга.

Мейроуз не пропусна да застане до Чарли, когато започнаха да пеят, за да може, щом започне валсът, просто да му каже:

— Хайде, Чарли. Да потанцуваме.

— Божке, Мей — отвърна Чарли, — не съм танцувал от празненството на Роко.

— А к’во правиш в събота вечерта? Сигурно си играеш с гълъби! Хайде, ела — и тя го задърпа към дансинга. — Ей, ти си страхотен! — каза Мей след няколко кръга.

— Изръсих в „Артър Мъриз“ осемстотин и четиридесет долара, да ме научат да танцувам като хората.

— Тъй ли?

— Играя румба, самба, мамбо, валс и фокстрот.

— А някой по-особен вид борба?

— Това го мога и го правя, когато си поискам.

— Чувам, че ходиш вечер на училище?

— Ама там не учим танци.

— Защо не съм те виждала насам?

Той сви рамене.

— Аз съм си тука. Ти ходиш в Ню Йорк.

— Защо не дойдеш на вечеря у дома?

— С Винсънт се гледаме по цял ден.

— Тогава неделя на обед? Татко всяка неделя обядва на яхтата с дон Корадо.

— Не знам…

— Къде живееш?

— В апартамента на Вито Деспиза.

— О, така ли?

— Апартаментът е страхотен, ако не бях аз, друг щеше да го вземе.

— Вито бе лишен от собственост, нали?

— Ъхъ.

— Вика ли специалист-декоратор?

— Какво е това?

— Това, с което се занимавам в Ню Йорк.

— Тъй ли?

— Защо да не обзаведа твоя апартамент?

— К’во искаш да кажеш?

— Да подбера подходящи цветове за всичко, и като влезеш или отвориш сутрин очи, дори да ти е зле, ще се оправиш.

— О, това е голяма работа!

— Но може да се наложи да изхвърлим мебелите.

— Да не би да ми слагаш цветни мебели?

— Формата трябва да е в съзвучие с цвета. Така вкарваме в дома съвършенството.

Всеки трети танц Мейроуз се изправяше до него и го канеше. Тя играеше с баща си, когато Чарли отиде до двете нули, а после той застана до Поп да гледа танцуващите, отпивайки от билковата бира.

— Ти какво — каза Поп — откриваш Мейроуз след всичките тези години?

— Тя ще ми нареди апартамента. Къде иначе да я срещна? Танците са като провеждане на съвещание.

— Много хубаво го провеждате — ухили се Поп — Само че това не е бизнес-среща.

Следващата неделя сутринта Мейроуз го посети в апартамента, за да разгледа разположението. Обиколиха четирите стаи, тя изписа една дузина листове с бележки и накрая той й даде ключовете.

— Сега всичко е в ръцете ти — каза Чарли. — От теб зависи как ще изглежда това място.

— Трябват ми четири седмици.

— Ще отида при Поп.

— От време на време искам да се виждаме и да ти докладвам как върви.

— Не е нужно. Прави каквото знаеш.

— Ама аз искам да се срещаме.

— Добре. Следващия вторник в четири, става ли?

— Четири? Не може ли вечерта?

— Вечерта имам малко работа.

Гласът й стана твърд.

— Момиче ли си имаш?

Той сви рамене.

— Длъжен ли си всяка вечер да излизаш с нея?

— Както дойде. Тъй или иначе, Винсънт ме изпраща в Балтимор по работа.

— Във връзка със социалните осигуровки ли?

— Ти пък откъде знаеш?

— Аз съм Прици, не забравяй. За к’во мислиш говорим с баща ми, за голф?

— Винсънт и ГОЛФ?

— Е, трябваше да кажа поло. Кога тръгваш за Балтимор?

— Питай Винсънт. Не ми е казал още.

— Ще ме заведеш ли на вечеря във вторник?

В гласа й отекна нещо твърдо; не че го задължаваше, но беше доста настойчива.

Чарли се мъчеше да разбере какво му е дошло на главата. Това тук беше внучката на Корадо Прици. Показваше си рогата и какво се очаква от него? Да я разкара? Заплетена история, и като че още повече

щеше да се заплита, знаеше си, че рано или късно работата ще опре до Поп.

— Чудесно — каза Чарли пряко волята си, — но имам и друга работа. Дават ми един от личните самолети на Едуардо и отивам да обиколя *семействата*, ще говорим как да измъкнем Уили Деспиза от неговата дупка, където и да е.

— Едуардо не може ли да го намери чрез Програмата?

— Не.

— Добре, Чарли, ти си върши твоята работа, а аз — моята. Когато се върнеш, ще съм свършила и тогава ще празнуваме.

Мейроуз гледаше на Чарли като на средство за изпълнение на собствения си план, докато той не й даде да разбере, че нейното съществуване не бе от особено значение за него. Никой не беше се държал така пренебрежително към нея. Мъжете бяха готови да пълзят в краката й, ако им се усмихнеше; мъже, които не подозираха, че е внучка на Корадо Прици. А Чарли бе готов да пълзи, за да й се измъкне. Държеше се с нея като с леля Амалия, любимата дъщеря на дон Корадо, жена от *семейство* Прици, която трябваше да бъде почитана и уважавана. Нищо подобно не бе преживявала досега. Искаше ли нещо от мъж, говореше направо и те и го даваха, а после им нареждаше да изчезнат. Тя беше Прици, очакваха я големи дела. Чарли щеше да е от полза, в никакъв случай незаменим, но много полезен. Ако не я бе отрязал така откровено за вечерята и всичко останало, той щеше да си остане просто едно от приятните момчета, не особено значим сам по себе си, но по-полезен от друг, защото щеше да й послужи за изграждане на нейния план като й стане съпруг. Сега стана ясно, че трябва да бъде малко опитомен и превъзпитан. Неговата съпротива разбуди Афродита у нея и посмачка навирения й нос.

Тя не вярваше да има друга жена. За Чарли се говореше, че нехае за нежния пол, или внезапно пламва и ги изгаря. След време намира друга. Сигурно в момента е във фаза „след пожар“ и най-добре ще бъде да изчака. От друга страна, ако Чарли така и не се запали по нея, това ще я затрудни. Трябва хубавичко да помисли как да го разпали.

---

[1] Бойно име (ит.) — Бел.ред. ↑

[2] Годеник (ит.) — Бел.ред. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Че Мардел е „чукната в главата“, Чарли разбра когато й каза за възможността да отсъства няколко дена от града поради делова среща. Още в самото начало я бе преценил като побърканичка, но прие факта като всеки друг недостатък — ако заекваше, например, или единият й крак бе по-къс. Дори историята с радиосигнали от Бъкингамския дворец, поднесена му от нея на първата им среща, не го смути, а прилагайки своята мярка за нещата, реши, че е някаква шега. Но когато й съобщи, че заминава, мъката я разкъса буквално пред очите му. Сключи пръсти около китката му — даже да искаше, той не можеше да се изскубне без да я нарани — гледаше настрана от него, втренчено, застанала права до стената в апартамента си, безмълвна, с течащи по лицето сълзи.

— Защо? Какво се е случило — питаше той.

Тя не отговаряше. Много внимателно, инак с доста усилия, той отлепи пръстите й от китката си. Придърпа стол с висока облегалка и седна до нея. И двамата бяха голи след двучасовото любене.

— Хайде, кажи ми, к’во има? — попита Чарли.

— Ти няма да се върнеш вече — отвърна тя.

— К’ви ги говориш? След три дни съм тук! Пътувам със самолета на компанията. Само аз и пилотите.

Тя клатеше глава, реееше поглед в пространството и хлипаше.

— Мама му стара, Мардел, от’де ти идват в главата тия?

— Баща ми изчезнал от живота на майка ми точно така.

Мина един напрегнат час, докато изкопчи цялата история. Баща й я изнасилил, когато била дванадесетгодишна и след това изчезнал. В резултат родила дете, което дала за осиновяване по настояване на майка си. Никога не й било много ясно какво е станало. Но сега изведнъж нещо прищракнало в главата й и тя разбрала, че ако Чарли замине, няма да се върне, а ако не се върне, може да забременее. Плакаха заедно. После си легнаха. Чарли вече не отвори дума, че трябва да замине за няколко дена. Летеше всеки ден, като за по-

отдалечените градове тръгваше много рано сутринта и се връщаше нощем, понякога на минутата да вземе Мардел от „Латино“.

Щом разбра, че той ще пътува, Мардел веднага прецени чудесната възможност да задълбочи характера на героинята си, която разиграваше. Това ще помогне на Хати Блекър след време да подплати историята на Мардел ла Тур с действителни факти. Що се отнася до самата нея, тя осъзнаваше, че огромното количество материал, натрупан за година и половина превъплъщения и наслагващите се подробности от съжителството й с много преуспяващ mafioso, рано или късно щяха да я подтикнат да напише автобиография, в която бе вече вложила толкова драматични моменти, конфликти и страдания.

Чарли бе прекрасен партньор, отвръщаше така изчерпателно на подадените от нея реплики, импровизирани на момента, но съвсем в духа на героинята й. Той заслужаваше добра дума и когато книгата види бял свят, непременно ще намери начин той да я получи.

При ежедневните полети Чарли се срещна с главите на шест семейства. Той им занесе снимки на Уили и Джоуи, правени едно лято преди три години по време на пикник до Индиан Пойнт, когато пътуваха с излетен кораб на компанията „Хъдсън Ривър Лайн“, нает от дон Корадо, и всички си изкараха така добре, че даже три от момичетата, заченали тогава, станаха булки.

— Най-вероятно снимките не стават вече за нищо, Чарли — каза Сал Партинико в Детройт. — В Програмата получаваш и ново лице, ако искаш.

— Ще почнем от т’ва кат’ начало. Искам всички да търсят, да не остане местенце непроверено. Джоуи е супер швестер. Уили е животно. Хората ни може би трябва така да ги свържат, та да ги познаят.

— Ако можем, ще помогнем. Но нищо не ти обещавам. Наоколо е пълно с такива животни.

Като се върна в Ню Йорк след шестата среща, Чарли вече се бе убедил, че нищо няма да излезе.

— Уили сигурно е заприличал на Калвин Кулидж, след като козметолозите от Програмата са си свършили работата — каза той на Поп.

— Трябва да побутнем Едуардо. Нещо историята с Джордж Ф. Мелън притихна — каза Поп. — Той натиска Дейви Хенли. Тровят

живота на Мънгър. Имат лентата от телевизионния екип, който влезе след Мънгър в апартамента на Вито, засега нямат за какво да се закачат, но това не е добре! Мелън като нищо може да те пипне накрая.

— Няма за какво да се хванат, Поп. Само ако Дейви и Мънгър си развържат езиците.

— Нашите хора при Мелън ми докладват но два пъти на ден. Имам двама в предизборния му екип и един в дома му. Трябва да имаме готовност. Ако стане нещо или някой се раздрънка, ако някой му пошушне нещо и той реши да ти лепне Вито — веднага изчезваш от града, докато не минат изборите и Мелън се върне към строителството на телевизионни храмове.

Чарли говори с Мейроуз по телефона три пъти за една седмица — когато тя се бе обаждала в пералнята да му разкаже как напредва работата в апартамента. Отношението му към нея приличаше на това, което французите изпитват към английската кралица — сдържано-васална преданост и отчаяна вярност. Тя бе внучка на Корадо Прици и това я правеше свята, неприкосновена, но също така малко опасна. Имаше само един спомен, свързан с нейното име, преди сегашното й нахлуване в живота му като специалистка по вътрешно оформление: момиченце, което хвърляше торбички с вода върху главите на хората на улицата от третия етаж на бащиния си дом. Всичко това ужасно забавляваше Винсънт, докато един ден тя не улучи и него. Майка й тогава беше още жива, спомни си Чарли, иначе Винсънт като нищо можеше да застреля детето, както беше кипнал.

Нещата се развиваха в съвсем друга посока напоследък. Тя не беше вече момиченце и дори Чарли болезнено усещаше захапката й; разбираше, че веднага трябва да направи нещо, иначе никога няма да я придума да го пусне. Прибираше се вечер в дома на баща си, а там го чака бележка от нея, в която съобщаваше, че е закърпила чорапите му. И още не свалил шапка, дето се вика, тя звъни да го пита дали си е намерил чорапите. Той й вика: „К’во ги кърпиш, старите чорапи! Имат дупки. Аз ги фърлям тия“. А тя: „О, Чарли!“ Той ясно си представяше как поклаща глава, а на устните й потрепва загадъчната усмивка. С Поп говорила за неговите любими ястия и когато Чарли се връщаше, намираше бележка, че в хладилника има sarde a beccassicu[1] или нещо от рода. И Чарли трябваше още в същия миг да се обади и да благодари, в противен случай тя се обаждаше. Правеше му и други

подаръци. Той й казваше: „Господи, Мей, трябва аз да ти подарявам, а не ти.“ А тя: „Какво чакаш, хайде!“

Снабди го с безжичен телефон за терасата, а за спалнята — апарат, възпроизвеждащ природни шумове, като плисъка на океана, водопад или дъжд, с две степени за силата на звука. Купи му и електронен анализатор за конни надбягвания, макар и да беше добре известно, че стъпва на хиподрума веднъж и залагаше само на сигурно, а иначе никога не правеше облози, защото „нека оставим това на гражданите“ беше неговото мнение по въпроса.

Видя се принуден да й подари парфюм, но беше го избрал несполучливо.

— К’во значи не му е тънък ароматът — попита я той по телефона. — Или мирише, или не?

Един вторник трябваше да обядва с нея, защото искала да му покаже някои платове за мебелите, било важно, тъй като той ще живее там, но храната иначе му хареса — той винаги търсеше нови рецепти, а в малкото сицилианско заведение, което тя бе открила в долната част на Уест Сайд, предлагаха ястие, наречено „Корона от тръни“: гнездо, изплетено от спагети, с червени чушки и сочни маслини вътре. Реши да направи такова за Великден, щеше да го прати на отец Пасананте, в църквата на Санта Грация ди Траджето, за помен на майка си.

Пет дена по-късно го склони да отидат в апартамента. Всичко беше готово и тя каза, че трябва заедно да видят резултата от работата. Нямаше как да откаже, макар че беше средата на работния ден, но тя настояваше, и в края на краищата, щом си е свършила работата, имаше право да чуе неговата оценка. Чарли тогава се радваше на ведро настроение, защото Мардел започваше да приема фактите позитивно след онзи ужасен патетичен изблик, когато й бе казал, че ще отсъства от града за няколко дни.

Мей грееше досущ като бременна жена, но това изобщо не можеше да е вярно, поне що се отнася до негово участие. Тя пристигна в пералнята с такси, а там се качиха в пикапа на Чарли и тръгнаха за жилището на крайбрежната улица. Бе облечена с нещо ефирнобяло, съвсем не на място в суровия ноемврийски ден и лепкавата киша, през която колата си пробиваше път, но Мейроуз искаше да прилича на булка, такава беше основната идея. Пътуваха в кола с вдигащи се седалки и два телефона — отпред и отзад, хладилниче,

стереотелевизор и пухкав мокет, а в ръката й стърчеше дълга червена роза. Тя каза:

— Трябва да я държа със зъби, но няма да можем да си говорим.

Отключи вратата и я отвори със замах — откри се малкото антре, изпълнено в кремаво и бежово, килимче с осем нюанса на „карамел“ и зелено. Печатните японски репродукции на стената имаха бежови рамки от кожа. Срещу входната врата, на полустената бе закрепена кръгла ваза с кафяви и зелени копринени орхидеи, произвеждани от Прици в Тайван. Приглушено, меко осветление.

— Ей, да не сме сбъркали етажа!

— Чарли, пренеси ме през прага — разпореди се тя. Той вече бе влязъл в апартамента.

— Свети Исусе, Мей! Вито трябваше да види това! Свършила си наистина страхотна работа.

Старите мебели на Вито бяха изчезнали, взе ги Армията на спасението. Вместо тях имаше съвсем новички, каквито не бе виждал другаде, освен по страниците на списанията от два долара, всичките с прекрасни, живи цветове.

— Откъде се сещаш да направиш такова нещо?

Тя все още го чакаше отвън, пред вратата.

— Чарли?

Той се обърна.

— Внеси ме вътре — заповяда тя.

Те втренчено се гледаха известно време, докато Чарли осъзнае какво иска от него. Той пресече стаята и я взе на ръце. Божке, мина му бегло през ума, добре, че не е Мардел, подът можеше да се продъни. Щеше да ми е нужен механизъм за вдигане на тежестта.

Той ритна вратата след себе си и се втренчи в лицето й, толкова близо до неговото — ноздрите, потръпващи криле на лебед, а очите, огромни, лъскаво-черни, замъглени от страст и желание: той я целуна, тя го задържа, обвила врата му с ръце. „Хич не е зле“ беше усещането на неговото здраво, в разцвета на силите младо тяло, и олюлявайки се, влезе с нея в спалнята, хвърли я на леглото и се метна отгоре й.

Неописуемо беше, въпреки че ярките преживявания с Мардел светваха и угасваха в съзнанието му. Все едно беше завързан в торба с единадесет змии-боа. На няколко пъти се изплаши, че таванът се срутва. А в един миг усети как главата му се топи, разтича се по

раменете и се разплесква из леглото. Окапаха пръстите на краката му. По-късно, след края, си даде пълна сметка за станалото. Беше спал с една Прици. Какво щеше да си помисли тя и как щеше да се оправя той?

---

[1] Сицилианско ядене — Бел.ред. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

За да се потопи изцяло в характера на Мардел ла Тур, Грейс написа писмо, адресирано до въображаемата си майка в Шафтсбъри. Измъчи се. Написа чернова, после преписа писмото, готово за изпращане. Измисли някакъв адрес. Адресът не беше от значение, нали писмото заминаваше за Шафтсбъри, Англия. И без това щеше да попадне в службата за писма без получател.

Скъпа майко,

Всеки ден чета в „Ню Йорк Таймс“ прогнозата за времето в Англия, дъждовете като че нямат край. Ню Йорк също не е тропически рай. Аз работя, продавам четиринадесет вида боя за обувки, в магазин на „Улуърт“. О, да, и тук имат „Улуърт“! Заплатата не е кой знае какво. Все още слагам в обувките си изрезки от вестници да не пропускат влага. Наех ново жилище, много е хубаво. Просто не мога да повярвам, че Бренда и Джо не са се явили в събота на работа. Потресена съм, че са си дошли в понеделник, изтеглили шест лири от пощата и всичко изхарчили за едно прасенце. Яденето върви с пиенето. Ами кой ще плати гаранция за Джо този път? Сега си мисля за онази заплетена история с умиращото дете, сигурно е било гнусна лъжа. Сара ми пише, че Хюго се събудил една сутрин по-рано и надраскал стените от горе до долу с червилото на Сали, изпразнил одеколона й в ботушите и въпреки всичко мисли пак да й гостува някой път. Ема Коул не е много добре, Артър Шейрс е заминал за Йънгзтаун, Охайо, което е в Америка. И аз се чудя като тебе за Шърли Паркър, не може ли да си намери друга работа, а пере одеяла? Онази нощ сънувах, че са ми дали да играя дядо Коледа и се разстроих, въпреки че не зная защо. Запазила

съм мил спомен за твоя топъл глас, напяващ „Смъртта на кралица Аделаида“, той винаги е с мен, където и да отида:

„Стара Англия, плачи, отлетяха светлите мечти,
Приятелко на бедните, ти замина,
Аделаида е сред бедни мъртъвци
И жалко ридаем ний за нея!
Благородна и първа сред първите,
Без суета на бедните облекчаваше мъките,
Но вече я няма, в мир да почива!
В мир да почива! В мир да почива!
Вече я няма, в мир да почива!“

В следващото си писмо ми кажи дали да ти изпратя още от чудотворното лепило за изкуствени зъби, което се продава тук. Много американски знаменитости се хвалят по телевизията, че го употребяват.

С много обич те целувам,

дъщеря ти Маргарет

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мейроуз вгорчи живота на Чарли, както никоя друга жена не би могла, според неговите представи, и то само заради едно любене. Веднага щом се посъвзеха, тя заприказва като побъркана. Искаше да бъдат заедно по всяко време на деня и нощта, освен през работните му часове в пералнята, или когато спи. Готвеше се да пътува с него за Балтимор, ако се налагаше той да отиде там. Говореше, сякаш подкрепена с нещо по-силно, как не била дори мечтала за всичко, което се случва; как съвсем неочаквано разбрала, че никога преди не е обичала истински. Питаше дали той я обича, а после, той и устата си не успя да отвори — слава Богу, тя искаше да узнае кога ще кажат на Винсънт и дон Корадо. Какво да им кажа? Че чукам тяхната дъщеря и внучка. Кажи на Винсънт нещо такова и се пиши умрял. Чарли се опитваше да го обърне на шега, но нямаше никакъв опит, пък и беше в пълен нокаут. Какво спечели от цялата работа, Мейроуз го смаза! Не му стигаше ума как ще се защитава, но тя бе наясно с това, което ставаше.

Криво-ляво се облякоха и тръгнаха надолу към пикапа, Чарли още нищо не беше решил, не разбираше как така успя да хлътне и с двата крака!

— О, Чарли — каза тя, точно когато пресичаха южната част на Бруклин, на път за къщата на Винсънт в Бенсънхърст, — татко ще бъде толкова щастлив!

— Щастлив?!

— Съюз на двете семейства, които направиха възможно присъствието на Прици в Америка. Внучката на Корадо Прици и синът на неговия пръв приятел и consigliere.

— Съюз ли?

— Нека засега си остане в тайна! Нека поживеем сред това сияйно щастие поне още няколко дни, а после ще кажем на баща ми!

— Мей, значи… смяташ, значи ли… че сме сгодени?

Тя се обърна към него с грейнали очи.

— Ти така искаше, нали? Да намериш своята спътница в живота, а аз — да съм майка на децата ти, нали така искаш?

— Господи, Мей, всичко стана ужасно бързо, не ми се побира в главата. Още не съм свикнал с тази мисъл.

— Не си свикнал? А за какво мислеше тогава, днес… когато… когато ме облада? Да не би да си въобразяваш, че съм някаква…

— Не! Не! Не! Но всичко стана ужасно бързо. Казах само, че — да, права си, нека изчакаме засега, можем да кажем на Винсънт и по-късно.

— О, любов моя!

Чарли живееше в бащината си къща, на Осемдесет и първа улица в Бенсънхърст, докато ремонтираха апартамента. Приемаше това място за свой дом, тук майка му го бе учила да готви и да уважава реда и чистотата. Докато чакаше Поп да се прибере, Чарли сготви pumaruoro o gratte — запечени домати, напълнени с аншоа, смлян салам и препечени сухарчета; извади макароните с подправки, кафето, какаото, лимон, после ги напълни с извара и захар, ароматизирана с ванилия щяха да похапнат и да поговорят с Поп. Чарли все поглеждаше към часовника, най-накрая отиде в дневната, почисти с прахосмукачката корниза на тавана и рамките на картините, тъй като чистачката, изглежда, винаги забравяше за това. Поп се прибра към осем без петнадесет. Беше повече от изненадан, като разбра, че Чарли е приготвил за вечеря две от любимите му ястия.

Не знаеше откъде да започне. Така и не можа да събере мислите си, докато вечеряха. След това се преместиха в гостната, претъпкана със столове, с лампиони с дълги златни ресни; там беше пианото, на което някога свиреше майка му, с бирените халби, строени по издадения като лавица корниз на тавана. Когато беше малък, Чарли много искаше да ги свали, за да ги разгледа отблизо, но майка му винаги казваше, че от разстояние изглеждат много по-добре. Той все още вдигаше очи да ги погледне, влизайки в гостната.

— Тате!

— Да?

— Трябва да поговорим.

— К’во има?

— Мислех дълго, но още не мога да разбера как стана — Мейроуз Прици си е наумила, че сме сгодени.

— Сгодени ли?

— Като да се женим.

— Ти и Мейроуз! Виж ти, Господи! Това е страхотно! Какво те тревожи?

— Тате, как така, изобщо не знам как… по дяволите! Тате, срещаме се и едва се познаваме, а в следващия момент ми казва, колко щастливи щели да са Винсънт и дон Корадо заради нашия годеж.

— Чарли, к’ви ги дрънкаш?

— Тя обзаведе апартамента. Днес свърши и ми каза, че няма да е зле, ако отидем да го видим.

— Е?

— Ами, отидохме. Страшен е станал! После тя ми казва: „Чарли, пренеси ме през прага“. Цялата в бяло. А в ръката й — роза.

— Като булка?

— Ъхъ. Взех я на ръце, пренесох я вътре, затворих, после я погледнах, тя се сгорещи, пък аз хич не му мислих, ама всеки на мое място ще направи същото, сложих я на кревата и… да.

— Значи, казваш…

— Да.

— Мейроуз ПРИЦИ?

— Да.

— И сега не разбираш защо казва, че сте сгодени?

— Тате, моля те…

— Какво му е лошото да си годеник на Мейроуз Прици, внучка на Корадо Прици? Ще наследиш цялата планета! Ще станеш бос след няколко години. К’во си се наежил такъв?

— Не я обичам.

— Ще я заобичаш значи. Не е трудно! Тя е възхитителна! Талантлива! Кажи ми само нещичко, което тя да не е!

— Не е жена за мен. Влюбен съм в друга.

Поп се облещи.

— Да не ме будалкаш?

— Как ш’е будалкам за такова важно нещо? К’во да правя?

— Има някои работи за Винсънт, които не знаеш, Чарли. Още от младите му години. Повярвай ми, Винсънт може да бъде голям звяр, а

опре ли до чест, побеснява. Имаше един момък, Винсънт казваше, че бил се изпикал на честта му. Та оня отишъл веднъж на кино. Седнал на последния ред. Винсънт грабнал к’вото му паднало под ръка — чук, влязъл в киното и го халосал с острия край по главата, пръснал му черепа. Винсънт е много докачлив, опре ли до чест.

— Няма нужда да я докарваме дотам.

— Винсънт пощурява, стане ли дума за чест, а Донът пък се връзва, стане ли дума за непризнателност, само че той му вика нелоялност. Ако Мей каже за вашия годеж, даже и без да гъкне как е станало, а ти започнеш да увърташ, за да се измъкнеш, Винсънт ш’ти спука гъза заради неговата чест, а Донът ш’те гони до дупка заради „нелоялност“. Не зная кое от двете е по-лошо.

— Не мога да зарежа жената на моя живот, тате. Има един много тънък момент.

— Какъв по-тънък момент от това да останеш жив?

— Не мога, Поп. Казвам ти.

— Коя е тази жена?

— Танцьорка в „Латино“. Мисли ме за търговец.

— Как се казва?

— Мардел ла Тур.

— А истинското й име?

— Мълиган.

— Мардел, сигурно е Маргарет. Запомни да я наричаш Маргарет и виж к’во ш’стане.

— Мардел по ми допада. Тя е англичанка.

— По произход ли?

— От Англия е.

— Мълиган не намирисва на английски.

— Тя знае по-добре. Родена е в Шафтсбъри, Англия. Само да видиш как се пише! Аз погледнах. На нищо познато не ми прилича. Когато била дванадесетгодишна, баща й ги оставил, умрял от проказа, така казала майка й.

— Странна работа.

— Тя вярва на тази история. Никой не може да я разубеди. Аз й обяснявам, че майката е избрала този начин само за да не каже, че баща й е бил нещо много по-лошо. Обаче тя изобщо не ме чува.

— И какво общо има това с Винсънт, освен дето ще те вземе на мушката?

— Защото тя не може без мене, даже ако ме няма само няколко дена. Не мога да я оставя. Страх ме е да не направи някоя глупост. Тя, Мардел, е малко откачена, но иначе е върховна. Жена с цена. Не може да готви, ама се старае. Казвам й, недей, не е за теб. Още не мога да разбера как се побира в нейната вана. Ще ти кажа нещо, тате. Като я гледам, понякога ме боли сърцето.

— Дали не ти върти някой номер. Жените са подли.

— Не. Тя толкова се тревожи. Божичко, понякога даже си слага обувки с различен цвят!

— Тя носи от ония ярки обувки?

— Аз й казвам, виж, само някой да те пипне с пръст, свършил е курса, к’во се тормозиш. А тя — че кой се тормози, аз не се тормозя. Питам я тогава, а що обувките на краката ти са различни?

— Чарли, загазил си.

— Най-после се разбра, че се мислела за боклук. Хич не разбрах к’во ми говори. Красиво момиче, странно момиче, голяма хитруша, много неща са й ясни. Как може да мисли, че не била добра за обществото?

— Имах една позната навремето, която се мислеше за пачавра, защото майка й я наричала пачавра откакто се помнеше.

— Аз я сграбчих. На ти викам, двадесет и пет хиляди в брой. Кой от обществото, дето не си добра за него, се разхожда с двадесет и пет хилядарки с джоба?

— Тя какво отговори?

— Каза ми: от колко време вече ходя с различни обувки? Промених мнението си. Знаеш ли защо? Защото ме обичаш, и всяка жена, обичана от мъж като теб, трябва да знае, че е добра за всяко общество на света.

— Положението е много сериозно.

— Питам я защо не иска да яде, ако не й кажа да яде?

— Наистина не е като другите.

— Мисля си, че е малко луда. Може да прави един специален трик, с радиосигналите, няма да повярваш!

— Като нищо ще повярвам. Джон Ф. Мелън те гласи за електрическия стол. Ти се занасяш и пикаеш на честта на Винсънт

Прици и на представата на Корадо Прици за лоялност. Имаш нужда от един по-голям радиолъч. Истински късмет ще бъде, ако не хванеш рак.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

За да изгради характера на Мардел, тя разработи някои малки хитрости. Мардел можеше да падне от стола. Забравяше да спира водата на душа. Казваше на Чарли, че има цяла шепа дребни в дамската си чанта, а после ходеше от „Латино“ до метрото с високи като кокили обувки, сама по нощните улици, защото гордостта й не позволявала да помоли някого да плати за таксито.

Чарли се опитваше да избие от главата й всичките глупости и жестоко я мъмреше, но не виждаше никаква промяна. Продължи така, докато той не разбра причината за нейното странно поведение — тя трябваше непрекъснато да се тревожи за нещо, и тогава той отхлаби юздите. За краткия период на тяхното познанство Чарли й бе отделил повече внимание, отколкото на всеки друг през целия си живот.

Заминаването за Балтимор бе възможност да подложи на проверка отношенията си с Мардел. Знаеше, че ще му отнеме два дни, нищо и никакво пътуване, погледнато откъм времето за раздяла, но трябваше да предприеме някаква стъпка, защото в неделя следобед той бе предложил да излезе, за да й купи цигари, а тя отново започна да гледа с празен поглед в пространството и да плаче.

— Господи! Мардел, отивам за цигари само.

— Татко напуснал така мама, Чарли. Никога вече не се върнал.

— Тогава върви си купи цигари сама. На мен не са ми потрябвали. Дори не пуша.

— Точно това си помислих, Чарли. Затова се разплаках. Знам, че не пушиш и ти благодаря за желанието да ми услужиш, но си спомних за постъпката на баща ми. Не искам да ми купуваш цигари, ще ги откажа.

— Слушай, Мардел, даже и на теб би следвало да ти хрумне, че и аз имам право на мнение. Нараняваш чувствата ми, мислиш ли как се чувствувам аз? Казах ти, обичам те, правя всичко възможно, за да го докажа, но ти не възприемаш. Нямаш ми никакво доверие.

— Чарли!

— Спокойно. Изслушай ме докрай. Малко пък ме уважавай! Нормално е да отида по работа за няколко дена в друг град. Нали трябва да живеем? А не съм сторил каквото трябва, а съм изгърмял. Това ли искаш, да изгърмя?

Тя прехапа долната си устна и поклати глава.

— Слушай сега, Мардел. Отивам в Балтимор по държавна поръчка. Компанията е сключила голям договор с правителството.

— Балтимор ли? Можеш да се върнеш вечерта, не е далеч, всички правят така.

— Далеч не всички имат моята работа. Ще ти се обаждам три пъти на ден — сутрин, когато ставаш, на обед и след края на нощната програма в „Латино“. Два дена, после се връщам и отново сме заедно. И така, приемаш ли, или пак ще ревнеш и за сетен път ще ми покажеш, че не ми вярваш и не ме уважаваш?

Тя кимна. Хвърли се в обятията му и едва не го свали на пода, за щастие диванът беше наблизо.

— Добре. От Бъкингамския дворец казват, че всичко е наред. Ей сега ми предадоха, със сигнала.

Като че ли беше спал не повече от друг път и тази нощ, но Чарли се чувствуваше отпаднал и размекнат, не му се ставаше и взе да прегледа едно списание. Животът му беше се променил. Пространството и времето бяха се изкривили и го държаха затворен с две красиви жени. Сякаш живееше на страниците в списание за научна фантастика. Мейроуз и радиосигналът. Внучката на дон Корадо и Бъкингамският дворец. От където и да го погледнеш, минаваше всякакви граници. Ако италианците следваше да се женят за италианки, то на него се падаше най-очарователната и умна, с най-стабилни връзки в обществото дама от италиански произход, след Еда Мусолини. Той не си представяше какво още можеше да се иска от нея. Имаше стил; имаше образование; красотата й го омайваше; не се интересуваше откъде е научила тайните на секса. Божичко — синкаво-черна коса, очи сладострастни като на ханъма и мъдри като на Албърт Айнщайн, а тялото, макар и толкова различно от Мардел, надминаваше всичките му очаквания и мечти за женско тяло, така че щом

помислеше за него, посягаше към вратовръзката си или поизтупваше дрехите си.

Защо ли никога преди не съм я пожелавал, размишляваше той. Защото изобщо не съм забелязвал жената в нея, ето защо. Ех, ако бях се захванал с Мейроуз преди оная вечер с Дженаро в „Латино“, нямаше да стане така. Мейроуз Прици обаче бе недостижима за него, чак докато не реши сама да направи първата крачка.

Преживявайки тежката си съдба, той заключи, че положението с Мардел, неговата планина от любовни трепети, буди повече безпокойство. Косата й беше с цвят на репички, потопени в мед, задник — просторен като игрище за хандбал, ноктите на краката — като гребло за кану, а очите — златисти, толкова големи и уплашени, че вглеждайки се в тях понякога, бе готов да избухне в плач. В Мардел се губеше, а в Мейроуз намираше себе си. Арабите май не са сгрешили с техните правила да разрешават брак с няколко жени — но кой ги пита жените? Ето го разковничето. Кой ги пита жените?

Мардел беше най-големият проблем за него, но в същото време като чудо тя му носеше и удовлетворение. Какво съм аз, питаше се той, дали не съм изпълнен с чувство за вина заради това или онова, и имам нужда от Мардел и всичките неприятности, свързани с нея, за да добия усещането за изкупен грях, така че да ми стане по-добре накрая? Живееше както трябва. Никога не бе извършил нещо, за което да се чувствува виновен.

Както си мислеше за чудачеството на Мардел, изведнъж намери верния отговор. Тя му носеше удовлетворение, защото изискваше от него повече, отколкото искаше Мейроуз. Всъщност Мардел никога не искаше каквото и да било. Просто си стоеше, отчаяна и безпомощна. Нямаше човек, който да й откаже помощ. Сигурно наистина е малко луда. Той й беше необходим.

Подобни истории имаше в много списания. Мислеше, че жените там постъпват по този начин, само и само момъкът да налапа въдицата. Но Мардел никога не би се сетила за това. Мардел си беше естествено бедствие. Сбъркана по природа.

Мейроуз навярно е прочела всички възможни списания и си е взела поука. Твърде здравомислеща, но основната разлика помежду им беше друга. Мей имаше на кого да се опре в живота, а Мардел разчиташе единствено на него за подкрепа.

Той направи два извода — първо, от цялата работа не можеше да се очаква нищо хубаво; второ, нямаше начин да се измъкне, без да съсипе Мардел окончателно. Той беше в пълна безизходица. Две жени се бяха побъркали от любов по него. Две страхотни жени разбиваха сърцата си, защото не можеха да понесат своята огромна любов. Той не можеше да спаси и двете. Трябваше да избере, едната или другата, но ужасно се безпокоеше за Мардел. Е, също и за Мейроуз, но повече за Мардел. Сърцето му се свиваше при мисълта, че тя би могла да се самоубие, ако го загуби.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Чарли отиваше в Балтимор, за да сплаши трима чиновници от Социалното осигуряване, пристигнали от Вашингтон за срещата, вече обработени и подкупени от Поп.

От малък още Чарли се учеше да всява страх. Първоначално не си даваше сметка какво прави, но по-късно това се превърна в обикновено умение, неотделима част от поведението. Хората, които не се държат по правилата, щом почувствуват страх, влизат в релсите. Страхът ги караше да ценят сериозното отношение на Чарли към неговата работа и затова го уважаваха. Баща му ясно му беше дал да разбере, че този, от когото се страхуват, никога не е предизвикан да брани честта си, освен това защитният екран на страха отблъскваше всеки смелчак, дръзнал да го доближи. И така, щом Чарли разбра, че силата на страха спестява време и подобрява резултатите, той усъвършенствува техниката и започна да насърчава създаването на собствен страховит образ. С техника или не, Чарли вдъхваше страх дори и без да полага специални усилия, може би само жените правеха изключение. Работата му в Балтимор беше сплашване на трима служители от Социалното осигуряване, така че да не отварят уста, ако нещо се объркa, но тъй като Поп беше се погрижил, едва ли нещо щеше да се случи.

Поп им беше въздействувал на хората от осигуряването през последните четири месеца и сега бяха готови за действие.

Дон Корадо искаше Чарли да поговори с тези хора и добре да ги попритисне, за да разберат с цялата си душа, че ако оплескат сделката, те ще бъдат жертвите.

Проведоха срещата в „Джон Аръндел хотел“ — Балтимор, където Чарли яде супа от костенурки за пръв път в живота си. Момчетата от Социалното осигуряване бяха поласкани. Американско национално ястие, казаха те. Чарли остана много изненадан, винаги беше смятал хамбургерите за американското национално ястие.

— Ами какво са готовите замразени храни — попита той, — щом супата от костенурки е националното ястие на американците?

По време на срещата човекът на Релиджо разработи подробностите с двамата от техническия състав, докато Чарли уговаряше с третия доставката на 19 556 чека от Социалното осигуряване, всеки приблизително 530 долара, за да бъдат сверени, сортирани и доставени на местоназначението след отпечатването им. При самото отпечатване компютрите щяха да изключат и пак да се включат след излизането на серията. А когато пристигнеха оплаквания заради закъснението на месечните чекове, държавните служители щяха да проследят веригата, но всичко, което можеха да открият, беше как компютърът е блокирал и сред милионите чекове е пропуснал да впише точно тези 19 556 чека. Малко повече късмет и щяха да решат, че серията не е отпечатана изобщо. Следователно, ще ги отпечатат наново и ще ги разпратят.

Участниците в комбинацията трябваше да се размърдат и да осребрят чековете преди някой да е усетил измамата, щом подписаните чекове започнат да пристигат. Тримата трябваше да се потрудят, за да впишат грабежа в графата „производствени загуби“, но в действителност нещата се развиха без усложнения.

Чековете бяха превозени на държавни разноски като вторични суровини до уговореното от Поп място в Ню Джърси. Оттам бяха изпратени по градовете до партньорите на Прици в цялата страна и осребрени в 819 банки. Печалбата на Прици възлизаше общо на 10 335 000 долара, което не беше лошо, вземайки предвид, че изплатиха само 33 843 долара за сътрудничеството и услугите на тримата от Социалното осигуряване. Но това бяха трохи в сравнение с печалбите, реализирани от укриването на данъци и от бизнеса за освобождаване от данъци, развиван през годините и донесъл близо 600–700 милиона, а това постигнаха, като успяха да внушат на политиците, че не е почтено да облагат с данък парите, спечелени по нечестен път от гражданите. Чарли нямаше думи да изкаже възхищението си. Хитрият план беше замислен лично от дон Корадо.

Когато отново се завърна в Пералнята, Чарли разказа на Винсънт и Водопроводчика за супата от костенурки, но те не му повярваха.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Три седмици след срещата на Чарли с Мардел в „Латино“ дойде време шоуто да се сменя и тя, заедно с още пет други момичета и звездите на програмата бяха разпределени в един от трите хотела на Прици във Вегас. Мардел му съобщи новината, почти изпаднала в истерия, защото бе разбрала, че в това си превъплъщение няма по-добър учител и съветник от Станиславски; трябва да се остави Методът да насочва реакциите й към нови ситуации.

— Какво да правим, Чарли? — попита тя, увиснала на реверите му, допълвайки с нови щрихи лъжливата си самоличност, изцяло преобразена, сякаш не тя бе прекарала два чудесни дена в Ню Йорк, докато Чарли беше в Балтимор, и не тя бе обядвала с пламенния Фреди и с толкова вълнения бе обсъждала с Хати Блекър записките си относно случая на Чарли, а после бе разубедила Едуина, че не си струва да се обвързва с оня грамаден черен мъж от Вашингтонските възвишения.

— Мога да идвам в края на всяка седмица — нерешително предложи Чарли.

— Не!

— Работя в Ню Йорк, Мардел. Знаеш много добре. Единственото възможно време е в края на седмицата.

— Тогава ще умра.

— Хайде, недей така!

Божичко, мислеше си Чарли, ако имаш две красиви жени, лудо влюбени в теб, може и да ти хареса, но само в началото, после започват да те настъпват по мазолите.

— От Вегас ни изпращат в Маями, от там — в Кентъки и Атлантик Сити. Ще изминат дванадесет седмици, преди да се върна в Ню Йорк. Няма да го преживея.

Тя нямаше никакво намерение да напуска Ню Йорк, за да отиде в отвратителния Вегас. Скоро в Ню Йорк щеше да започне сезонът. Всеки, който представлява нещо, ще бъде тук, особено Фреди.

Остави се изцяло на Метода, положи усилия, припомняйки си обичния дакел Пепър, умрял на четиринадесет години, и очите й се напълниха със сълзи.

— Ето затова, Чарли, никога не съм ходила с друг, с никого, освен с теб. Никога. По-добре изобщо да не бяхме обядвали заедно тогава, първия път. Но аз си помислих, че с теб ще съм в сигурни ръце, нали те взех за гангстер, как съм могла да мисля, че си гангстер? И без да успея да разбера какво става с мен, бях се привързала към теб, обикнах те, ти проби моята броня! Това е любов за цял живот. Не ще се примиря, Чарли, ако трябва да отида в Лас Вегас, а ти да останеш в Ню Йорк.

— А, по дяволите, Мардел, за к’во ти е да работиш? Печеля достатъчно. Можеш да си останеш тук, в Ню Йорк, и всичко да се е постарому, само няма да работя всяка вечер.

— Не мога така.

— Защо?

— Ще се превърна в твоя държанка.

— Е, и? По-добре ли е да работиш?

— Просто не мога. От утре сутринта започвам да си търся работа в Ню Йорк.

— Какво друго можеш да правиш, ако не си в шоу-бизнеса?

— Бих могла да стана манекен.

— Като че си малко едра за манекен. Дай да се разберем, остави тая работа на мен. Все нещо ще измисля.

На другата сутрин Чарли попита баща си кого познават в шоу-бизнеса.

— Какво ти трябва? Само щракни с пръсти и всичко ще уредя — отвърна му той.

Чарли му поднесе леко преработена версия: от „Латино“ искат Мардел да замине за Вегас, но той е решил да я задържи в Ню Йорк, така че му трябвал агент, който да й намери работа в града.

— Ще кажа на Джули да я остави в новата програма, докато не уредиш нещо, а междувременно, нали не си забравил за Винсънт и неговото разбиране за чест на дъщеря му?

— Мисля за това.

— Винсънт е маниак. Ти не го познаваш. Мардел отказа да продължи участието си в програмата.

— Не и не, Чарли. Всички познати момичета ще заприказват, че съм изписаната кукличка на важния гангстер, че моето „торпедо“, или както и да наричат такива мъже, просто е предупредил управителя, за да остана в Ню Йорк, и, разбира се, той не би могъл да постъпи по друг начин.

— Мардел, внимавай, става доста сложно.

— Добре де, ами как успя да го направиш?

— Чичо Харълд работи в агенцията, която съставя програмите на „Латино“. Нищо не му струва да ни помогне. Недей да преувеличаваш нещата.

Всички от нюйоркското семейство Калтанисета, чийто район започваше оттатък източен Харлем, бяха превърнали изнудването, палежите и нагласените съдебни дела в изкуство и бяха сътрудници на Прици в операцията с фалшиви карти. Притежаваха внушителна театрална агенция и чрез тях Чарли се свърза с Марти Померанц, дребен агент.

Померанц беше кротък дребосък, с разделена на две коса откъм тила и с куче-вегетарианец, което водеше в офиса си на третия етаж в старата сграда на „Дженеръл Мотърс“ — ъгъла на Бродуей и Петдесет и седма улица. Имаше шестдесет и шест годишна секретарка, която носеше ластични чорапи. Померанц беше в тоя бизнес от дълго време. Чарли направи предложението си.

— Тя е много красиво момиче и знае как се прави шоу. Работила е в „Латино“ и „Мис Блубел“ в Европа, в цяла Европа.

— „Мис Блубел“ е от най-висока класа.

— Мисълта ми е, че хич не ще да играе извън града. Съблича се страхотно! Можете да направите добър удар с един нов номер.

— Нов номер ли? Не е лесно, струва пари.

— Колкото и да струва. Тя ще си плаща обичайните десет процента плюс, но да си остане между нас, още десет от мен.

— Да не я пращам извън града, нали така?

— Да, всяка вечер да се прибира.

— Пародиен номер, става ли?

— А защо не?

— Добре. Нека й хвърля едно око. После ще намеря някой, който да измисли нещо специално за нея.

Всичко беше уредено — музиката, костюмите, двамата пианисти, транспорт, допълнителните десет процента за Померанц — това струваше на Чарли само шестстотин долара седмично, и малко отгоре.

Но Чарли знаеше, че истинският проблем остава неразрешен. Сега, след като Мейроуз бе решила, че са сгодени и идваше в неговия апартамент три пъти на седмица, то на Чарли не му оставаше друго, освен да прави разни фокуси, за да излиза с Мардел през останалото време. Сигурно постъпваше правилно. И двете жени изглеждаха толкова щастливи, но неизбежно щеше да дойде ден, когато ще трябва да реши по кой път да поеме.

Оставаха три седмици до деня на изборите.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Джордж Ф. Мелън знаеше, че изостава от кмета в предизборната надпревара. Така говореха медиите, а допитването до общественото мнение го доказваше. Всички проучвания и извадки на анкетите показваха, че неговата кампания против корупцията, хазарта, наркотиците и високите такси за луксозни жилища е в пълен разрез с нагласата на избирателите от град Ню Йорк. Той смекчи изказванията си против абортите и за необходимостта от молитва в училищата до такава степен, че почти престана да говори за това. Постепенно убеди привържениците си от Електронната евангелистка църква тихомълком да му окажат подкрепа. Необходима му беше рязка промяна в изявите. Преди време искаше да изкорени бандитизма в града, но вече започваше да разбира колко много разчитат на него нюйоркчани, за да осигуряват удоволствията и удобствата си, и виждаше откъде капят големите пари.

Наглото убийство на Вито Деспиза, извършено пред очите на полицията и кмета на град Ню Йорк, изглежда имаше връзка точно с тези големи пари във високите етажи на властта. Но тъй като беше религиозен водач, Мелън не можеше да повярва, че наистина някой би могъл да търси изгода от такова брутално убийство.

Естествено, Джордж Ф. Мелън се допита до доверените си съветници. Защото дори жителите на Ню Йорк не биха подкрепили със своя глас в Деня на изборите подобно нещо. Помощниците му, свежото попълнение от храмовете в Северна Каролина и Джорджия, бяха на същото мнение. Решиха, че избирателите биха оценили постиженията на кметския мандат, но в никакъв случай не биха му простили това явно убийство.

Споразумяха се, че ако намерят неоспорими доказателства срещу Чарли Партана, когото Уили Деспиза разпозна като убиеца на брат си, действувал по поръчка на престъпната организация в Ню Йорк с участието на кмета и полицията, и ако изненадат обществеността с

тази новина седмица непосредствено преди изборите, то Джордж Ф. Мелън би получил уникален шанс за победа.

Упълномощени съдебни заседатели трябваше да арестуват Партана в присъствието на няколко стотици представители на медиите и телевизионните камери рано сутринта в понеделник, осем дни преди изборния ден, за да се наелектризират избирателите в града, изобличавайки кмета, опонента на Джордж Ф. Мелън, в съучастие с организираната престъпност, извършваща убийства, пласираща наркотици и разширяваща хазарта в град Ню Йорк. От друга страна, ако настояваха да арестуват Партана, без да имат железни доказателства, тогава кметът, полицията, гражданските дейци и медиите ще обвинят Мелън в опит за измама на гласоподавателите, използувайки страха им от скалъпване на нелепи обвинения, чрез които да спечели повече гласове.

— Имаме петима, а може би шестима свидетели, върху чиито показания можем да построим обвинението — каза Мелън на своя екип по време на тайното заседание в съблекалнята на „Църквата на Непорочния Хроникьор“. Тя бе евангелистка холдингова компания, която се готвеше публично да предложи акции и облигации от името на Обединените електронни църкви в Америка и на която Джордж Ф. Мелън беше съосновател, т.е. притежаваше част от основния дялов капитал.

— И така, разполагаме с лейтенант Хенли и сержант Мънгър от полицейското управление. Бившият детектив, сержант Феърънз и онзи телевизионен екип от ЕнБиСи. Смятам, че няма да издържат на сериозен разпит, затова нека да ги доведем.

— Трябва тайно да ги снимаме и да запишем гласовете им по време на разпита, шефе — предложи Кларет Хайнз, държавния секретар на Мелън в сянка.

— Можем да подготвим страхотно петнадесетминутно документално предаване, или пък две-три минутни репортажи за разговорите по време на утринните забавни предавания.

Мелън подложи на кръстосан разпит първо лейтенант Хенли. Кметът и полицейското управление трябваше да му разрешат да говори с Мелън. Ако бяха отказали, щяха да се окажат в още по-неприятно положение. Никой не се притесняваше за това как ще се държи Хенли, но за всеки случай Поп уреди той да получи „златен“

плик. А що се отнася до Мангър, Хенли го напътствуваше до самия ден на очната ставка, след което кметът нареди, щом е действувал правилно, да бъде възстановен отново капитанският му чин.

По време на разпита Хенли с готовност призна, че се е появил на сцената преди да се случи убийството на Вито Деспиза.

— Лейтенант Хенли, защо отидохте там? В действителност служебните ви обязаности на участъков полицейски началник не ви задължават да присъствувате при залавянето на беглец.

— Бях на път за вкъщи. Чух за акцията по радиото в колата. Бяхме много добри приятели и колеги с единия от жертвите на Деспиза. Исках да взема участие в залавянето му.

— Да, но защо от всички присъствуващи полицейски служители точно вие, а не някой друг се качихте в апартамента на Деспиза и вие говорихте с него веднага щом пристигнахте на мястото.

— Вито беше изпратил бележка. И камерите уловиха момента, когато тя излиташе през прозореца. Вито искаше да говори с мен.

— На един кадър се вижда как влизате сам в сградата, следват обяснения какво мислите да предприемете, а после ви показват как излизате, след като сте говорили с Деспиза.

— Опитах се да му говоря. Напразно.

— А аз ви казвам, че с Деспиза сте говорили за бизнеса с наркотици.

— Много грешите, господин Мелън.

— За какво говорихте тогава?

— Той каза, че иска да се види с брат си, Уили.

— Но щом слязохте долу, след като се „опитахте да му говорите“, както сам се изразявате, веднага отидохте при кмета, нали?

— Не си спомням такова нещо.

— Тази среща също е снимана от телевизията, лейтенант Хенли.

— Кметът ръководеше операцията. Казах му, че заподозреният отказва да разговаря с мен.

— Той отказа да говори с вас и тогава беше изпратен сержант Джордж Феърънз?

— Точно така.

— Познавате ли детектив Феърънз?

— Не, не лично.

— Но вие и сержант Мънгър, оглавяващ спецкомандата, не само му дадохте нареждания във фоайето на сградата, но му връчихте и един от вашите автомати, така ли?

— Не е вярно.

— Не сте му давали нареждания?

— Не сме му връчвали автомат. Феърънз е психолог, професионалист. Отиде да приложи на Деспиза психологическите си методи.

— Детектив Джордж Феърънз показа ли полицейската си карта?

— Нужно ли е? Той е полицай. Цялото управление знае, че е психолог.

— А аз ви казвам, че Джордж Феърънз се пенсионира от нюйоркското полицейско управление преди три години. Живее в Монреал и професията му е да яде.

— Каква професия е яденето?

— Седи на витрината на някой ресторант в Монреал и яде огромни порции в продължение на часове, за да изкарва пари.

— Невъзможно. Той е твърде млад за пенсия и доста слаб, за да би могъл да се тъпче така.

— А аз ви казвам, че човекът, когото сте инструктирали не е Джордж Феърънз, а Чарлз Партана, професионалният убиец на мафията, който, следвайки вашата инструкция, отишъл в апартамента на Вито Деспиза и го застрелял.

— Именно на детектив Феърънз дадохме някои указания. Когато той се върна, сержант Мънгър и неговата спецкоманда се качиха в апартамента на Деспиза, разбиха вратата и го застреляха при самоотбрана, защото Деспиза откри огън по тях.

— Смятате ли да се придържате към тази история, лейтенант?

— Така се развиха събитията.

— Защото ако смятате да се придържате към тази история, ще трябва да я разкажете отново, под клетва, в съдебната зала. Това е всичко, лейтенант.

Кръстосаният разпит на Уели Мънгър потвърди показанията на Хенли.

Честър Сингълтън, оператор от ЕнБиСи, последвал в апартамента спецкомандата с камерата си, каза на Мелън, че бил останал с друго впечатление: не се наложило спецкомандата да разбива

вратата на апартамента, тъй като тя зеела отворена. Също така той каза, че ясно си спомня следната картина: Деспиза бил разкъсан на парчета, разхвърляни по пода, по стените и тавана в дневната на апартамента си, още преди спецкомандата да открие стрелба но това, което било останало от него на пода.

Сингълтън напусна стаята за разпити и Мелън със сътрудниците взеха единодушно решение — нямаше никакво съмнение, че Хенли и Мънгър лъжат. Фактът, че Феърънз живее в Монреал и можеха да го доведат в Ню Йорк, за да свидетелствува, и че през последните три години не е напускал Монреал, беше страхотна улика, която щеше да позволи на областния прокурор да ги изобличи — Хенли и Мънгър ще лъснат като тиган на месечина. Показанията на Сингълтън щяха да потвърдят, че Деспиза е бил застрелян от някой, който полицията на град Ню Йорк нарича Джордж Феърънз, но всъщност не би могъл да е той. Юристите от екипа на Мелън признаха, че разполагат с достатъчно доказателства, за да изискат от съдебните заседатели обвинителен акт срещу Чарлз Партана, и че фактите от това обвинение трябва да станат обществено достояние в понеделник, осем дни преди изборите. По това време Джордж Ф. Мелън и упълномощените лица от прокуратурата и придружаващите ги информационни средства трябваше да го арестуват.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Винсънт свика заседание с Анджело и Чарли Партана. Той четеше вестник, когато те влязоха в офиса и седнаха.

— Вижте какъв боклук ни пробутват — възмути се той. Прочете на глас: „Президентската комисия обяви днес, че азиатски престъпни групировки, настанявайки се трайно на ключовите позиции, представляват сериозна заплаха за американската икономика“. — Ние правим петстотин милиарда годишно, а сега изведнъж, жълтите със съдраните гащи били сериозна заплаха. Я чуйте, да му се не види: „Бандата на Бамбуците от Тайван пристигнала в Америка, тъй като била принудена да напусне страната поради стриктно прилагане на тайванските закони“. Какъв боклук, а! Тайванското правителство са сто на сто изпечени мошеници, съставено беше от шанхайската Зелена банда. Тайванският президент е главен водач на Зелената банда — Чан Кай-ши. Защо ни пробутват този боклук?

— Нали купувахме от тях по едно време — каза Поп.

— Както и да е, не съм ви викал за това. Чарли, помниш ли малкия Джеймито Арасар?

— Латиноамериканецът, доставчикът.

— Тоя ни удря в грамажа. Заминаваш за Маями, искам да си получи заслуженото.

— Джеймито никъде не мърда без четирима телохранители — каза Поп.

— Чарли, ш’ са опра’иш ли?

— Изпрати първо Водопроводчика и Фил да разберат къде ходи, къде ще бъде и да му съобщят.

— Петима души. Дори и само тримата да им скочите, ще се вдигне страшна врява — рече Поп.

— Ще се оправя и без тях. Сам ще ударя — отговори Чарли. — Нямам нужда от тия двамата.

— С петима души насреща? Няма начин.

— Може да стане, с няколко цианидови гранати.

— Откъде ще ги вземеш?

— Частта на Релиджо ще ги направи или пък ще ги открадне от военните. Нека само някой от охраната ги качи направо на самолета, така че да не ги прекарвам за проверка на летището.

Винсънт въздъхна.

— Не мога да разбера, Джеймито взема чисти пет и половина милиона на седмица и пак ни удря в кантара.

— Крадецът си е крадец — каза Поп.

— Джеймито е добро момче — отвърна Чарли. — Ами ако той не знае, че неговите хора се опитват да ни работят? Искам да кажа, това може да си е нормално за колумбийците, стоката да олеква още преди да стигне Маями. Ако вината е на друг, ще сбъркаме, ако пречукаме Джеймито.

Винсънт и Поп се спогледаха озадачени.

— Това променя ли нещо? — попита Винсънт.

— Важното е, че ще разберат какво имаме да им кажем, Чарли — допълни Поп. — Следващия път ще бъдат по-внимателни с такъв голям клиент. Доброжелателството ни и сътрудничеството са поставени на карта.

Докато чакаше знак от Маями, Чарли работеше с техниците на Релиджо по ключалките и електронните механизми за отваряне. Вече бяха приключили, когато се обади Водопроводчика да каже, че всичко е готово. Чарли бе готов. Той излетя от Ню Йорк с Мардел. Тя така го притисна до стената, че той се видя принуден да я вземе. Беше свободна. Просто чакаше да бъде измислен нейният номер в програмата и не можеше да репетира, освен това костюмите се шиеха още. (Имаше и друго, въпреки че не му беше казала — сезонът в Ню Йорк още не беше набрал сили).

Щом чу от него, че ще заминава за няколко дена, тя спря да яде. Взе от лекарството на Едуина, което приятелката й гълташе за покачване на температурата и се разболя — вдигна четиридесет градуса. Седеше по бельо и зяпаше в стената. Истински кошмар. Накрая той й каза, че може да го придружи във Флорида, но трябваше да търси решение и за другата страна на въпроса: Мейроуз.

Докато Мардел се стягаше за пътуване, Мейроуз пренощува при него, стана в ранни зори и му направи огромна закуска, за да разбере, че е грижовна и да се чувствува благодарен. След това тя го повали на

кревата и така здраво го заклещи през кръста, че той изпита съмнение дали тя не си иска закуската обратно. Тя приготви куфара му, но, слава Богу, имаше някаква среща в офиса рано сутринта, така че го остави да отиде сам на летището.

Закара го Зинго Папалуш, който в скоро време се очакваше да стане личен шофьор на тъста, затова Чарли не можеше да вземе Мардел със същата кола. Поръча й лимузина, но това му се размина единствено защото тя знаеше, че живее много далеч извън Бруклин. Имаха запазени места в самолета и се срещнаха направо там; нисичък мъж, облечен в бял комбинезон с името на компанията отзад, мина край тях по пътеката и пусна в скута на Чарли малък пакет.

— Толкова се вълнувам, Чарли. Никога не съм била във Флорида.

— Много е хубаво.

— Ще трябва да си купя бански костюм.

— Какво?

— Бански костюм.

— Добре, но само ако не го обличаш.

— Какво говориш?

— Не искам да ме убият в суматохата, когато се появиш в бански костюм.

Тя закачливо го сръга, от което той едва не се просна на пътеката, а ръката му се схвана.

— Ах, ти! — извика щастливо тя.

— Настанени сме в приятен хотел в най-добрата част на плажната ивица и ако нещо ти потрябва през деня, вдигни телефона и кажи на персонала.

— А ти къде ще бъдеш? — попита тя с тревога.

— Имам работа. И аз работя от девет до пет, както всички останали. Сутринта те целувам за довиждане и излизам. После се връщам и тогава можем да пра’им к’вото искаш.

— Добре, Чарли. Чувствувам се спокойна.

Джеймито живееше в хотел „Боливар“. Водопроводчика беше запазил стая за Чарли. В осем сутринта Чарли се озова там, точно срещу апартамента на Джеймито, делеше го фоайето, впрочем на етажа имаше само два апартамента. Преоблече се — памучна фланела и бял анцуг, така се обличаха работниците в хотела, а в десет без петнадесет, разположил се на стол, започна да наблюдава съседите

през дупчицата, която беше пробил на вратата, докато най-после Джеймито, съпроводен от другите четирима се отправиха през фоайето към асансьора. Чарли изчака десет минути и пресече фоайето, отиде до външната врата на апартамента и извади патрона. Сложи друг, с дистанционно управление и го пробва. После влезе вътре и постави такива патрони, включени към едно и също електрическо табло, на плъзгащата се врата към терасата и на единствената вътрешна врата, която свързваше дневната с коридор, водещ към спалните.

Закачи на вратата табелка НЕ ЧУКАЙ, сложи си противогаз и тромаво се качи върху леката алуминиева стълба (раната в крака от войната го мъчеше), прикрепи гранатите за полилеите в двата края на стаята. Окачи ги на жички, свързани с прекъсващ механизъм, контролиран от електрическото табло. Щом механизмът се задействува, гранатите ще паднат върху медна жица, щифтчетата им ще изхвърчат, освобождавайки цианидовия газ.

Както работеше, вратата се отвори и в стаята влезе дребна черновежда блондинка. Приблизително деветнадесетгодишна, умна на вид. Водопроводчикът беше пропуснал да докладва за нея.

— Какво правите тук? — остро изрече тя. — Какво е това на лицето ви? — тя заобиколи стълбата и впери очи в него.

Той я ритна някъде около брадичката със здравия си крак, надявайки се да не падне по задник. Слезе от стълбата, свали панталонките й и с тях завърза краката и ръцете откъм гърба. Повлече я през коридора от едната спалня до другата, натъпка голяма топка хартиени носни кърпички в устата й, да не би да се развика и я стовари в гардероба. Отиде в дневната, подреди както си беше, след това махна от външната врата табелката НЕ ЧУКАЙ и в дванадесет и десет се върна в отсрещния апартамент.

Зачака в апартамента отсреща. В три и двадесет чу онния петимата да пристигат, вдигнаха голяма олелия на своя испански, сякаш се бе подпалил магазин за котки и кучета. Чарли прекъсна електрическата верига за външната врата и така освободи езичето на ключалката, а когато първият глупак натисна бравата, каза:

— Ей, шефе, прислужницата е забравила да заключи.

— Вие сте първи, момчета — каза Джеймито на испански.

Чарли гледаше през дупката как петимата хлътнаха в апартамента и затвориха вратата. Той задействува електронните

патрони и на трите врати, после — механизма за гранатите. Изчака двадесет минути. Намъкна противогаза и влезе в апартамента. В стаята лежаха опънати пет тела — по пода и столовете. Чарли отключи вратата към терасата и широко я отвори, искаше морският бриз да проветри стаята преди да дойде камериерката вечерта, за да оправи леглата за спане, защото от лошия въздух щеше да й прилошее.

В шест и половина се върна в хотела при Мардел. Тя бе потънала в мисли. Говореше разсеяно.

— Успешен ли беше денят в офиса? — попита тя.

— Да, много.

— Това е прекрасно.

— А ти, добре ли прекара?

— Да, обядвах в барчето на басейна — каза тя равнодушно. — Някакви мъже ми досаждаха, но аз се заприказвах с един свещеник и те се отдръпнаха.

— А той създаде ли ти неприятности?

Тя като че се засмя, но явно имаше нещо друго на ум.

— Не. Къде отиваме за вечеря?

Ядоха морски ястия до насита в ресторант, препоръчан им от оберкелнера в хотела.

— Защо си толкова мълчалива? — попита Чарли.

— Храня се.

Прибраха се рано. Докато се приготвяха за спане, Мардел се реши да говори.

— Днес се обади една жена.

— Така ли? Коя?

— Каза, че е Мейроуз Прици.

Той тъкмо изхлузваше панталоните си, с гръб към нея.

— Искаше да знае какво търся в стаята ти.

— Сигурно е била някоя луда.

— Каза, че сте сгодени и скоро ще се жените.

Той се обърна и погледна Мардел в очите, както си беше по шорти и с френски жартиери за чорапи.

— Така ли каза?

— Да.

— Няма никакво право да говори така. Аз никога не съм казвал, че сме сгодени.

— Каква е тази жена, Чарли? — попита Мардел, все едно ставаше въпрос за рецепта на сандвич с шунка.

— Внучката на моя работодател. Доста по-млада е от мен.

— Колко по-точно? Двадесетина години? Сигурно е на не повече от десет, а Чарли?

— Слушай, познавам я от съвсем малка. Тя си имаше гадже, някаква училищна любов.

— Значи, не сте сгодени и няма да се жените?

— Сгодени? С Мейроуз Прици?

— Чарли, по-добре да съм подготвена, кажи ми истината.

— Не те разбирам.

— Тя каза, че ще ми се обади щом се върнем в Ню Йорк. Иска да се срещнем.

— Дръжи се като вироглаво дете, само ядове ми създава! Искам да кажа, ще се наложи да поговоря за това с дядо й. Разбира се, ти не допускаш, че бих те довел в Маями, ако съм сгоден с друга жена.

— Това стана. Мъжете понякога постъпват така.

— Мардел, тя ми е почти роднина — в този миг, ако бе пожелал, Бог можеше да го порази на място. — Нещо като втора братовчедка или по-малка сестра.

Мардел се пъхна в кревата, изсипа демонстративно две хапчета приспивателно от шишенцето и ги глътна, щракна лампата на нощното си шкафче и легна настрана, с гръб към неговата половина от кревата.

— Не искам да слушам повече, Чарли. Има само един начин да се разберем, ще седнем тримата заедно и ще поговорим.

Чарли надяна пижамата си и ядосан отиде в дневната. Отпусна се на стол, запали дебела пура и се загледа в залаганията за конни надбягвания. Изведнъж разбра как се бе чувствувал Вито в момента когато отключи и разтвори широко вратата. Беше осъден.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Мейроуз имаше вид на човек, който наблюдава през прозореца на канцеларията си приятната гледка, откриваща се зад солидното каменно здание в Търтъл Бей, седалище на компанията й. Лицето — безизразно застинало, очите изстрелваха поток искрящи лъчи: приличаше на героиня от рисувано филмче, току-що цапардосана от подлия живот. Тя не можа да повярва. Бе се обадила по телефона в Маями Бийч, в хотела, притежаван от Прици, и бе помолила за Чарлз А. Партана, а се бе обадила жена. Най-напред бе изпитала досада, обвинявайки глупавата телефонистка за грешката. После разбра. Гласът, много британски, поиска да узнае кой търси Чарли, а тя се беше раздразнила наистина, защото коя, по дяволите, можеше да си позволи такъв въпрос, и то с такъв тон, като че нямаше право да говори с г-н Партана, където и да се намираше той.

— Нека дойде на телефона.

— Г-н Партана не е тук.

— Къде е?

— В канцеларията си е.

Беше свръх превзет глас на надута безцветна англичанка.

— Вие коя сте?

— Госпожа Партана.

Думите се забиха във вътрешностите й като ледени остриета.

— Госпожа Партана? И от кога ТОВА?

— С кого разговарям?

— Аз съм госпожица Мейроуз Прици. Моля да запомните добре името ми, за да не го сбъркате, когато кажете на господин Партана, ме съм го търсила. Аз съм годеницата му.

Сега беше ред на кучката да изпита удара.

Задиша тежко. Пое дълбоко въздух. „Годеница!“

— Как се казвате?

— Мардел ла Тур.

— Слушайте, госпожице ла Тур. Обаждам се от Ню Йорк, иначе бих дошла веднага, за да счупим по един стол в главата на този кучи син.

— Къде живеете?

— В… в Ню Йорк.

— Къде точно?

— Двадесет и трета, западен район, номер 148.

— Кога се връщате?

— Струва ми се, в понеделник. Но, вижте, госпожице Прици…

— Двете ще си поговорим малко. Ще ви се обадя.

Мейроуз все още се тресеше от разговора с жената в хотелската стая в Маями. След като сложи слушалката, изпрати детективи в Маями и Ню Йорк и беше сигурна, че ще се върнат с неопровержимо доказателство, че Чарли през цялото време я е мамил, срещайки се и с двете. Ще му счупи врата. На него трябваше да му е ясно, че щом си е позволил подобно нещо с нея, тя ще го унищожи.

Тъй като често подпитваше баща си, бе научила, че в Маями Чарли има работа с един от доставчиците им, но казал на жената, че „отива в офиса“. Не че не можел да й каже истината, но важното беше, че тя не е от тяхната среда, иначе щеше да знае, че хора като Чарли не ходят в канцеларии, когато са в Маями. Ама как ли можеше да бъде от обкръжението им с тая приказка! Говореше като С. Обри Смит.

Може би Чарли е подбрал някоя тамошна красавица или хората на Каско Фидел се бяха погрижили за него. С това можеше да се примири. Това е нещо нормално, както казват, за мъжете, когато са на път. Но да поведе друга със себе си от Ню Йорк, когато нея не бе поканил да го придружи, дори само от учтивост, защото знаеше, че не може да зареже дела си, работата си. Не, това няма да му се размине, горчиво преглъщаше тя, ще трябва да намери кой и как да се справи с него.

Знаеше, че можеше да го направи. Заплахите, отправени към него в съзнанието й, я поуспокоиха малко, но допуснеше ли Чарли да бъде „обработен“ по обичайния начин, тя щеше да стане като баща си, а всичко друго би било за предпочитане.

Чарли й трябваше. Всичките й планове зависеха от него. Сега, когато откри, че той е с друга в Маями, чувствата се изостриха, сякаш я раздираха отвътре. Той бе пъклено изчадие, кучият му син, а какво да

прави тя? Една Прици. Никой на света не знаеше по-добре от него какво значи това, и все пак не се беше възпрял.

Тя бе уверена, че Анджело Партана знаеше със сигурност коя е жената, защото той научаваше за намеренията на сина си преди самия Чарли, но как да попита, без да разрови вонята?

В едно нещо бе сигурна. Чарли трябваше да бъде позорно разпнат. Така той ще разбере, първо, че не може нито да мърда, нито да избира, и второ, колко глупаво е да се мотаеш с жена, която не се нарича Прици. Трябваше да му стане ясно, че се е обвързал безвъзвратно с една Прици, че е сгоден за една Прици, за която ще се жени, дори да не са обявили годежа официално само защото тя не го бе поискала, а не защото той не го бе потвърдил. Веднъж завинаги трябваше да осъзнае, за бога, че не му е позволено да се мотае из страната с всяка кучка, която му се ще да опипва, като че живееха в Китай. Но те са в Маями. Имаше ли някой, който да не го познава? Пропуск беше, че хората не знаеха за дадената дума на внучката на Корадо Прици. Ще го прикове, но не към разпятието, а към земята, защото там му е мястото, та всички да разберат на кого принадлежи той, защото ще обяви годежа им. Трябва да съобщи на баща си и дядо си. Изпита обаче известен страх, защото ако Чарли продължеше с жените, както досега, не след дълго щеше да легне в каменното ложе.

Освен всичко друго, нарушаваше се графикът й. Искаше й се предприятието във Вашингтон да тръгне бързо напред, като това в Ню Йорк, за да може при обявяване на годежа й с Чарли, в най-най-върховния момент, в самата точка на кипене, да помоли дядо си да съобщи на чичо й, че той трябва да я вземе в службата си, и тя, от своя страна, ще може да му продаде преуспяващия си бизнес за вътрешно оформление срещу прилична купчинка пари. След това дългосрочните й решения предвиждаха да се заеме сериозно с изучаването на всички тънкости около Едуардовите операции, да подкопае авторитета му в семейството и като крайна цел — да седне на мястото му.

Но напоследък бе започнала да изпитва съмнения за изпълнението на програмата си, защото бе изградена върху едно събитие — годежът й с Чарли. Досега той нито веднъж не я бе поканил да излезе с него. Тя беше тази, която го търсеше. Нито веднъж не се бе опитал да я примами в леглото си. Колкото пъти й се бе случвало да се окаже с него, толкова сложни ситуации бе измисляла и грижливо

подготвяла всичко. Но знаеше, че рано или късно изобретателността ѝ щеше да се изчерпи и тогава щеше просто да му каже — сваляй дрехите, вратата е заключена. Сълзи рукнаха от красивите, тъмни дълбини на очите ѝ. Не можеше да се откаже от него. Това би погубило всичките ѝ кроежи някой ден да се добере до мястото, откъдето щеше да управлява цялото семейство Прици. След всяка тяхна среща частица от него ставаше нейна. И бе съвсем сигурна, че след още десет или дванадесет, той щеше да е настъпателният. Щеше да я кани да вечерят навън, той щеше да хитрува, да я ласкае и прави мили очи, за да я отведе в леглото. Залогът, който бе сложен на масата, огромна власт и пари, ги правеше предопределени един за друг.

Заради всички тези причини, и още много други, Чарли бе неотменима брънка в живота ѝ. Те щяха да бъдат новото гориво за новия мощен двигател. И ако сега той бе само заместник на баща ѝ, то когато настъпеше нейното време да катурне чичо си Едуардо от мястото му начело на законните предприятия на Прици (баща ѝ вече щеше да бъде свършен човек — или починал, или оттеглил се от работа), нали не друг, а Чарли щеше да поеме в ръцете си черноборсаджийството, щеше да стане боса на уличните незаконни сделки. Той щеше да бъде нейният решаващ клинч в борбата с чичо ѝ Едуардо, когато дойдеше времето да му „отреже главата“.

Вдигна слушалката на телефона и набра.

— Лельо Амалия? Мейроуз е. Моля те, уреди ми среща с него днес следобед.

— К’во се случи, Ме — гласът на Амалия бе натежал от тревога.

— Искам да му кажа, че ще се оженя за Чарли Партана.

— Ме, Ме! Това е чудесно! Ще го направиш толкова щастлив!

— Искам той да научи пръв. И баща ми още не знае.

— Но Чарли ще каже на Анджело…

— Чарли няма да си отвори устата. Ще ми уредиш ли среща, лельо Амалия?

— Намини в четири и половина. Най-щастливият ден в живота ми е днешният.

Мейроуз облече рокля, зеленикав туид, сплетен от багрите на Лавът[1] в Шотландия, зелен пуловер, зелени вълнени чорапи. Обу ниски обувки и почти не си сложи грим, като незряло девойче. Беше съвсем готова, когато изведнъж реши да се преоблече. Знаеше и друг

начин да изглежда малка в очите на дядо си. Смени роклята с шотландска пола — зелено каре, шотландски пуловер — също зелен, преметна наметалото — част от шотландския народен костюм, сложи широката барета с пухкавия пискюл на върха и подбрадника. Застана пред огледалото. Зачуди се как ли се обличат травеститите в тази страна Шотландия.

От грамофона долиташе музика на Винченцо Белини — операта „La Pirata“, една сицилианска история. Точно по средата на разтапящата душата кантилена „Pietosa al Padre“ Амалия въведе Мейроуз. Дядо й се усмихна и я поздрави с навеждане на глава, но направи знак с ръка да не говори, докато арията свърши. Мейроуз седна срещу него — краката чинно залепени един до друг.

Подредбата на стаята повтаряше спалнята на херцога, която Корадо Прици носеше в сърцето си още от детството. Стената бе почти изцяло покрита с картини от деветнадесети век, акватини в барокови рамки. Мебелите бяха тъмни, тромави, тумбести и по всичко наоколо, с изключение на дон Корадо, имаше ресни.

Арията свърши. Донът стана и разпери ръце. Мейроуз изтича да се хвърли в прегръдката му, но предпазливо — та той бе толкова мъничък и крехък!

— Красавицата ми! — каза дон Корадо. — Ела, седни и си вземи, сладка, скъпа моя.

Седнаха редом, делеше ги само масичка, от двете страни на табуретка, върху която се виждаше купчина сицилиански сладкиши и бисквити.

— Колко е хубаво, че те виждам — каза Донът.

— Исках ти пръв да научиш новината, дядо. Даже баща ми още не знае.

— Новина? — отвърна Донът вежливо.

— Ще се омъжа за Чарли Партана.

— О, каква прекрасна новина.

Той плесна и сключи ръце пред пилешките си гърдички и белна очи към небесата.

— Моите две най-съвършени същества — сватба!

— Дойдох за благословията ти, дядо.

— Хиляди пъти ще ти я дам, стига да си сигурна, че наистина я искаш, и че сватба ще има.

— О, да, сигурни сме, дядо.

— Тогава новината трябва да се чуе на голямо тържество. И тъй като е за тебе, моя най-любима внучке, ще бъде грандиозно, каквото отдавна не сме имали. Ще го направим в „Старите градини на Палермо“. След около четири седмици, добре ли е?

Той протегна ръка, тя се наведе, целуна я. Тръгна си с овлажнели очи. От грамофона долетя квинтетът, последван от секстета, а скоро се намесиха и гласовете от хора. Прелестен миг, и примката около врата на Чарли се стегна…

---

[1] Местност в Шотландия. Като цвят означава тъмнозелено — Бел.ред. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джордж Ф. Мелън бе прекарал в Бронкс изключително труден ден от предизборната си борба. Изправен под ледения дъжд, той премина с автоколоната по празните улици покрай гимназията Де уит Клинтън, надолу по Мошолу Паркуей и стигна до горната част на Гранд Конкорс, за да присъствува на слабо посетения митинг на Янки Стейдиъм, който му се беше случвало да види. Ядрото от негови поддръжници, конгрегацията на Електронната евангелистка църква, събрана от всичките пет района за участие в кампанията в Ню Джърси и Кънектикът, бяха докарани с автобуси и имаха възможност да чуят още веднъж предизборната му реч. Нямаше телевизионни камери. Не присъствуваха и журналисти от радиото, защото се бяха уговорили да спестят останалото от предназначените за финансиране на кампанията суми за последната решаваща седмица след ареста на Чарли Партана, когато църковна музика щеше да зазвучи от могъщи органи в знак на победата.

Той се прибра изтощен вкъщи. Живееше в един обикновен на два етажа апартамент на Пето авеню — до музея Метрополитън, който така и не намери време да посети, но тази близост подчертаваше жаждата му за изкуство и култура.

Сицилианецът Луиджи, безупречният иконом, се завтече, помогна му да свали палтото, шала, шапката, ръкавиците и му подаде голяма чаша уиски с малко вода и лед.

— Господин Марвин е в кабинета, сър.

Марвин беше тридесет и една годишният син на Мелън. Мелън отпи няколко глътки от уискито преди да се изправи лице в лице с Марвин, защото знаеше, че няколко часа, прекарани с него, се равняваха на няколко месеца, прекарани в самота на космически кораб, обикалящ из пространството на Алфа Кентавър. Навремето Марвин имаше желание да се изяви в църковното поприще и да стане духовна издънка на един светец, преподобния Джери Фалуел, който наставляваше хората си: „Един ден ще слезе Исус и отведнъж ще

унищожи всички разпоредби на Върховния съд, с едничък удар.“ Но баща му се бе възпротивил категорично. Марвин стана негов изпълнителен директор и носеше на плещите си многобройните задължения по строителството на храмови комплекси из цялата страна. Сега баща му даваше всичко, до последното пени, за да стане кмет на град Ню Йорк, втората по значение изборна длъжност в Съединените американски щати. Мелън преполови чашата си, изправен в просторното антре, после изпъна рамене и влезе в кабинета с бодра крачка, за да се срещне с Марвин.

Синът му по телосложение приличаше повече на майка си, отколкото на Шон Конъри в ролята на Джеймс Бонд. Беше нисък и дебел, с маслено-жълта коса и зъби. Не говореше напевно и независимо от това, за какво ставаше въпрос, добре тренираната му усмивка не слизаше през цялото време на разговора — в съгласие с ритуала на Електронната евангелска църква. Усмивката „поглъщам всякаква помия“ представляваше за духовенството на Електронната църква същото, каквото бе широкополата шапка за ортодоксалния евреин, или малката шапчица на темето на католическия кардинал.

Джордж Ф. Мелън нямаше нищо против сина му да опознае всички страни на техния бизнес, с изключение на една — парите. Имаше нещо подозрително у Марвин. Държеше се така, сякаш искаше да духне с парите. Разбира се, това беше илюзия. Мелън бе сигурен, но тъй като Марвин беше изявил горещо желание да даде своя принос в Електронната евангелистка църква, чието свято тайнство бяха парите, той беше нащрек.

Мелън тежко въздъхна. Ако ще бяга, Марвин би избягал само с куп пари. По целия свят няма да се намери по-безобиден и по-доверчив поклонник на жените. Освен да се моли за някоя Ева със свещеническа похотливост, друго не би опитал, за бягство и дума не можеше да става. Марвин е евнух, мислеше Мелън, и вече бе крайно време да го отпрати някъде по-далеч от града преди истинската и жестока изборна битка след задържането на Партана да е започнала, защото попаднеше ли сред такова оживление и дейност, Марвин ставаше свръхвъзбудим и току-виж оплескал нещо в най-решаващия момент.

Мелън влезе в кабинета подобен на катедрала. Липсваше всякакъв домашен уют, по-скоро приличаше на удобна молитвена зала

и учебна зала, в която обсъждаха Светото писание. С лице към вратата бяха поставени две катедри, имаше игрална маса с размери шест на дванадесет фута, а по стените бяха закачени оперативни карти на бойните действия в Босна по време на Първата световна война, висели някога в главните квартири на съюзническите войски, които сега внасяха борчески дух в интериора. В самия център на огромното бюро с резба флорентински стил се намираше неизменно ежедневната кръстословица от „Ню Йорк Таймс“. Мелън стисна ръка на сина си и се остави да го целуне по бузата. Запали една пура. Луиджи, безупречният иконом, тихомълком сложи в ръката му втора чаша пълна с уиски.

— Не пиеш ли твърде много, татко? — попита Марвин, по начина, по който винаги произнасяше думата — „татьо“.

— Не, Марвин.

— Алкохолът е наркотик, татко.

— Как върви работата, Марвин?

— Добре, татко.

— Националният конгрес на телевизионните евангелски общности и съпътстващата го изложба се откриват следващата събота в Ню Орлиънс Ще бъда прекомерно зает, както знаеш, с нещо съвсем различно и затова ти ще представяш нашата фирма както на щанда, така и от трибуната, надявам се.

— Всичко е уредено, татко. Ще говоря четвърти поред, след Едгар Хеншоу Дав. Заминавам за Ню Орлиънс в събота сутринта, ще успея тъкмо навреме за важната конференция в понеделник.

— Върху кой библейски текст ще говориш?

— „Масло принесе във великолепна чаша“ — Исус Навин 1:9.

— Аз бих предложил друго — „защото гдето е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви“, Мат. 6:21.

Безупречният иконом Луиджи безшумно оправяше по нещо тук и там в стаята. Напълни и чаша за Марвин.

— Задачата ти е да продаваш, Марвин. Нужен ни е железен цитат, който да „задрънчи“ в касата ни, нещо от Писанието или от Уил Шекспир, а в същото време да влезе в речта ти като въведение към нашата пенсионна система за енориашите — зрители. Идеята е съвсем нова за дейността на църквата, но е толкова хитра и печеливша, че ще се продава като топъл хляб. Изгода ще имат много широки кръгове

църковни дейци — три процента за всяка продадена индивидуална пенсионна полица, така че това ще се превърне в сензацията на конгреса им и ще привлече участниците.

— Татко, нека ти кажа какво мисля. Работата е голяма, по-голяма от твоя замисъл за първия в Америка християнски почивен комплекс и много по-смел и действен от идеята ти за организации като „Памет“ и „Клан“. — Марвин цъфна в обичайната си маслено-жълта усмивка. — За това начинание предричам 30 милиона долара брутен приход само за първата година.

— Какво пророчество, Марвин?

— Е, търговска прогноза, татко, не в библейски или политически смисъл на думата. Аз наистина съм готов да им я покажа в Ню Орлиънс.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Чарли витае сред прозирно синьо-зелена морска шир, препичайки се върху кремаво-белия корем на Мардел. Главата й е на няколко мили вдясно от него, а канарите на лакираните й нокти — на няколко мили вляво. Откъм външната страна на лявата й гърда се подава Мейроуз Прици: сърцето й бумти отмерено, но тежко. Катеренето е несигурно. Ето, изкачва се вече на върха. Оглежда се, вади автомат и стреля в Чарли. Оръжието страхотно трещи. Събужда го.

Телефонът върху нощната масичка до ухото му звънеше в мрака. Вдигна слушалката и каза „ало“, поглеждайки през рамо Мардел, която спеше до него. Хапчетата за сън й вършеха добра работа.

— Чарли? — обаждаше се Поп.

Чарли отвори очи.

— Колко е часът?

— Шест и десет.

— Сутринта?

— При теб ли е момичето?

— Да.

— Аз ще говоря, а ти слушай. Обличай се. Нищо не вземай със себе си. След десет минути долу ще те чака кола.

— Не мога, такова е положението, че не мога — прошепна Чарли по телефона.

— Става дума за твоя живот, Чарли. Налага се временно да изчезнеш.

— К’во, к’во?

— Не сега, действай!

— Дрехи да вземам ли?

— Нови ще си купиш.

— Ама защо?

— Заради Джордж Ф. Мелън.

— О!

— После ще говорим. Колата ще те закара до летището в Маями. Влез в телефонната кабина, която е най-близо до източния пропуск на заминаващите. Ще ти се обадя там. Знам номера.

— А какво ще стане с…

— Остави бележка на момичето. Пиши й, че спешно заминаваш, служебно. Има кола за нея до Ню Йорк. Да се обади на камериера щом се приготви. Ще има още една пътничка, така че няма да е сама.

— Коя?

— Госпожа Бостуик.

— Боже, Тате, ти даже не си представяш колко по-оплетено е всичко.

— Чарли, трябва да изчезваш. Като поговорим, ще ти стане ясно.

Мардел сънливо се размърда.

— К’во има?

Той се наведе и целуна голото й рамо.

— Нищо, нищо, спи.

Чарли се облече бързо, плисна си вода на лицето, среса косата. Седна на малкото бюро в стаята.

„Скъпа Мардел, написа той, изскочи една важна работа. Налага се да замина. НЯМА НИЩО ОБЩО СЪС СНОЩНИЯ НИ РАЗГОВОР“. Това изречение той написа с тлъсти главни букви. „Когато се облечеш и приберeш багажа, обади се на камериера и един сътрудник на баща ми ще те откара в Ню Йорк. Няма защо да се тревожиш. Всичко е наред — цветя и рози. С обич, Чарли.“

Той отиде до прозореца и надникна зад плътните завеси, за да се увери, че наистина е толкова рано, както каза Поп. Да, така беше… Вместо цветя и рози, черно отровно биле. Навън се измъкна на пръсти и натисна копчето със знак „надолу“. Кабината беше на етажа и откликна с „пинг“ почти мигновено, а Чарли подскочи. Тая работа с двете агресивни жени, които го разпъваха на кръст, бе изострила сетивата му. Погледна си краката, за да се увери, че е обул чорапи.

Не може някъде да не е написано как да се справя човек с подобни ситуации. Ще трябва да намине в библиотеката, там където го пратят, още не знаеше в кой град. Влезе в асансьора и ядно стовари ръка върху най-долното копче. Щом вратата се отвори, видя Водопроводчика.

— Какво става? — попита Чарли.

— Ето ме и мен. Отвън чака лимузина.

Водопроводчика му подаде плик през прозореца на колата.

— Билет за Фред Дж. Фълтън.

— Кой е той?

— Ти.

— За къде?

— Далас.

Чарли сложи плика в джоба си.

— Ама че работа! — проплака той. — До скоро, Ал. — Колата се плъзна по „Колинз Авеню“.

Пресичаха „Джулия Татъл Козуей“, за да поемат направо към летището, когато Чарли напълно осъзна сериозността на положението. Поп никога не играе дребни игрички. Ами Мейроуз, тя да не е по-малко опасна, готова е да го разпне заради Мардел! „Аз съм годеницата на Чарли“, казала тя, или нещо подобно. В името Господне, ще ми каже ли някой как е влязла тази муха в главата й? Сгодени били. За никого не е сгоден, даже и за Мардел. Той и Мей бяха извършили в леглото в неговия апартамент нещо напълно естествено за хора на тяхната възраст и физиологически възможности. Американският министър на здравеопазването и списанието „Съвременна психология“ ще застанат на негова страна. Това в леглото бе много приятно и двамата имаха право да вярват, че ще е така, и то си беше така, затова пробваха още няколко пъти. Годежните пръстени отдавна щяха да са се свършили, ако всяко съвкупление между здрав американец и здрава американка автоматично водеше до годеж. Шестдесет процента от населението на страната щеше да бъде взаимно обвързано. И никакви сватби нямаше да има, при толкова много кръстосани годежи.

Ама гледай какво стори тази работа на Мардел! Тъкмо се беше стегнала, но все още се нуждаеше от него, и точно сега изскочи това проклето нещо и го принуди да бяга като престъпник. Какво ли ще направи като се събуди? Ще може ли някога да се съвземе отново, без него, съвсем самичка?

Мелън не можеше да му лепне нищо. Дейвид Хенли няма да се откаже от хубавичките шестдесет хилядарки годишно, при това сигурни, защото, са по „тяхна ведомост“, само заради някакви си въпроси, които Мелън решил да зададе. Когато стана инцидентът,

Дейви беше шест етажа по-надолу. Мелън да се дере колкото си ще, но не може с пръст да го пипне.

Нямаше свидетел кой е очистил Вито. Да не би пък данданията да е заради Джеймито? Надали, още не са го намерили и просто няма как да го вкарат вътре за тази работа, а и ченгетата щяха да са безкрайно благодарни, че се е намерил някой вместо тях да разчисти терена от ония бандити. Може би Винсънт му подготвя някоя работа в Далас или другаде, но Поп не иска да говори по телефона, докато не отиде на чиста телефонна линия, или пък ще изпрати някой при него от Ню Йорк, за да му предаде разпорежданията. Но Поп спомена Джордж Ф. Мелън. Ама как е възможно! Ако е Мелън, някой ще си изпати, ще им даде да разберат, защото не можеше да се намери по-лош момент от този, да остави Мардел! Тя вече си е наумила, че той се отказва от нея. Не е важно кой какво казал, Мейроуз или някой друг, как така ще си мисли такива глупости! Тя дойде с него в Маями, а не Мейроуз, нали! Положението беше неспасяемо.

Господи, на всичкото отгоре ще трябва да изтърпи и Мейроуз. Където и да го прати Поп, тя ще продължава да му се обажда, като че му е годеница и има права над него. Кое ли е по-лошото, Мей или Мардел — ези или тура? Мислеше си, че не трябва да лъже, ама как да стане? Кога да лъже, като свърши всичко ли? Тогава няма да има нужда! За да се измъкне от бъркотията, трябва да лавира с двете. Лъжеше ли едната, ще лъже и другата, въпреки че сърцето му подсказваше да не лъже тази, на която държи. Но това е инстинкт, а ако инстинктът го подведе? Тогава какво?

Най-добре ще бъде като начало да се чуе с Мейроуз по телефона, а не да седи лице в лице с нея и да се чуди накъде да гледа и с какъв тон да говори. Непременно ще прочете нещо по въпроса за лъжата, иначе няма да му вярват за две пари. Както и да се развият събитията, за Мардел беше лошо. Очакваха я много тревоги! Добре, че поговориха с Поп за нея, сега той ще се погрижи за всичко, докато Чарли се върне в Ню Йорк. Самият факт, че бе изпратил госпожа Бостуик да я придружи до Ню Йорк показва как се отнася той към Мардел и Чарли му беше толкова признателен! Каквато и работа да му предстои, където и да го праща Поп, след два-три дена трябва да се върне на всяка цена, защото има лошо предчувствие за Мардел и не иска да й се случи нищо лошо.

Както обикновено, на летището цареше стълпотворение. Ден или нощ — часът не оказваше никакво влияние на движението на летището. Беше шест и половина в петък сутринта, а имаше толкова хора, като че беше погребението на Ганди. Как може десетки хиляди хора в такъв час на деня дори и да помислят за пътуване?

Той намери телефонната кабина, разположена най-близо до източния пропуск за излитане, седна вътре и затвори вратата. След пет минути се приближиха двама души, въпреки ранния час, надничаха вътре през стъклото и удряха по вратата. Чарли отваряше с отмерено бавни движения, като Хъмфри Богарт, после ги заливаше с ледения душ на страха и те си отиваха. Телефонът иззвъня.

— Поп?

— Да. Свърши ли работата там?

— Коя?

— С Джеймито.

— Ъхъ.

— Добре. Сега слушай — познаваш Мелън, кандидат-кмета, дето залага на реформите.

— Ъхъ — отвърна Чарли раздразнено.

— След една седмица, а това по неговия план значи в неделя призори, той е уредил пълномощници на американската прокуратура заедно с цял куп репортери да нахлуят в апартамента ти и да те приберат, а вечерта да говори по телевизията, така че в понеделник, осем дни преди изборите, ще гръмне бомба: ще обвини хората от полицията и кмета, че са ти наредили да пречукаш Вито, за да спасят наркоимперията си.

— К’вооо?

— Така е. Представяш ли си? Ще използва т’ва, за да спечели преднина в изборите. Засега имат само името на Джордж Феърънз, детектива, който според тях е „обработил“ Вито. В деня, в който ти свърши с Вито, компютърът погрешно изплюл на ченгетата името на детектив, който се е пенсионирал преди три години и живее в Монреал. Знаеш, че хората на Мелън се докопаха до Уили Деспиза, който им казал, че същата вечер те видял да влизаш в сградата на Вито. Сега Мелъм притиска Дейвид Хенли и му обещава к’во ли не.

— К’ва е таз клопка?

— Добрал се и до един телевизионен оператор, влязъл в апартамента на Вито веднага след спецотряда, та той казал, че на пода имало останало нещо от Вито, но по-голямата част от тялото му била вече разплескана по стените преди сержантът да стреля.

— Това било значи!

— Да, но без доказателства. Докато не се сгъстят облаците над твойта глава, може даже да започне, затова като начало си му нужен ти. Ша т’качи на кръста пред камерите; ша т’арестува пред двеста журналисти. Вече всичко е задействувал и сега ша т’търси, докато не те намери.

— По-шантаво нещо не съм чувал досега.

— Иска да те пипне, обаче не му пука какво ще стане с теб. Всъщност иска да склещи кмета. Прикрий се и тихо изчакай да минат изборите.

— Къде?

— Уредил съм.

— А училището? По дяволите, идват изпитите!

— Ша им занеса медицинско, че си болен. Аз съм ти баща, к’во ше ми кажат, много лошо, господине!

— Ще трябва Водопроводчика да отиде в понеделник да ми занесе домашното.

— Не бери грижа за това.

— Божке, тате, ти не знаеш всичко. Имам ядове с Мардел, и с Мей съм го загазил.

— Чарли, сега не можеш да се занимаваш с тях.

— Едуардо зае ли се вече с тоя Мелън?

— С него Едуардо не може да работи направо. Но бъди сигурен, че ще го накара да успокои топката. Едуардо и дон Корадо искат да изчезнеш, докато всичко приключи.

— Божичко, тате, дотогава има десет дена, Мардел ще откачи!

— Аз ще поговоря с нея.

— Тате, слушай. Снощи Мейроуз й казала, че сме сгодени. Ти представяш ли си какво преживях?

— Сгодени? Мей казала така?

— Сигурно ме е объркала с друг.

— Добре де, к’во ша прайш? Две жени — не мож’ го скри.

— Но Мардел е толкова беззащитна, тате! Ти не знаеш. Вчера научава т’ва от Мей, а днес се събужда — мен ме няма. К’во ша си помисли? Че съм я зарязал, нали така? Мардел ще го приеме десет пъти по-тежко от всяка друга. Казах ти защо. Баща й, детето и тия работи.

— Не съм чувал такова нещо.

— Много е гадно.

— Чарли, т’ва е животът. Случва се. Обади й се довечера от Далас. Аз ша вечерям с нея и ша й обясня всичко.

— Всичко?

— Ще й кажа нещо, но не истината.

— Е, добре. Мили Боже, ами Мейроуз?

— Т’ва е лесно. Ще поговоря с нея.

— Не, не т’ва! Ами дето сме сгодени.

— Сигурно е някаква нейна прищявка. Нали няма нищо официално? Не е съобщила нито на дон Корадо, нито на Винсънт. Опитва се да те схруска за вечеря.

— Тате, не е ли по-добре да не говориш с Мейроуз? Тя е много горда. Как да й се сърдим? Тя е влюбена в мен и затова казва, че сме сгодени, но т’ва не значи, че иска цялото семейство да знае.

— Ще я залъжа, не се притеснявай.

— А къде отивам сега?

— Имаш резервация за хотел „Хилтън“ в Далас на името на Франк Аримината. След макароните трябва да преминеш малко на зеле, за да не забравиш вкуса му.

— Аримината. Arriminarsi значи да обикаляш нагоре-надолу.

— Точно туй ще правиш. Ша т’са обадя утре вечер. Остани там в събота и неделя. Виж има ли каубои, или отиди на кино. В понеделник ще са готови да те приемат в Ню Орлиънс.

— Дженаро?

— Да. Вземи кола под наем в Далас и отиди до град Тайлър в Тексас. Намери там летището. Ще летиш с един от Дженаровите самолети до Ню Орлиънс.

— Защо Мардел да не дойде с мен?

— Знаеш защо. Ще се набивате в очи.

— Но тя ще се съсипе!

— Дори ако хората на Мелън успеят да проследят Фред Фълтън от Маями до Далас, което на практика е невъзможно, следите стигат дотук, летището в Маями.

— А Едуардо, той как ще се оправи с Мелън?

— Не му бери грижата. Мелън ще разбере посланието. Дон Корадо обмисля всички варианти.

— Сега има още една причина да притиснем Едуардо да ни намери Уили.

— След изборите. Когато се върнеш. Ще поработим по въпроса. Това е засега, господин Душко-Добродушко.

Поп затвори телефона.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Когато Мардел отвори очи и протегна ръка да докосне Чарли, остана поразена, защото в другия край на леглото нямаше никой. Сигурно чете в другата стая. Чете? Какво ли имаше да чете?

— Чарли? — провикна се тя.

В този миг си спомни за жената и телефонния разговор. Изпъшка. В кой ли момент беше преиграла? Надигна се и облегната на три възглавници реши безпристрастно да огледа фактите. Очевидно не биваше да изпива двата аспирина вместо приспивателно, сякаш бе самата Клеопатра с отровната змия, но разговорът с него й досаждаше до смърт. По-скоро трябваше да облее със състрадателни сълзи душевните му терзания, да оплаче неговата болка от станалото, като че ли не може да гледа как се измъчва, да го държи в ръцете си, да го целува, да му говори, че миналото не я интересува, че не може да се сърди за неща, случили се преди да е видял очите й, и други щуротии от този род.

Стана, легна на пода и започна да прави комплекса физически упражнения на Канадските кралски въздушни сили, като в същото време си спомни, че изпуска изключителна разпродажба на обувки в Сакс, Ню Йорк. Трябваше да потърси чистачка. Чистенето е прекрасно физическо усилие, но изисква време, а Фреди все по-често взе да прескача със самолета от Вашингтон до Ню Йорк. Майка й смяташе, че той има сериозни намерения. А и самата Мардел бе убедена, че е така. Но въпреки това тя не искаше да отстъпва от взетото вече решение; Фреди трябваше високо да оцени наградата, която щеше да спечели в нейно лице, ето защо тя беше на мнение, че трябва да го остави да се бори още малко за нея, нека й каже, че той ще бъде най-щастливият човек на света, преди нейното „да“, което тя ще промълви със сведени очи.

Не трябваше да избързва. Първо нека си довърши работата, започната заради Хати Блекър — историята на случая, свързан с

организираната престъпност, и чак тогава Мардел ла Тур можеше да изчезне.

Беше сигурна, че нахаканата дама, която вчера се обади по телефона, я въвлича в нещо като сицилианска кървава вражда. Ама биваше си го Чарли, голям дявол, да има такава любеща и грижлива годеница, а в същото време да я кара по този начин и с нея, та всичко да заприлича на френски фарс. Прозя се и се протегна, помисли дали да не вземе кола под наем и да посети семейство Спалдинг в Палм Бийч.

Бележката на Чарли, която намери върху възглавницата, я развесели. За него изглежда нямаше съмнение, че годеницата му ще се появи тук с голямата пушка и той ще си получи заслуженото. Опита се да си я представи: ниска, леко мустаката. Вероятно носеше обувки с джуфки и верижка на глезена.

Господ знае колко рано е станал, за да се измъкне с намерение да я напусне, защото беше убедена, че той не би могъл да издържа повече разправиите с темпераментната сицилианска годеница. Е, бяха прекарали чудесно времето си заедно. Реши да изпие голям сок от грейпфрут за закуска. Тъкмо няма да е гладна, а и няма да й се лепне нито едно грамче.

Помисли си, че ако разиграе този театър докрай, ще бъде много забавно. Господи, какви хора на бурните страсти! Все едно е изпълнителка — сопрано на сцената на голяма опера, в самия център на действието и шумотевицата. Въпреки че моментът изглеждаше много подходящ за да се измъкне незабелязано и приключението да стигне до естествения си край, тя усещаше с всичките си сетива, че не бива да напуска сцената по средата на второто действие. Трябваше да изчака и да види какво ще излезе от цялата тази работа. Чарли заслужаваше такова внимание. Той й беше достатъчно мил и не би могла да го остави на произвола на съдбата, трябва да разбере какво ще стане с него.

Телефонът иззвъня.

— Чарли?

— Госпожица ла Тур? — беше нисък, тих и приветлив глас.

— Да?

— Обажда се бащата на Чарли.

— Баща му ли?

— Чарли работи за мен. Появи се много голяма възможност. Обадих му се по телефона тази сутрин, но той сигурно е минал в другата стая, за да не ви събуди. Вие заемате изключително място в живота му. Сигурен съм, че знаете.

О, какъв професионал! Ама че ласкател — помисли си тя.

— Къде е той, господин Партана?

— Аз съм в Ню Йорк. Чарли просто нямаше кога да поговори с вас, беше много рано да ви буди, но настоя да ви се обадя предиобяд. И ето, обаждам ви се.

Мардел не беше чувала по-мазен и лукав глас. Започваше да се досеща, че случилото се има повече от едно измерение. Чарли вероятно наистина е трябвало да замине във връзка с някое отвратително криминално деяние.

— Моята помощничка от кантората в Маями ще ви придружи до Ню Йорк, госпожице ла Тур. Ще пътувате в първа класа, а вечерта ще вечеряме заедно в някой хубав ресторант и аз ще ви разкажа за работата на Чарли. Залогът е голям, отговорността също. Той беше принуден да постъпи така, госпожице ла Тур.

— Моля, наричайте ме Мардел.

— Госпожа Бостуик ще донесе билетите. Лимузината ще ви откара на летището. Кажете на камериера, щом бъдете готова, ще ви се обадя в апартамента в пет следобед и ще ви кажа кога ще се срещнем довечера.

— Вие сте много мил, господин Партана.

— О, не, Мардел! Моля ви се. Това не е никаква любезност. Говоря от името на Чарли.

— Как ще позная коя е госпожа Бостуик?

— Госпожа Бостуик ще носи два големи куфара, а после ще остави единия на паважа пред вратата на лимузината.

Госпожа Бостуик беше „мулето“, което пренасяше два пъти седмично чистата дрога до Ню Йорк, където се размесваше само шест пъти в лабораторията на Прици.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Чарли се регистрира под името Франк Аримината в „Хилтън“, където заедно с ключовете администраторът му подаде голям кафяв плик, подсилен със скоч по ръбовете. Чарли каза, че багажът му се е загубил по пътя и попита къде може да си купи дрехи и други малки неща. Човекът му предложи да отиде с такси до големия търговски център Хайланд Парк.

Отби се в едно кафене и закуси хубавичко. Не понасяше храната в самолетите. Не беше чул никой да се похвали, че са го нахранили прилично, по италиански, в самолет, та бил той и на Алиталия.

След като поръча закуската, отвори илика. Вътре имаше шофьорска книжка за щата Тексас, кредитна карта от „Мобил“, членска карта за Американска асоциация на автомобилистите, кредитна карта от „Американ експрес“, всичките на името на Франк Аримината. Имаше златен пръстен с гравирани инициали — ФА, който веднага мушна на пръста си, а документите — в портфейла. После извади своите и ги напъха в кафявия плик, върху който написа адреса на баща си в Ню Йорк.

В пет и десет взе такси пред хотела и каза на шофьора да кара в Хайланд Парк. По пътя забеляза, че днешният Далас е утрешният Бруклин, същите ниски къщи, много простор и зеленина, само тук-там стърчеше по някоя по-висока сграда — точно като в Бенсънхърст. Хората, живеещи тук, бяха убедени, че това е най-прекрасното кътче на земята, просто защото си беше тяхното местенце. Липсваше му Бруклин — всеки, който разбира от хубаво, щеше да се съгласи, че това е райско кътче, не само защото живееше там.

Той се измъкна от таксито пред входа на Сенджър Харис — универсален магазин, влезе и започна да купува. С фалшивата кредитна карта си купи костюм, две ризи, бельо, чорапи, четка за зъби, прибори за бръснене, куфар и две еднакви огърлици от култивирани перли — за Мей и Мардел. Разсъждаваше за чудесата на прогреса:

преди десетина години, ако пазаруваше както сега, трябваше да има дебела пачка банкноти у себе си. Прогресът служеше на хората.

Обиколи магазина, пи студен чай с лед, откри една книга, наречена „Техники на лъжата“, на чиято корица прочете, че двадесет и две седмици не е слизала от първите места на класацията за най-добри книги. Влезе да гледа кино, да се разхлади. Прибра се в хотела малко след три и легна да спи. Събуди се в четири и двадесет и се обади на Мардел. В Ню Йорк беше пет и двадесет.

— Мардел? Чарли е.

— Какво ли ще измислиш да ми кажеш, Чарли?

— Добре, да почнем с това, че те обичам.

— О, Чарли!

— В бележката ти писах защо не отидохме на крайбрежието.

— Говорих с баща ти в Маями. Преди двайсетина минути отново се чухме.

— Ще ти обадя всичко, Мардел.

— Твоята годеница се обади и сега това не ми излиза от главата.

— Успокой се, Мардел. Тя не ми е годеница. Какво да правя с жена, която ходи и разправя, че ми е годеница. Не съм сгоден, Мардел, и ако ти се обади пак, предай й, че съм казал така.

— Довечера ще вечеряме заедно.

— С кого?

— С баща ти.

— Работата ми тук ще ме върже до средата на ноември. След това веднага се връщам.

— Не зная какво друго да кажа.

— Нищо. Повтаряй си, че скоро ще сме заедно. Позволи ми, моля те, сам да оправя бъркотията.

— Трябва да свършвам, Чарли — чу се лек звук и телефонът замлъкна. В момента Чарли нямаше ясна преценка за ползата от разговора. Остана си на леглото и започна да изучава ръководството за лъжата, но скоро стигна до един параграф, където се казваше, че мъжете са по-кадърни лъжци от жените. Седна ядосан на кревата и запокити книгата в кошчето за боклук. Защо не казват, че се отнася само за тези, които лъжат! Всички ли лъжат? Трябва добре да се наблюдава.

Реши да включи телевизора и се отпусна на удобния фотьойл, втренчил поглед пред себе си. Синият екран го успокои, но главата му беше празна — особен вид пустота, американска, формирана цели двадесет и две телевизионни години. Но някъде в периферията на закърнелия му мозък все пак пълзеше тревога. Изключи звука, ярките, бързосменящи се цветове му действуваха успокоително. Рекламираха тоалетни чинии. Добре е направено, помисли си той.

Вината си беше негова. Допуснал бе да се оплете с две жени едновременно. Мамеше две страхотни жени, а сега те плащаха за неговото безразсъдство. Усети непреодолимо самосъжаление. Изключи телевизора и влезе под студения душ. Облече новите си дрехи и слезе във фоайето да научи къде има италиански ресторант.

Насочиха го към заведението зад хотела. Там му поднесоха непакетирани макарони, само от бяло брашно, без нищо друго. Изяде само хляба и салатата. На връщане мина покрай книжарницата и си купи книжка за Джеймс Бонд с меки корици. Ето един щастливец, за когото жените никога не са били проблем. Щеше да изкара съботата с книжката, но искаше да поработи и над домашните си. След две седмици Роха Бускандо ще го направи на пух и прах. Тя никога не отсъствуваше. Нямаше да се изненада, ако посещава и дневна гимназия, само и само като дойде вечер в клас, да му покаже, че е тъп като задник. Но ако оставим това настрана, тя никак не беше за изхвърляне. Имаше страхотна и остроумна главица, макар че беше порториканка. Очите й бяха приказно красиви; само бадемовите бисквитки на дон Корадо можеха да съперничат с цвета на кожата й. Въздъхна. Наистина ще го разбие на пух и прах. Без съмнение първото място е нейно, нямаше кой да й попречи. Да пукне дано тоя Джордж Ф. Мелън.

Тръгна за Тайлър в седем, с кола под наем. Беше неделя сутринта. Като прекоси една хубава, равнинна местност, откри къде е летището. Обади се по телефона на агенцията и каза откъде да си приберат возилото. Двумоторен самолет „Пайпър“ го чакаше, за да го откара в Ню Орлиънс.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Късно следобед в неделя двама от хората на Дженаро Фустино посрещнаха лекия самолет с Чарли и го заведоха в дома на Дженаро, намиращ се сред разкошни градини в елегантен квартал на Ню Орлиънс. В интимна семейна обстановка той обядва заедно с Дженаро, Натале Еспозито и съпругата на Дженаро — Бърди, най-малката сестра на дон Корадо. Тя бе много приветлива пълна жена около шестдесетте, която не подви крак през цялото време, поднасяйки все нови и нови блюда. Изглежда много по-добре от брат си — мярна се в главата на Чарли, но мисълта го прободе като предателство към дон Корадо.

Първото ястие беше chinulille[1], малки пържени равиоли, пълнени със смес от подсладена и с много подправки извара и жълтък от яйце. Дженаро, родом от Калабрия, известен със своите 117 чифта обувки, толкова се захласна в превъзнасяне достойнствата на калабрийската кухня, че Чарли не можа да го приеме сериозно. Самият той, а и всеки нормален човек, би предпочел сицилиански равиоли, пълнени със салам, но си замълча. Ядоха tonno bollito[2] — сварена прясна риба тон със зехтин и чесън, кисели краставички и салатки. Не беше лошо, но spada a ghiotta[3], което ще рече едно хубаво парче риба-меч, сготвена със зехтин и лук, целина, домати и маслини, щеше да е по-добре. Поп му беше споменавал, че калабрийците нищо не разбират от хубаво ядене. Е, накрая имаше и нещо сицилианско — sammartina, сладкиш на няколко слоя, с който госпожа Фустино бе почела и родното си място. Чарли извади молив и записа върху стар плик рецептата, която госпожа Фустино занарежда с удоволствие, а съпругът й ги гледаше снизходително усмихнат.

След обяд мъжете се оттеглиха в салона. Дженаро бе изключително радушен. Операцията, за която той отговаряше, обхващаше територия от страната, но и сумата, която изтръгваше, се изразяваше също с огромно число — мяра за мяра. Той бе могъщ човек, добър приятел на Прици, неизменен съдружник, а и роднина. Той предложи на Чарли да отседне в една от къщите му, която се

намираше на седемдесет мили от Ню Орлиънс, сред ръкавите на Мисисипи, или ако предпочита, в апартамента на улица „Сейнт Чарлз“. Но любезният Чарли каза, че май е по-добре да остане в хотела, в центъра на града, където ще може лесно да получава съобщения и да си дава дрехите за пране.

— От кой друг очакваш съобщения, освен от мен и Анджело? А в къщата на Мисисипи има трима прислужници. Ще опиташ кухнята им, истинско чудо, а ако предпочиташ италианска храна, ще ти приготвят, на тях им е все едно.

— Трудно свиквам със селския живот, Дженаро. Шумно ми е, буболечки цвърчат, птички вдигат врява и току се стрелкат, трудно е да предвидиш откъде какво и защо те връхлита.

— Тогава ще ти изпратя персонал в апартамента на „Сейнт Чарлз“ — готвач и прислужници да ти чистят.

— Само обяснения да им давам.

— Разбирам какво имаш предвид. Добре. Ще те настаня в хубав хотел, в Квартала. Шумно е, но този шум го разбираш. Искаш ли компания?

— Кучки ли?

— Ами да.

— Не, стигат ми.

— Анджело каза, че ще останеш няколко седмици.

— Аха.

— С какво име пътуваш?

— Франк Аримината. Ей, чуй, благодарен съм ти, че ме прибра в дома си.

— Ти винаги си добре дошъл тук, Чарли. Но ти кацна при мен не само защото си ми симпатичен, има и друга причина.

— Така ли?

— Помниш Дж. Ф. Мелън, нали? Реформаторчето, което продава божиите дела на едро?

— Да.

— Анджело изпрати в петък един мъж, Ал Мелвин, познаваш ли го?

— Водопроводчика ли?

— Предаде ми съобщение от баща ти и замина. Синът на Мелън ще бъде тук другата седмица, за да вземе участие в конгреса на

църквите. Дон Корадо има нещо на ум. Той иска Мелън да бъде дисквалифициран от състезанието ден преди изборите, ама да стане сто процента сигурно. Знаем в кой хотел ще отседне синът му, в „Иберия“, на регистрацията имаме наш човек, ще му дадат стая 827, която е в дъното на коридора, встрани от голямото движение. Анджело иска да му подготвим там една изненада.

— Какво по-точно?

— Снеси му няколко грама дрога, подхвърли му пищов, имам точно каквото трябва. Ще докараме една курва за свидетел, а подробностите оставям за теб.

— Кога т’ва?

— Следващата неделя следобед, а дотогава се забавлявай, не скучай. Ако ти трябва нещо, обади се.

---

[1] Специалитет от района на Калабрия (ит.) — Бел.ред. ↑

[2] Сварена риба тон (ит.) — Бел.ред. ↑

[3] Риба (меч) на фурна (ит.) — Бел.ред. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Дженаро нае за Чарли целия горен етаж — три стаи, в хотел с ресторант-градина, наречен „Нов францисканец“, разположен в пощадената от гръмката музика част на Квартала. Натале казваше, че ако не попаднеш в „безопасната“ тиха зона, шумотевицата от Дисниленд може да те влуди, там не знаеха почивка. Дженаро се разпореди телефонната компания да прекара отделна линия до стаите на Чарли, така че разговорите да не минават през администраторката.

Хотелът беше обзаведен с тъмни, тежки мебели в католически мисионерски стил. Спалнята нямаше дрешници, а два огромни гардероба и легло, чийто балдахин беше извисен на толкова високи подпори, че беше нужна стълба, за да се покатери човек.

В понеделник вечерта Чарли опита храната в хотелския ресторант, истинско италианско заведение с невероятен артишок — пълнен естествено, и телешко, цяла сензация. Това местенце трябва да е на Дженаро, реши Чарли, но кухнята не е калабрийска, а италианска, международен стандарт, само една степен под нивото на оригинала. Той навреме забеляза в листа с менюто, че телешкото е с polenta[1], затова си поръча телешко. Сега вече със сигурност можеше да каже, че съдържателят не е Дженаро. Чарли се чудеше дали тия от Северна Италия, дето ядяха блудкавата polenta, знаеха, че на света съществува и чесън, макар че — да, как да не знаят. Той се двоумеше.

Ресторантът беше в добрите ръце на две италиански семейства и Чарли поговори с едната съпруга. Тя прегърна идеята за макароненото блюдо „Трънен венец“, което той си беше харесал и избрал в Ню Йорк за великденския празник. Попита я от къде са. Каза — Калабрия. Ами тогава, рече той, тази polenta случайност ли е, а тя отговори, че така съпругът й придава на храната по-европейски вкус. Каза още, че новопристигналите изпитват подчертано уважение към ястията от Северна Италия. Чарли изсумтя. Задоволяване потребностите на пазара. К’во да се прави!

Времето беше все още приятно и той седна в градината, където имаше голямо дърво и обслужването също бе на висота. Докато се хранеше изпи почти всичкото вино в половинлитровата гарафа. След този първи ден ядеше в стаята си. Не му се щеше да се мотае навън, защото когато се прибра онази вечер след прекрасната вечеря, Мейроуз му се обади от Ню Йорк. Той все си мислеше, че ако тя се обади отново, по-добре е да си бъде в стаята, за да не я ядосва повече.

Тя започна разтапящо-сърдечно:

— Чарли, Мей се обажда.

Нещо го накара да стане от стола и той застана мирно, нащрек.

— Здрасти, Мей.

— Защо не ми се обаждаш?

— Поп сигурно ти е казал, тръгнах съвсем ненадейно, по спешност.

— О, да, съвсем забравих. Красива история, която той ми поднесе.

— К’во искаш да кажеш?

— Мислех, че твоята дама ти е казала, че трябва спешно да ми се обадиш.

— Моята дама?

— Да не би сега да кажеш, че си бил сам в Маями, защото фактите са пред мене — таксито от летището, регистрацията в хотела, е, много любезно от твоя страна, че не си я записал като госпожа Чарли Партана.

— Мей, слушай…

— Щях да махна с ръка, ако просто си отстъпил пред някоя малка уличница там, но ти си взел тази заедно с теб от Ню Йорк. Чарли, ти не взе мен, а нея. После всичко разбрах, моите хора ме осведомиха как прекарваш половината от времето си в Ню Йорк с нея, когато не си при мен. Затова не ми сервирай разни боклуци, Чарли.

Гласът й прекъсна.

— Мей, ти си пила!

— А, по дяволите, к’во от т’ва?

— Ставаш друга като пиеш, то всеки става друг, щом се налива.

— Слушай, Чарли.

— Мей, трябва да те видя. Не е хубаво да си говорим така по телефона.

— Как иначе искаш да си говорим?

— Трябва да остана тук до изборите. После ще се върна и ще оправим тая бъркотия.

— Не.

— К’во не?

— Няма да те чакам, докато решиш да се върнеш. Идвам при теб в Ню Орлиънс, ще те погледна в очите и ще ти кажа какво виждам.

— Мей, чакай! Преди да тръгнеш, питай Поп дали е възможно. Положението е доста напечено, искам да кажа, затова съм в Ню Орлиънс.

— Ти к’во си мислиш? Да не съм от вчера! Знам защо си в Ню Орлиънс. Там си, защото искаш да ме будалкаш и да изчакваш работата да заглъхне. Няма да стане, Чарли. Или ще го бъде, или не. Веднъж и завинаги. Идвам в Ню Орлиънс.

— Мей, слушай! Имам важна работа, поръчка на чичо ти Дженаро. Времето ми е малко, няма да мога да ти обърна толкова внимание, колкото заслужаваш.

— Щом не можеш да се върнеш в Ню Йорк, ще дойда аз — в Ню Орлиънс. Ще те накарам да решиш при коя от двете да си оставиш чехлите.

— Какво!?

— Мразя дебели повлекани.

— Кого?

— Знаеш.

— Може да е дебела, но не е повлекана. И ако някой се разприказва така и за теб, също щях да те защитя.

Слушалката се затвори с трясък, подсказващ, че апаратът беше някъде над главата й. Чарли остана много смутен и объркан. Какво ли сбърка?

---

[1] Качамак (ит.) — Бел.ред. ↑

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

В събота в 4:23 ч. следобяд Кайфиц, главният агент на Джордж Ф. Мелън и бъдещ министър на отбраната, ако един ден съдбата поставеше Мелън на най-високия пост в страната, извести, че Чарлз Партана изчезнал.

— Не е в Ню Йорк?! — отвърна Мелън слисано. — Не може да бъде! Трябва да е тук.

— Излетял е от „Ла Гуардия“ за Маями преди една седмица, с полет на „Ийстърн“ в двадесет и един часа — така донесоха нашите детективи.

— И ни казват чак сега! Къде са били по-рано?

— Както знаете, не водим наблюдение над Партана, Дж. Ф. Вие сам разпоредихте така, казахте, че е много скъпо. Просто се подготвяхме за големия удар утре сутринта и отидохме да проверим как стоят нещата.

— Е, къде е?

— Напуснал е хотела в Маями около шест и десет в петък сутринта, взела го е някаква кола, така казаха нашите хора.

— Кола го взела? За къде?

— Ето това е въпросът, шефе. Било е толкова рано, че не могли да намерят такси, за да го проследят.

— Тогава, по дяволите, няма да получат пари! Невероятно нехайство! Как ще го измъкнем утре в зори, ако нямаме представа къде е.

— Вече работим по въпроса с нашите хора на летището в Маями, а също и с обслужващия персонал.

— Какъв персонал!? На кой самолет се е качил?

— Трудно е да се каже, шефе. Маями е международно летище. Може да е отлетял в Южна Африка, или за… възможностите са няколко дузини американски градове. Дал съм обаче негова снимка и ако е рекъл Господ, ще се докопаме до него.

— Значи е избягал. Чудесно! Това е все пак нещо.

— Моля?

— Стана много добре, дори така е по-добре, отколкото да го пипнем в Ню Йорк.

— По-добре?

— Ами че той се крие, за бога! А това е признание за вина. Имаме на разположение тази вечер и целия ден в неделя, за да разработим действията си и да постигнем успех. Отменете утрешната акция за арестуването му в апартамента.

— Добре, сър.

— В понеделник, в седем вечерта ще изляза по телевизията и ще го обвиня, че е маша в ръцете на кмета, извършител на углавно престъпление — убийство. Градът ще гръмне от сензационни подробности, на първа страница във всички вестници. О, това ще просне градската управа по гръб, повече няма да надигат глава.

— Да, сър.

— Доведи ми Марвин. Искам от всеки амвон на голям Ню Йорк да звучи проповед в неделя — да излеем всеобщото си възмущение и да заклеймим корупцията и порока, завладели общината и полицията.

— Марвин замина тази сутрин за Ню Орлиънс във връзка с конгреса на църквите.

— Тогава възложете задачата на неговите помощници. Най-после ми паднаха в ръцете. Нормън. Не мога да повярвам, че изпечен бандит като Партана може да си изпусне нервите и да го удари на бяг. Днес ми работи късметът, и кмет ще стана благодарение на Чарли. Чарли, ти направи деня ми прекрасен, ще направиш и кмет от мен! Боже мили! Превратностите на историята! Някой си убива двама полицаи, сблъсък с органите на реда, кметът се появява на сцената, за да се възползува от безплатната реклама, а в крайна сметка — печели друг, избира се нов кмет, и кой знае, Нормън, този нов кмет може и да пробие още по-напред, да стигне до кабинета на върха, да седне на най-престижното място в тази страна и да изпълнява най-почетната служба, пък тогава ще видим дали червените в правителството няма да отворят вратите на училищата за молитвата.

— Бог да ви благослови, Дж. Ф.

— Кажи на административния директор да доведе до знанието на всички радикали от Електронната евангелистка църква из цялата

страна, от бряг до бряг, че трябва да изобличат кмета на Ню Йорк, да бичуват полицията и да предупредят Америка… Вижте, Нормън…

— Да, Дж. Ф.?

— Обади се на моя иконом и му кажи, че Чарли Партана е избягал, защото се страхува от наказание. Ще се почувствува като светец, един праведен сицилиано-американец. Кажи му, че довечера ще пристигна с куп новини.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Поп се обади малко след осем в неделя сутринта.

— Как си, Чарли?

— Говори ли с нея?

— С коя?

— Как коя, Божичко, тате!

— А, водих я на вечеря.

— Значи си я видял. Как е тя? Хубава е, нали?

— Повече от хубава, по-хубава от всичко друго, мисля да я сложим в музей. Тя е безценен шедьовър, Чарли.

— А срещна ли се с Мейроуз?

— И двете не ми вярват. А Мей направо е кипнала.

— Какво им каза?

— Казах на Мей, че имаш важна работа в Ню Орлиънс. И на другата казах горе-долу същото, но с повече думи.

— К’во да правя, тате?

— Дай им време. Рано или късно, играта ще загрубее и някой ще напусне терена.

— Искаш да кажеш, че това ще съм аз. Вече не издържам. Обади се Мей. Каза, че ще дойде тук.

— Чарли, к’во да ти кажа? К’во можеш да направиш? Нищо. А да знаеш, че Мелън е готов да ти види сметката, но първо ще те залее с вестникарска помия. Великото съобщение ще бъде предавано и по всички телевизионни мрежи утре вечерта. Всичко, дума по дума — какъв безобразник само! Чарли… много е опасно. Днес следобед трябва да запушиш устата на синчето.

— Тате, как да мисля за това? Много съм го закъсал. Какво да правя, ако се появи Мейроуз?

— Връщаш се. След като шумотевицата на медиите около сина на Мелън отмине, за нас работата е приключила и ти можеш да си дойдеш в Ню Йорк.

— Така ще стане идеално, тя да дойде, а мен вече да ме няма.

— Е, все някога трябва да се срещнеш с нея.

— Само едно ми е ясно — не мога да застана пред нея, не само сега, но и до края на годината. Не съм готов.

— Ще й кажа, ме не трябва да тръгва, защото не искаме да безпокоим Дона, освен това, ти скоро се връщаш.

— Обади й се веднага, да не идва!

— Чарли, още нещо.

— К’во?

— Ами другото момиче, Мардел…

— Е?

— Хванала малко пневмония.

— К’вооо!?

— Не дигай паника! Тя не е зле, намерил съм й добър лекар и хубава болница, всичко ще е наред.

— Коя болница?

— Санта Грация.

— В Бруклин ли?

— А защо не? Там всички ни познават, доктори и сестри.

— Кой е лекарят?

— Сирил Соломон.

— Коя стая?

— 318.

— Връщам се в Ню Йорк.

— Чарли! — гласът на Анджело прозвуча грубо. — Имаш работа в Ню Орлиънс. Да не мислиш, че това с Мелън е някаква шега. В най-добрия случай те чакат от петнадесет до тридесет години пандиз. Послушай, за момичето се грижат по най-добрия възможен начин. Да не би ти да си лекар? Всеки ден я виждам и си говорим врели-некипели. С нищо повече не можеш да помогнеш. Стой си там! Бъди мъж! — Поп тръшна слушалката.

Чарли втренчи поглед в телефона. Той добре схвана думите на Поп. Кое нещастно създание се разболява от пневмония по това време? Обади се на оператора за междуградски разговори. Помоли да му намерят номера на болницата „Санта Грация“ в Бруклин, Ню Йорк и да прехвърлят разговора в стаята му.

— Съжалявам, господине. Трябва да зная името на лицето, с което ще говорите.

— Който ви отговори.

След двадесет секунди телефонът вече звънеше. Някой вдигна и операторът поиска стая 318. Чу се глас. Прехвърлиха разговора на Чарли.

— Мис Мардел ла Тур — каза той.

— Мис ла Тур не може да говори по телефона. Не биваше да звъните тук.

— Къде е тя? — гласът на Чарли потрепна от надигаща се паника.

— Тя е с кислородна маска. Кой я търси?

— Кажете й, Чарли Партана.

— Какво! Чарли, тук е Анджи Арагона.

— Анджи? — Божичко, сестрата! Някога бяха близки. Тя не живееше в техния квартал. Никой от нейното семейство не беше от техните среди, така че бяха близки в най-интимния смисъл на думата.

— Ей! Приятно ми е да си поговоря с теб. Както едно време.

— Как е тя?

— Ще се оправи. Малко треска, леко задръстване на дробовете, но вече не се пълнят със секрет. Добре е. Ако ти е приятелка, казвам ти, че ще се оправи.

— Защо да не говоря с нея тогава?

— Е, не е добре чак дотам. След два-три дена — може. Обади се пак.

Чарли остана зашеметен. Знаеше чудесно, че не може да престъпва заповед на баща си или на дон Корадо, но от друга страна, как може да не скочи в самолета и да отлети при нея? Как да постъпи? Ако се вмъкне с насилие в стаята й, тя може да се развълнува и състоянието й да се влоши. А и какво да й каже, щом е с кислородна маска? Чувствуваше се объркан. Такъв отговорен момент в неговия живот, а той си седи в стаята и не знае какво да прави. Поръча й цветя — за деветдесет долара, телеграфически.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Анджи Арагона затвори телефона и се обърна към Мардел, която седеше в огромен фотьойл, завита с одеяло. Сестрата изглеждаше замаяна от нахлулите в съзнанието й спомени.

— Беше Чарли Партана. По какъв повод те търси?

— Светът е малък — отвърна Мардел.

— Аз самата не съм го виждала от близо осем години. Във всеки случай, откакто съм омъжена, не сме се срещали. Казахте ми да не ви свързвам с никого, ако ви търсят, но ако с Чарли сте приятели и той знае, че сте тук, как може да отказвате да разговаряте с него?

— Той накърни чувствата ми, Анджи.

— Чарли? Как? Ако не е много лично, разбира се.

— Е, ходехме, той казваше, че има много сериозни намерения, но… изведнъж се оказа сгоден, щял да се жени за друга.

— Ахаа! За коя?

— Някоя си Мейроуз Прици.

— Прици? Мейроуз Прици!

— Само не казвай, че я познаваш.

— Тя е много високо, Мардел, на самия връх във fratellanza-та.

— В мафията?

— Шт!

— Какво лошо казах?

— Никой, нито политиците, нито медиите, да не говорим за fratellanza, не обичат да чуват тази дума.

— Защо не?

— Защото изразява неуважение към итало-американците, а те са много чувствителни.

— Тогава ни трябва нов закон, според който всеки един с италианско име и полицейско досие да променя името си.

— Как да го промени?

— Ами с ескимоско.

— А, това ще обиди американците-ескимоси.

— Няма значение, и без това няма политици — ескимоси.

— Нищо чудно, че не искаш да говориш с Чарли. Жена като тебе е взривоопасна.

— О, аз не му се сърдя много. Искам да запомни урока, който му дам. Моята теория е следната: щом не може да говори с мен по телефона, по-бързо ще се върне у дома.

— Ами какво ще каже, знаеш коя.

— Коя?

— Госпожица Прици.

— О, това ще се уреди — отговори Мардел. — Тя иска да се срещнем.

Когато Анджи излезе, Мардел захвана да пише писмо на майка си:

Скъпа майко,

Сега вече със сигурност мога да ти кажа, че за Коледа ще си бъда у дома и ще поостана. Трябва да си поговорим за Фреди. Станал е много настоятелен, ето защо рано или късно трябва да получи моя любезен отговор. Ние добре знаем какъв е отговорът, защото се обичаме, а и ти винаги си ме учила, че в такива случаи се постъпва по един-единствен начин. Работата ми в Ню Йорк е на приключване. Искат да ме преместят в Невада, но това на мен не ми харесва. Онзи тип, за когото ти писах, още се навърта наоколо и чудесно се забавлявам. Хати Блекър каза, че с материала, който събирах така търпеливо, ще завърши разработката си за магистърска степен. Най-неочаквано ме пипна пневмония. Играх тенис у Лавертови, къщата им се намира сред поляните на суперелегантната 64-та улица, там има кортове, и цялата потна, отидох да се преоблека, а някакъв шегаджия беше включил климатичната инсталация. Не се плаши. Бащата на моето бруклинско приятелче ме настани в болница още при първите признаци, така че болестта отмина преди да е започнала.

Някой почука.

— Влез — напевно се провикна Мардел.

Много висок млад мъж с тъмносиво палто от мек вълнен плат и кадифена яка се появи в стаята. Усмихна се топло.

— Здрасти Грейси.

— Фреди! Каква изненада! Как ме откри?

— Едуина ми каза къде си. А ти как попадна точно тук?

Усмивката й изпълни стаята. Господи — помисли си тя, — колко красив мъж!

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

На връщане от работа Мейроуз се отби в една цветарница и купи малък букет гладиоли, в който сложи визитната си картичка и като добави най-отдолу: „годеница на Чарли Партана“ го изпрати на жената в болницата.

След като откри истината за Чарли и жената, тя каза на баща си, че има работа във Вашингтон. Отиде в апартамента си на Тридесет и седма улица в Ню Йорк и се запи. Разбираше, че трябва да плесне Чарли през ръцете, за да се знае кой е шеф и кой ще бъде докато са живи. Но трябваше да го направи предпазливо, много предпазливо, защото ако баща й и дядо й научат, че я мами с двутонната шоугърла, ще се развихри буря. А ако на Винсънт му се загнезди в главата мисълта, че Чарли е посегнал на честта й, тогава може да се стигне до „сбогом, Чарли“. Баща й е истински звяр, щом стане дума за накърнена чест!

Трябва да действува хладнокръвно, ако иска хем да постигне целта си, хем да предпази Чарли от семейството си. А момичето е лесно, ще я купи. Първо ще я върне в Ню Йорк, ще седне до нея, ще й напише чек за 1500, хайде, нека са 2000 долара, и ще гледа как онази сменя ключалките на вратите. Засега не беше припряло толкова. Всяко нещо с времето си. Най-напред ще се заеме с Чарли, той се нуждае от превъзпитание, но нищо не бива да му попречи да седне на мястото на баща й като бос на фамилията. Така с магическата пръчка на властта, която Чарли ще сложи в ръцете й, ще притисне чичо си Едуардо и все някога той ще се предаде, а неговите операции ще станат нейни. Ще й бъде много трудно, защото е жена, но тя не е просто жена, а Прици.

Отпиваше шампанско глътка но глътка и недоумяваше какво й липсва на нея, та Чарли се прехласва по другата. Отиде в Маями, за да очисти някого, но взе със себе си оная, а не нея, значи той я поставя по-високо. С какво беше по-добра? Сигурно не ще да е в леглото. Твърде едричка е, за да се мери с Чарли. Трябва да си лъвица под чаршафите, не за да си повече от Чарли, а наравно с него.

Докато посръбваше шампанското си, пасиансът се нареди пред очите й по единствения възможен начин — Чарли, такъв какъвто е, не може да сложи друга над една Прици. Не е важно дали той осъзнава този факт или не. Неговите чувства към нея, тя не се съмняваше в това, са най-истински, 122 карата, но случилото се слагаше отпечатък върху тях, както и върху взаимоотношенията с баща й при съвместната им работа. А отмъстителността на Винсънт е всеизвестна, и можеше да се стигне чак до върха — как ще погледне дядо й на Чарли, ако я зареже заради някоя друга. Както и да е, ясно е, че Чарли не може да постъпи така. Той си е неин, а оная е само временно явление.

Отпи още глътка от шампанското. Ами ако е дошла сляпата неделя за Чарли? Ами ако той я вижда като ЖЕНАТА от филмите и книгите, та дори и в операта! Ами ако е решил, че нищо на света не може да го отклони от тази кучка? Той не се страхува от Винсънт, с него може да се справи всеки миг и да поеме неговите операции, когато си поиска, но… за това ще му трябва Анджело — къртицата. Чарли изпитва дълбоко уважение към дядо й, но това е култова почит, формална, която би могла да бъде заличена от силния порив на любовта му към онази, така че да забрави за чест, достойнство и уважение към дядо й. Тя знаеше, че ако Чарли реши да тръгне след другата, нищо не може да го спре. Не познаваше друг мъж, който така упорито да търси истината и вярното решение, но щом според него ги е намерил, повече не се обръщаше назад.

Той премахна най-добрия си приятел, защото застана зад семейството и тръгна против себе си, но за да усети със сърцето си, че Вито е обречен. И ако сега реши да застане зад онази, усетил със сърцето си, че тя се нуждае от неговата подкрепа, защото някак си е влязла такава муха в главата му, че тя, Мейроуз, е силната и може да се оправя сама в живота, то той непременно ще я зареже, за да защити слабата. В един миг осъзна, че подходът й беше погрешен от самото начало. Тя го обвиняваше, нападаше, искаше да изцеди и последната капчица вина, която той вероятно изпиташе. Но какво е вината за Чарли? Той не познава такова чувство. Никога не е изпитвал подобно нещо, защото Чарли просто винаги постъпваше правилно, правилно според него, а щом е направил каквото трябва, за какво да изпитва угризения? Той никога за нищо не е виновен.

Отпи още глътка шампанско. Вярно, Чарли беше наемник, но от 1800-те бойци на дядо й само петнадесет-двадесет човека изпълняваха подобни задачи, но каква огромна разлика имаше! Тя познаваше някои от тези, които вършеха същата работа, но какво всъщност правеха те? Убиваха, за да се прехранват. Всички те бяха посредствени мърлячи, които затриваха хората за пари, и тъй като им плащаха за това, съвестта им беше гузна, а чувството им за вина ги превръщаше в звероподобни същества. О, Чарли беше нещо съвсем различно! Той не получаваше и половин цент за услугите. Чарли притежаваше два процента от уличните операции на Прици плюс сметка в швейцарска банка, сметка в Панама. Чарли работеше по дълбоко вътрешно убеждение, безрезервно вярваше, че правото е на страната на Прици и именно това налагаше да подхване работата по друг начин.

Погледна в бележника си и позвъни на леля си Бърди в Ню Орлиънс. Как можа да постъпи така глупаво с него! Да не би да си мислеше, че прави нещо кой знае какво, като му изтърси, че ще отиде при него в Ню Орлиънс? Като че той е принцът — просяк, на когото тя можеше да покрещи, а след това да се разпорежда. Но новината за пътуването на Чарли с другата беше толкова зашеметяваща, че я лиши от здрав разум.

— Лельо Бърди? Мейроуз.

— Ей, каква приятна изненада!

— Какво ще кажеш да ти погостувам няколко дена?

— Надали би могла да ни зарадваш повече! На какво дължим тази висока чест?

— Чарли е при вас Ние сме… сгодени… — произнасяше думите стеснително и скромно, като истинска дама. — Искам да го изненадам.

— Сгодени? Ти и Чарли! Не мога да повярвам! Това е умопомрачително. Корадо знае ли?

— Да. Получих неговата благословия. Гласът на Бърди стана строг:

— Слушай, остави изненадите. С мъжете не бива да се постъпва така, за да не ти го върнат тъпкано, както обикновено става. Мори ги самота, когато са на път. Не казвам, че случаят с Чарли е такъв, но може и да се почувствува самотен, затова, я по-добре не го изненадвай. Кога идваш?

— Утре.

— Вземи самолета на „Ийстърн“, с който пътуват нашите куриери всеки ден. Ще ти направят резервация в Ню Йорк.

— О, ама бива си те като организатор, лельо Бърди!

— Почакай само да видиш какъв обяд ще организирам утре, за теб и Чарли. Донеси ни много новини, всичко до което се добереш.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В един хубав неделен следобед на „Овчата поляна“ в Централния парк Дж. Ф. Мелън черпеше 43 900 (според полицейската сводка) свои най-горещи привърженици с хамбургери и бира, дарявайки ги с щастието да зърнат изгряващата звезда — губернатора на Калифорния. Духова музика от 219 медни инструмента покачваше патриотичния градус. Присъствуващите музиканти бяха прехвърлени от първото по рода си курортно селище в Америка, проектирано специално за нуждите на християнското семейство — комплекс на стойност 150 милиона долара, разположен в Май Бъртраиг, САЩ, появил се благодарение на дълбокото религиозно чувство на Мелън и на пророческия му сън.

Какво видение му се присъни само! Грандиозно — 2760 служители, които си разпределят 30 милиона във вид на заплати като свидетелство за силата на Божието слово. Добрият народ надойде главно поради усилията на участвуващите в телевизионните служби пастори от Голям Ню Йорк, Ню Джърси, Кънектикът и Ню Орлиънс и членовете на организации като „Памет“, „Народно опълчение“, „Християнска ратническа лига“ и „Клана“ от Средния Запад и Юга. Всички те имаха благочестиви основания да поддържат пламенно Джордж Ф. Мелън, защото той бе изтъкнал, че ако доброволно дарят имуществото си на Електронната църква, то не само ще избегнат облагането с различни данъци и такси, но и няма да бъдат преследвани за незаконно притежание на оръжие. Те всички бяха белички като Уейн, онзи Джон Уейн, който така усилено се труди, за да съгради крепостта на американската мъдрост и да напои пустинята за християнското служение пред телевизора, подкрепено и одобрявано от разни маниаци.

Кандидатът запрати думите си в морето от християнски образи пред себе си, включително и онези, които гледаха на телевизионните екрани по домовете си, 138 на брой: „Градът тъне в порок. Хазарт, проституция, наркомания, рекет, изнудване и широкомащабна

корупция разяждат самото му сърце и стават част от ежедневието, а конците се дърпат от чернокожи градоначалници и босовете на католическата мафия, в зловещ съюз с еврейската администрация на града.“

Последва напрегната пауза, изпълнена с драматизъм. Той говореше бавно, но много ясно, гласът му буреносно гърмеше от високоговорителите, поставени на всички дървета и стълбове сред тълпата, и най-вече около сектора непосредствено до подиума, където бяха седящите места за представителите на медиите. „Утре вечер в седем часа ще разбера името на професионалния главорез, мафиоз, нает от кмета на този град за премахването на Вито Деспиза, гангстера, който бе убит преди пет седмици по време на полицейска акция в Бруклин. Този човек, за когото утре ще чуете да се говори от амвоните на трите местни телецентрали, избяга и сега се крие, защото моето разследване го заплашва с изобличаване а предаване в ръцете на правосъдието. Макар че е жесток и долен убиец, той е само маша в ръцете на кмета и полицията тук, в нашия град. Убийството е поръчано от кмета на град Ню Йорк. Повтарям, от кмета на Ню Йорк, който в стремежа си да предпази от удари своята наркоимперия е заповядал Вито да изчезне. Ще направя разкрития и ще предявя конкретни обвинения от екрана утре вечер, когато ще възтържествува справедливостта и гласоподавателите ще могат да направят верния избор. А дотогава Бог да ви закриля от червените, евреите, черните и католиците. Бог да ви благослови!“

Той наведе глава и ръцете му смирено се изопнаха покрай тялото. Чуха се възторжените възгласи на множеството, а после полека-лека цялата „Овча поляна“ поде „Напред бойци христови“, подкрепени от духовата музика. Хиляди хора се споглеждаха недоумяващо, защото не се виждаха приготовления за започване на волните пожертвувания. Но това ненормално положение скоро се изясни — всеки, който иска да спечели допълнителни точки за своето вечно спасение, може да изпрати чек на следния адрес: „Май Бъртраиг“ САЩ, Джордж Ф. Мелън — „Бъдещност“.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Натал Еспозито, кълбовиден пухчо, изтърколил се безшумно по кривата на годините и вече превалил средата, позастарял мъж, в старичък Додж, дойде да прибере Чарли Партана от хотел „Нов францисканец“ в неделя, 4:23 часа следобед. На задната седалка имаше момиче, облечено с панталони от лачена кожа и блуза, напомняща детска престилка. То се занимаваше едновременно с две неща — слагаше си червило и дъвчеше дъвка.

Паркираха в странична уличка в края на Канала, далеч от Vieux Carrè и влязоха в хотел „Нова Иберия“ поотделно, през два различни входа — Чарли сам, а Натале с момичето. Натале носеше куфар. Качиха се нагоре също с различни асансьори и се срещнаха в края на коридора пред стая 827. Натале отвори с шперц и влязоха в хотелската стая с две легла.

Чарли откри празния куфар на Марвин в единия голям шкаф. Натал заизважда от чекмеджетата на скрина ризи, бельо, чорапи, а Чарли ги пъхаше в куфара, който погълна костюма заедно с три вратовръзки, намерени да висят в същия шкаф. Момичето заизпразва другия куфар, който бяха донесли със себе си: дамско бельо, пуловери, рокли и разни женски принадлежности, всичко в два размера и започна да ги подрежда в чекмеджетата на скрина и в шкафа. След като свършиха с размяната на дрехите, Натал каза на момичето:

— Хайде, време е.

Тя свали сакото си и се обърна с лице към него. Натале хвана здраво горния край на блузата и я разпра на две. Момичето беше без сутиен. Толкова е малка, помисли Чарли, а вече е добре закръглена.

— Сега следва най-тежката част от програмата.

— Не за мен, а за теб — отговори тя.

Върху лявата скула на девойката се стовари майсторски удар, който я просна на земята. Той й помогна да се изправи, тя седна, хубаво си разчорли косата и запали цигара.

— След десет минути — каза той, като си гледаше часовника. — Аз отивам да пусна една вода.

Излезе. Чарли се загледа през прозореца.

— За първи път ли ти е? — попита момичето.

— Малко нещо такова.

— Не е толкова страшно колкото изглежда.

Чарли се поразтъпка и застана на вратата, така че когато се отвори, той да остане встрани.

— Браво, ти си момиче на място — каза той.

— За това ми плащат — тя говореше със силен тексаски акцент.

— Аз ще си стоя тук — провикна се Натал от кенефа.

Те се смълчаха и спокойно зачакаха, докато накрая се чу меко превъртане в ключалката. Вратата се отвори. Марвин Мелън, нисък и дебел, влезе в стаята. Погледът му спря върху жената на стола.

— Моля за извинение. Вероятно съм сгрешил етажа.

В същия миг Чарли приложи специален удар в тила и мъжът се свлече долу. После затвори вратата. Натал излезе от кенефа, държейки две пликчета от сребристо фолио и патлак. Чарли се наведе, отвори ципа на панталоните, смъкна долните гащи и извади на показ хилавите гениталии на Марвин. Натал пъхна по едно пликче и в двата горни джоба на сакото, а патлака — в колана на панталоните.

— Много добре — каза той на момичето, имаше предвид окото, което се издуваше хубаво и цялото ударено място постепенно потъмняваше.

Чарли и Натал излязоха с куфара на Марвин. Момичето им отпусна две минути, колкото да минат по коридора и да слязат надолу по стълбището, после неистово запищя. Само миг по-късно в стаята нахълта докторът на хотела, следван от двама детективи — представители на градската полиция, които си послужиха с шперц, за да отворят вратата. Момичето се стараеше да прикрие с ръце голотата си.

— Слава Богу, дойдохте — каза тя. — Този дрогиран тип ме преби, насилваше ме да правим перверзен секс.

Чарли и Натал влязоха в стая 610, два етажа по-долу, изпразниха куфара — окачиха костюма в шкафа, а ризите и бельото сложиха в чекмеджетата на скрина, извадиха тоалетните принадлежности,

наредиха ги върху поличката над мивката и разбъркаха завивките на леглото.

Докато полицаите полагаха върховни усилия да облекат момичето прилично, за да я разпитат за случая, пристигна „майката“ — госпожа Елън Тоуби, завърнала се от пазарна обиколка. Щом научи за станалото, тя докопа Марвин Мелън и така бясно го зарита, че му счупи три ребра преди да успеят да я възпрат.

Чарли се прибра в своя хотел „Нов францисканец“ около шест и половина. Имаше съобщение да се обади на Бърди Фустино, съпругата на Дженаро, и той побърза да позвъни.

— Госпожа Фустино? Чарли Партана.

— К’во те прихваща? Викай ми Бърди.

— Разбира се, чудесно — това е сестрата на дон Корадо, за бога, помисли Чарли.

— Обади ми се племенницата тази вечер.

— Каква племенница?

— Мейроуз. Твоята избраница. Пристига.

— О, великолепно! Значи идва? — после загря.

— Моята избраница ли каза?

— Не се стягай де!

— Кой ти каза?

— Тя, кой друг! Помислих, че ще искаш да я посрещнеш.

— Добре. Естествено.

— Тя ще отседне у нас.

— Разбира се. Знаеш ли с кой полет пристига?

— В единадесет ще дойде кола да те вземе, шофьорът знае номера на полета. Пристига в 12:05 часа, а след това ви чакам за обяд.

— Прекрасно.

— А, знаеш ли какво ще ви направя за десерт, разбрах, че обичаш сладко.

— Какво?

— Uccidduzzi със scursunera[1]! По сицилиански, как ти се струва?

— Нямам думи. Страхотно, Бърди.

---

[1] Сицилиански сладкиши (ит.) — Бел.ред. ↑

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

АРЕСТУВАН Е СИНЪТ НА НЮЙОРКСКИЯ КАНДИДАТ ЗА КМЕТ, ОБВИНЕН В НАРКОТЪРГОВИЯ И ИЗНАСИЛВАНЕ

„Марвин Мелън, тридесет и една годишен, син на Джордж Ф. Мелън, кандидат на Реформаторската партия за кмет на град Ню Йорк, снощи бил арестуван в стая на хотел «Нова Иберия» и обвинен в незаконно проникване, развращаване и тежък побой над малолетна, ексхибиционизъм, незаконно притежание на огнестрелно оръжие и две унции[1] хероин.

Полицията съобщава, че пребил жестоко петнадесетгодишната Лавърн Тоуби от Палестина, Тексас, в желанието си да я принуди към развратен полов контакт.

Мелън твърди, че госпожица Тоуби и майка й били в неговата стая, но според регистратурата в хотела той бил настанен в единична стая, два етажа под тази на Тоуби, в срещуположното крило на хотела.

Полицията подозира, че Мелън е пласьор. Характеристиката на оръжието, намерено у него, е същата като на револвера, с който е бил убит крупният наркотърговец Джулиус — Литъл Джули Мингъл — в Бейтън Руж миналата седмица. Бащата на заподозрения, който проведе вчера в Ню Йорк «протестна» молитва, където се събраха почти 100 хиляди души начело с религиозните водачи от цялата страна, нарече обвиненията «невъзможни» и «нелепи».

Марвин Мелън заяви, че отговаря за осъществяването на връзката с другите религиозни групи и деноминации и няма полицейско досие — нито в градските, нито в щатските и федерални архиви. Очаква се

арестът да повлияе изключително неблагоприятно върху кандидатурата на Мелън Старши.“

Предвиденото за понеделник в седем часа телевизионно предаване с участието на Мелън бе анулирано от неговия предизборен щаб. Кандидатът не направи никакви изявления. Мелън и помощниците му заседаваха, но най-вече се налагаше да бъде успокояван от тях. Оставаха само осем дни до изборите и кметът Хелър му бе предложил всестранна помощ и сътрудничество от страна на градската администрация, за да се осигури безпрепятствен информационен поток между кандидата и полицията в Ню Орлиънс, съобщиха средствата за масово осведомяване. Много благороден жест от страна на Хелър, ако вземем предвид обявените вече намерения на кандидата.

Рано сутринта в понеделник Чарли се обади по телефона в Пералнята — на Водопроводчика.

— Ал? Кажи на Поп да ми телефонира.

Той си поръча закуска. След малко Поп звънна.

— Как е тя?

— Вече седи.

— Аз си мислех, че болните от пневмония седят поначало, за да не им се задръстват дробовете.

— Искам да кажа, че седи на стол. Видях я снощи. Пита за теб.

— За мен ли?

— Искаше да знае кога ще се върнеш.

— Така ли?

— Оная история се разчу и тук.

— Надявам се, че Мелън е в течение.

— Да.

— Съсипан ли е?

— Направо е свършен, както и реформаторските фъшкии. Страхотна услуга направихме на всички, Чарли: на ченгетата, на съдиите, политиците и милионите хорица, които обичат да залагат по малко, да се забавляват, да смъркат и да се боцкат по малко. Този начин на живот беше заплашен и ти го спаси като препъна мръсниците.

— Значи си идвам?

— Щом поискаш. Но знам от Винсънт, че Мейроуз заминава натам. И на твое място нямаше да се затичам ПРАВО у дома.

— Да, знам тате, какво да правя с нея?

— Доколкото разбирам от тия работи, мисля че иска мир, след като тя идва при теб. Ако искаше война, щеше да те накара ти да отидеш при нея.

— Смяташ ли?

— Така надушвам.

Чарли се облече и прочете вестникарската версия още веднъж. Колата пристигна и той тръгна към летището, където щеше да разбере дали Поп беше прав.

---

[1] 57 грама — Бел.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Поп влезе в болничната стая на Мардел и грейна в усмивка. Помещението беше просторно, светло, самостоятелно, с много цветя, повечето изпратени от Чарли и Поп, малко нещичко от Мейроуз и един букет от Фреди. Мардел, поотслабнала и разхубавена, седеше в голям фотьойл завита с одеяло, погледна към него и също грейна в усмивка.

— Господин Партана?

— Изглеждате много добре. А когато изглеждате добре, всичко наоколо засиява.

— Толкова сте мил. Ако съм добре, дължа го на вас.

— Болницата е добра. Знаех го и затова ви изпратих тук. Собствениците са мои приятели. — Той остави пакетче на леглото близо до нея. — Купих ви бисквитки, или предпочитахте бонбонки?

— А не, бисквитки.

Той седна на стола срещу нея.

— Много хубаво мирише в стаята ви.

— Тая грамада цветя в ъгъла е от Чарли.

— Ако имаше как, щеше сам да откъсне всяко цвете.

— А виждате ли тези нищо и никакви гладиоли? От годеницата на Чарли са. Мразя гладиолите.

— Не знаех, че има годеница.

— Моля ви, недейте и вие сега.

— Сигурно ги е поръчала по телефона. Нали знаете „изпратете цветя там и там, за двадесет долара“, те изпращат точно за толкова.

— Ами, двадесет!

— Може и за десет.

— Не повече от два.

— Важно е вниманието.

— Това казвам и аз. Тя наистина ли му е годеница, господин Партана?

— Те израснаха заедно, в една и съща среда.

— Не отговорихте на въпроса ми.

— Не мисля, че са сгодени.

— Да не би да е годеж, уговорен от семействата?

— Обстоятелствата променят нещата.

— Как?

— Ами например, появявате се вие. Заемате голямо място в живота на Чарли.

Мардел извърна лице.

— Животът, който ни се дава, е толкова кратък — каза Поп. — Ако се мотаем и не знаем какво искаме или как да си го вземем, времето не чака. То си отминава и ни задминава, нали?

— Как изглежда тя?

— Добра жена е. Красива и опасна съперничка, познавам я от бебе. Работя с баща й и дядо й.

— А аз съм пришълец.

— Какво значение? Моето мнение не е важно. Искам на Чарли да му е хубаво. Бащата и дядото не знаят за вас. И от Чарли много не зависи. Решавайте вие с Мейроуз. Която го иска повече, тя ще го има.

— До това ли се свеждат нещата? — каза тя, като се взираше в далечината през прозореца. — Не, не мисля, че е така. За Чарли няма значение какво искаме ние. Той решава. Каквото и да си говорим, Чарли има думата.

— Слушайте, вие сте прекрасна млада жена. Както и да се извъртат нещата, а Бог ми е свидетел, че никак не ми е ясно какво ще стане, със сигурност обаче няма да дойде краят на света. Стискаш зъби и тръгваш отново. Времето минава и после се оказва, че не било чак толкоз важно.

— Зад гърба й стоят дядото и баща й. А какво имам аз?

— Тъй е. Чарли се познава с Мейроуз откак се помни. Но има нещо много важно, което работи в твоя полза — той те обича.

— А обича ли Мейроуз?

— Разбира се, там е работата.

— Той кога се връща?

— Другата сряда. Дотогава ще си излязла от тук.

— Не зная какво да правя.

— Чакай. Нищо повече. До края на другата седмица всичко само ще си дойде на място.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Дванадесет минути преди дванадесет часа Мейроуз вече бе слязла от самолета и Чарли гледаше как тя се приближава към него. Облечена бе с червен вълнен костюм, дълъг до коленете и плътно прилепнал по тялото, черна яка и черни маншети от лисица. На краката — италиански ботушки, с остри дълги носове като спирали на морски охлюв, с високи тънки токчета. Чарли не беше я виждал по-неотразима. Широко усмихната, тя изтича към него и метна ръце на шията му.

— Ей, Чарли, ще трябва да наваксваме.

— При леля си ли ще останеш?

— Там ще спя, а иначе оставам при теб.

— По-шик дама не е стъпвала на това летище.

В колата те се държаха за ръце — само толкова, защото шофьорът се оказа стар познайник на Винсънт и забъбри оживено:

— Как е баща ви, госпожице Прици?

— Чудесно.

— Предайте му най-хубави пожелания от мен. От Гас Фантосо. Отдавна беше.

— Ще се зарадва.

— Говоря ви за четиридесет и шеста-седма, веднага след войната.

— Непременно ще му предам.

— Няма начин да не се сети.

И така продължи цели четири мили. Чарли каза:

— Гас, спри до магазина на оня ъгъл.

Гас спря.

— Ела с мен — нареди Чарли.

Влязоха. Гас беше в края на петдесетте, с шкембе, може би шест години по-възрастен от Винсънт. Чарли го заля с ледения душ на страха и чак тогава проговори:

— Тя е моя fidanzata[1]. Не съм я виждал три седмици. За пръв път сме заедно от три седмици, а не мога дума да кажа от теб. Сещаш ли се к’во искам?

— Разбира се, Чарли. Ясно.

— Сега се връщаме в колата. И ти вдигаш преградното стъкло. Capeesh[2]?

— Разбира се. Ясно ми е. Напълно, Чарли.

Гас придържаше вратата на колата отворена, докато Чарли се настани. След това обиколи и зае шофьорското място. Запали мотора и натисна копчето, за да вдигне стъклото, отделящо предната от задната част на колата. Продължиха пътя към града.

— Вълшебните думички ли каза? — попита Мейроуз.

И въпреки това времето не стигна дори да се сложи началото на истински разговор. За Чарли то бе миг, в който колата се изтърколи пред парадните порти на червената пътека, водеща към входа на къщата — една горда смесица от стилове, английски, средиземноморски и американски. Вратата отвори възрастна прислужница с униформа — италианка, която Мейроуз прегърна и целуна, наричайки я по име — Енрикета, а после каза на Чарли, че е братовчедка на Дженаро. Пред погледа им се ширнаха просторните стаи, седемдесет и осем фута[3] от единия до другия край, таваните — високи. Климатичната инсталация се усещаше навсякъде. Високи етажерки, пълни с майсенски, северски и английски порцелан, покрай маси, правени специално за Джордж IV. Къщата е била построена преди десетина години за един от най-големите бутилировчици на пепси-кола от Юга, но постигнатото от проектантите беше я превърнало в една от онези големи стогодишни къщи в плантациите.

Ноемврийското слънце се издигаше все още високо сред ясносиньото небе. Въведоха ги в огромен вътрешен двор с овална маса в средата, подредена за обяд. Там вече ги очакваха две от дъщерите на Фустино със съпрузите им, трима от синовете му (от общо деветима) със съпругите им. Преди още да заглъхнат шумните възгласи, Дженаро дръпна Чарли встрани.

— Добра работа си свършил снощи, Чарли.

Чарли кимна, леко поруменял от похвалата.

— Натал ми помогна много.

— Мелън изглежда ще получи от деветдесет — сто и тридесет години общо по всички обвинения — каза Дженаро.

Бърди Фустино посрещна Мей с целувки и прегръдки, а на възторжения й отклик за къщата отвърна:

— Така я заварихме. Поддържат я единадесет души, четирима са заети изцяло с градината.

Това беше задушевен, приятен и много сърдечен обяд. Дженаро оглавяваше масата, а Мей бе от дясната му страна. Бърди седеше на отсрещната страна — Чарли вдясно от нея, а всички останали отрочета и съпрузи бяха насядали между тях. Никой от тях не беше вече в обкръжението, съпрузите бяха или зъболекари, или компютърни специалисти, едни в ресторантьорския бранш, други собственици на художествени галерии. Цял букет от поразяващи сетивата жени, мислеше Чарли, но Мейроуз беше върхът, признаваха го всички в стаята, най-вече Чарли. Само един поглед бе достатъчен да раздразни мъжкия му апетит, дори и с Мардел не беше така. Чарли бе сигурен, че Дженаро си откраднва сегиз-тогиз по някое коляно под масата. Случваше се Чарли да улови очите на Мей и на лицата им цъфваха усмивки.

Тази част беше обещаваща, мислеше си Чарли. Той не познаваше никого, затова почти не говореше, а с престорено внимание слушаше Бърди, докато в главата му се въртеше друго — какво и как ще говори с Мей, когато останеха насаме.

Той се опита да се съсредоточи върху бъдещия семеен живот с Мей, да речем след четиридесет години, ако наистина се окажеха сгодени и се оженеха. Тогава ще е на седемдесет, а тя — на шестдесет и две. Децата им ще са израснали, дори на свой ред задомени. Даже ще има внуци. Защо се зае да погледне напред? Искаше да разбере дали и за Мардел има място там: ще си спомня ли за нея, ще се тревожи ли къде е и какво прави. Четиридесет години са много време, а какво ще е след петдесет? Той ще е на осемдесет, дори внуците му ще са възрастни хора. Исусе, колко е трудно да разбереш живота!

Дженаро излезе в два часа. Пиршеството се разтури около три и петнадесет. Мейроуз се качи горе да се преоблече. Когато слезе, вече беше с много тясна права рокля, кафеникаво-бяла на цвят, украсена с копринени сребристи ресни, опасващи по диагонал стройното гъвкаво тяло. На лявото й рамо се виждаше голяма златна карфица. Приличаше

на луксозен пакет, който всеки би пожелал да грабне. Слизайки надолу по стълбите, погледът й се спря върху лицето на Чарли — прониза я възбуждаща наслада, която премина в главозамайване и възхищение, надигащо се от дълбините на тялото й, защото бе задържала очи върху ципа на панталоните му. Измъкнаха се от Бърди в четири без петнадесет. Седяха в колата мълчаливо, докато не стигнаха в Квартала. Вървяха пеша цяла пресечка и половина, до хотела „Нов францисканец“, защото искаха Гас да каже на леля Бърди, че са отишли на разходка. Когато вратата на апартамента хлопна зад тях, те заговориха едновременно, после и двамата млъкнаха. Мейроуз обви ръце около врата на Чарли, без да наруши мълчанието. Последва целувка.

— Как ще я караме, Чарли?

— Мей, трябва да ти го кажа, не сме сгодени. Ти знаеш, че е тъй.

— Не съм дошла чак дотук, за да слушам такива приказки.

— Трябва да се разберем, ти знаеш.

— За оная планина ли ще се жениш? Тя даже не е от нашите.

— Няма да се женя изобщо, Мей.

— Тогава я зарежи, да започнем на чисто.

— Момичето е болно от пневмония. Сега не мога да помисля за това.

— Е, ще трябва — или тя, или аз.

— А защо? Защо да не я караме както досега?

— О, не, така не мога.

— Идващата сряда ще бъда в Ню Йорк. Остави ме да помисля.

— Чарли, к’во ще стане, ако решиш в нейна полза, нали знаеш какъв бизнес въртиш? Тя наясно ли е?

— Не, не мисля.

— Ако все още не знае, скоро ще се досети. Тя дори не е американка, а англичанка, не очаквай да те разбере.

— Преживяла е много мъки. Мили Боже, ти нищо не знаеш! Аз съм като спасителна скала в морето, на която тя може да се покатери. Не знам как да ти обясня, но чувствувам, че а мръдна — а се удавила.

— Ами аз? Да не би да си въобразяваш, че се справям с всичко ей така, като с досадна настинка! Какво ще стане с мен, Чарли?

— Ще размисля и ще ти кажа.

— Значи само защото ти се опъвам, ти ме смяташ за Атлас, подпрял сърцето ти. И когато ножът опре до кокала, ще си принуден да направиш нещо, тъй като тя била преживяла много мъки, а според теб аз не съм, то това е довод, че с мен всичко ще е наред, нали така?

— Само така ми остава да мисля. Как трябва да мисля, искам да кажа, как да поправя нещата, ако не мисля така.

— Мисли правилно и всичко ще се оправи. Ние сме родени един за друг. Живеем и мислим по еднакъв начин. Може би те обичам и, защото се мъчиш да защитаваш онази жена, но ти и тя не си подхождате. Говорим за женитба, това е завинаги, трябва да си подхождате във всичко, или поне главното.

Тя неочаквано премина на сицилианско наречие.

— Говорим един и същ език, Чарли.

Той дълбоко пое дъх и го изпусна бавно.

— Да, знам, права си Мей. Това момиче е по-различно. Покрай нея е пълно с проблеми, как е попаднала тук, с летяща чиния? Но както ти каза, това е завинаги и аз не мога да си играя с живота ти. Не бива да правим грешка. Отпусни ми две седмици срещу цял живот, Мей.

Мей увисна на врата му и го побутна към стълбичката на леглото.

— От това нищо няма да излезе, Чарли. Само ще се влачи до безкрай. Срещнах се с дон Корадо. Казах му съвсем официално, че съм му изпратила известие на луксозна хартия, за нашия годеж и ще се женим.

Краката на Чарли омекнаха. Той се свлече на стола до леглото.

— Ти си казала ТОВА на дон Корадо?!

— Да, иска да знае датата. Пожела да организира голямо годежно тържество, да покани гости от почти всички семейства, пръснати из страната. Ще го бъде или не — трябва да му кажа, значи трябва да отговориш.

— Дата? Божке, Мей…

— Трябва да теглим чертата, Чарли. Това не може да продължава вечно.

Чарли се замисли за баща си и майка си, за дон Корадо и семейството, за живота извън семейството, който той не познаваше и не признаваше. А решеше ли да остане с Мардел, трябваше да излезе

вън от кръга на своите хора. Ех, защо Мардел не беше момиче, което би се задоволило с тлъста пачка, за да забрави всичко!

— Аха — каза той, вперил втрещени очи в нейните. — Трябва да определим дата.

Тя го целуна.

— Да, така е по-добре, Чарли. Сега сме наясно и се успокой, защото дон Корадо вече е съобщил на много хора, на баща ми, например.

---

[1] Годеница (ит.) — Бел.ред. ↑

[2] Разбра ли (развален ит.) — Бел.ред. ↑

[3] 23.8 метра — Бел.ред. ↑

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Джордж Ф. Мелън знаеше, че бе изигран от Бог, от съдбата и най-вече от онези кучи синове в градската управа. Знаеше кой е автор на мръсния номер срещу него и сина му; управляващата партия най-хладнокръвно се бе заела да го съсипе чрез това нещастно, слабоумно и слабоволево подобие на син. Може би трябваше да го прати в семинарията да изучава телевизионна проповед, щом искаше да се посвети на Исус. Досега щеше да е създал своя Електронна църква и събрал бала пари, можеше вече да участвува в определянето на американската външна политика; но не, той твърдо бе решил да го прави бизнесмен. Нали някой трябваше да го наследи. Тогава тъкмо започваха строителството на телевизионни храмове.

Мелън кипеше от бяс. Безсъвестна сган от развратени политици искаше да опропасти живота на прекрасен млад човек, само за да не изпусне скапаната власт над този град, който той така се стараеше да обича по християнски. Какво ли имаше да се обича? Ню Йорк в най-добрия си вид представляваше снимка за календар на авиокомпания от птичи поглед — по тридесет карета сгради в двете посоки на три авенюта в Манхатън, а неговият символ — ябълката, беше точно на Адам и Ева, символът на грехопадението — също ябълката.

Тези безскрупулни политически подлоги вероятно са извършили десет пъти повече злоупотреби, отколкото той и хората му подозираха. Залогът сигурно бе по-висок от самите небеса, за да позволи многоуважаваният господин кмет да го забъркат в подобен коварен план, да си играят с живота, отпуснат от Бога на неговия безцветен и безмозъчен син, да им служи вместо десетцентов чип в порочна хазартна игра.

Джордж Ф. Мелън не беше наивник и със сигурност знаеше за организираната престъпност. Та той беше американски бизнесмен, занимавал се със строителство из цялата страна през по-голямата част от живота си. И макар че строеше за възвишение Славата Господня и Н. В. Рейтинг, като съблюдаваше правилата на канадската борба, това

обстоятелство не го бе пощадило от безмилостните изисквания на гангстерите. Беше им плащал. Даже от време на време беше обядвал или вечерял с някои от тях, защото смяташе, че така се прави успешна бизнесполитика. Съпругите, семействата на гангстерите му изпращаха най-прочувствените и изпълнени с религиозен трепет коледни картички.

Но какво от това, основната тежест в неговата предизборна платформа падаше върху обещанието да използува властта за смазване, или поне за преодоляване на престъпните сили в град Ню Йорк чрез разумни преговори. И въпреки богатия си опит с гангстерите и амбициозните му планове по отношение на организираната престъпност, той не направи връзката между долнопробната заплаха, засягаща неговата кандидатура и бъдещето на сина му с живота и свободата на един от заместник-босовете на Прици. Джордж Ф. Мелън беше убеден, че момчето ще остане в капана на мръсните политици (кой друг може да го е поставил, освен те), докато не минат изборите.

Чувствуваше се смазан от отговорността, че толкова много хора извън най-тесния кръг от съветници и сътрудници знаят за неговата решимост да накаже онзи бандит, застрелял друг бандит в съдбовната нощ на Манхатънския бряг почти пред очите на кмета на град Ню Йорк и без съмнение в присъствието и със знанието на висши офицери от полицията. У него бавно се оформяше мисълта, че може би, в крайна сметка, в злата участ на Марвин има пръст криминалната организация. Смутен и объркан, той разговаряше с двама от помощниците си в кампанията, които висяха около бюрото му.

— Не, не мога да повярвам — каза той. — Просто не ми се вярва, че кметът на града в наше време и на тази възраст може да падне толкова ниско, че да си осигури преизбиране, като стори злина на сина ми.

— Не се съмнявай, Джи Еф[1], той точно това е направил.

— Не мислите ли, че е работа на престъпните елементи?

— Какво общо имат те с изборите?

— Уговорете ми среща с кмета за тази вечер.

— Утре са изборите, Джи Еф.

— Той държи сина ми за заложник, трябва да се срещна с него.

Срещата бе уредена доста трудно, защото по понятни причини кметът считаше, че Джордж Ф. Мелън излиза извън рамките на политическия рейд и го злепоставя ненужно. Сътрудниците му се бяха погрижили да ангажират стая в Мак Бърни, клон на УМСА, в Западния район, Сто двадесет и трета улица, където двамата се видяха за петнадесет минути — от шест и половина до седем без петнадесет същата вечер. Кметът пристигна сам, носеше слънчеви очила. Джордж Ф. Мелън вече бе там, когато на вратата на единичната стая се почука. Кметът седна на единствения стол.

— Съжалявам за неприятностите ви, Мелън — каза кметът.

Той бе свръхподвижен човек, който обаче си представяше, че е център на спокойствието и душевното равновесие.

— Предлагам да не прахосваме скъпоценни минути с лицемерни думи, Хелър. Синът ми е в затвора, в Луизиана. Възможно е да излезе оттам седемдесет и три годишен, в най-добрия случай.

— И какво искаш от мен? Може би трябваше да му намериш маце преди да го пратиш в Ню Орлиънс.

— Ще се моля за теб, Франклин Хелър. Сега нека поговорим как можеш да измъкнеш момчето ми от кашата, в която го натопи.

— Аз? Как така аз? Кой му е осигурявал толкова средства, че да може да си позволява по две унции хероин! Аз ли съм го подучил да носи оръжие?

— Кой му подхвърли дрогата и оръжието? — избухна Мелън. — Кой премести вещите му в друга стая, докато той е бил на конгреса на евангелистите? Кой постави капана?

— Че аз откъде да знам? Каквоо! Искаш да кажеш, че моите хора са вкарали твоето хлапе!

— А кой друг?

— Кой друг?! От шест месеца вриш в политиката, а си мислиш, че предизборни битки се печелят по този начин. Трябва да си промениш начина на мислене. Аз съм в политиката от двадесет и една година. Веднъж печелиш, друг път губиш, но не изнудваш хората с такива обвинения — наркотици, убийство, изнасилване, ексхибиционизъм, за да не си загубиш службата в градската управа. Засрами се, Мелън, и лека нощ! — кметът скочи на крака.

— Господин кмете! Моля ви! Приемете моите най-искрени извинения. Аз съм обезумял от мъка. Неопитен съм в този род неща и

политиката е нова област за мен, затова се хващам и за сламката.

Кметът сви рамене. Той още по-малко знаеше защо Марвин Мелън е бил арестуван в Ню Орлиънс.

Джордж Ф. Мелън бе обявил пред света, че ще му прекърши гръбнака и ще го изхвърли от службата щом докаже неговото съучастие в убийството на Вито Деспиза. Но кметът изобщо не знаеше, че Вито е бил пречукан. Той си мислеше, че Вито Деспиза е убит в престрелка по време на акцията за арестуването му. Той бе видял развоя на събитието в по-голямата част със собствените си очи, а останалото, както и всички други, беше гледал по телевизията — Мелън е някакво изчадие, но вече му е изпята песента, а детето му наистина е в беда.

— Добре, чуйте Мелън. За детето. Не зная дали е невинен или виновен. Със сигурност зная две неща: каквото и да се е случило в Ню Орлиънс, то ти струваше успеха на изборите, макар че и без това нямаше изгледи да спечелиш, честно казано, и второ — нито аз, нито хората ми са свързани по някакъв начин с цялата тази история. Сега трябва да се махам. Ще имаме голям митинг в Гардън Гроув. Утре са изборите, ако не ти е неприятно да си спомняш — той потупа Мелън по рамото и напусна стаята.

---

[1] Джордж Ф. — при обръщение към лице ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Мелън постъпи както му повеляваше чистата съвест и законът. Повери защитата на сина си на най-авторитетната адвокатска фирма в Луизиана — „Груут енд Талийсън“, съчлен на групировката „Баркърз Хил Ентърпрайсиз“, ръководена от Е. С. Прайс. Въпреки че по делото работеха най-опитните им хора, те трябваше да му кажат, че доказателствата срещу Марвин бяха неопровержими и няма да го измъкнат с отсрочване на присъдата. Само по едното обвинение, незаконно притежание на наркотик с престъпни намерения, го очакваха четиридесет години затвор Марвин. За такова престъпление според федералния закон не се предвиждаше условна присъда. Но адвокатите виждаха все пак малка пролука в закона, за да опитат да сведат обвиненията до обикновено притежание, което се наказва със 7–15 години затвор. Попаднеха ли на нужния съдия, а какво ли не правеха парите, заредени в щатския политически механизъм, Марвин можеше да се отърве само с отлагане на присъдата, поне по това обвинение.

Обвинението в убийство бе заплетено и опасно, казваха адвокатите, но уликите бяха косвени. Ако се откриеше приемливо обяснение за намереното у Марвин оръжие, с което си е послужил и при убийството на наркобарона в Батън Руж, то те биха могли да се надяват на благоразположението на съдиите, да вникнат в доводите на Марвин, и то само поради чистото му досега полицейско досие. В противен случай, без съмнение ще бъде осъден на затвор от петнадесет до тридесет години.

— Какво обяснение!? — избухна гневно Джордж Мелън. — Пистолетът му е бил пробутан, както и цялата тази злонамерена история, която се цели в мен, за да отпадна от изборите.

— Да не забравяме, че има нападение и опит за изнасилване на малолетна, обвинение в ексхибиционизъм, освен това и влизане с взлом — му казаха адвокатите. Общо тези престъпления водят след себе си наказание от двадесет до тридесет години затвор, а като

добавим и опита на Марвин със сила да накара петнадесетгодишната девойка да извърши неестествени полови действия, тъкмо затова е бил хванат на местопрестъплението — нахлул в стаята на момичето в хотела, разкъсал дрехите й, жестоко я набил и поругал. Като доказателство съществуват снимки, които уличават Марвин и му носят голяма беда — разголил се пред девойчето. Момичето и неговата майка оказват натиск върху съда и информационните средства за бързо разглеждане на делото. Двамата служители на полицията, арестували Марвин, както и хотелският лекар ще свидетелстват за побоя над момичето. Никой на света не може да помогне на Марвин за смекчаване наказанието по тези обвинения и със сигурност ще получи от тридесет до петдесет години — според закона в щата Луизиана.

— Боже мой, горкият Марвин…

— Общата присъда ще бъде 150 години, макар че е възможно да излежи само 65 за добро поведение, ако не…

— Какво ако не? — попита Мелън.

— Ами… има тук един… човек в Ню Орлиънс, който може значително да повлияе на общественото мнение, защото има голям авторитет, така че ако може да говорите с него…

— Кой е той?

— Казва се Дженаро Фустино. Той е голям филантроп.

— Започвате да говорите с евфемизми.

— Да.

— Той какво може да помогне?

— Няма нещо, което да не може да направи в този случай.

— Например какво? Как?

— Как да ви кажа, може би ще е в състояние да убеди… ъ… момичето, Лаврън Тоуби, да се откаже от показанията си… а-а… за наркотика, и а-а… за оръжието, с което е било извършено убийство, намерено у сина ви, както твърдят, какво да ви кажа, най-добре поговорете с него.

— Той към коя църква принадлежи?

— Защо?

— Искам да съм добре подготвен, за да няма изненади. Ако може да помогне, искам да получа покровителство и от най-високо място.

— Не знам точно, но мисля че е католик.

— Мога да стигна и до папата. Моля ви да научите каква е религиозната му принадлежност.

— Добре, ние може би ще ви уредим срещата.

— Нека бъде по-късно сутринта в сряда. Ще пристигна веднага, щом всичко около участието ми в изборите се изясни. Не че имам някакви съмнения в момента. Подпалих огън под краката на градската управа, а сега ми го връщат — счупиха ми гръбнака.

Мелън трясна телефонната слушалка.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Чарли се завръщаше, седнал в самолета до един пътник, който неспирно си тананикаше „Ах, тези глупости“. Беше истинско мъчение, не защото навяваше спомени за Мейроуз или Мардел, за това нямаше нужда от външен подтик, а защото бе едно безкрайно жужене.

Той се премести. Извърна поглед към прозореца и на свой ред започна да тананика „Марш на гарнизона от Вашингтон“, като в същото време се опитваше да мисли. Имаше една седмица до изборите — въпросът с Лавърн Тоуби и майка й бе уреден, образите им от изобличаващите Марвин Мелън снимки бяха изличени, което не им даваше възможност да свидетелстват срещу него. Балистичната експертиза щеше да се окаже грешка, а лабораторният анализ на двете пликчета от фолио щеше да докаже недвусмислено, че вътре е имало талк. След като Марвин подпише декларацията, с която освобождава администрацията на хотела от каквато и да било отговорност за нанесените му морални щети, сметката с него е уредена. Но той, Чарли Партана, все още ще бъде в ръцете на двете жени, нахлули в живота му.

Сега отново беше чист, Джордж Ф. Мелън вече не го заплашваше, но играта на криеница не беше завършила. Щом Мей е наела частни детективи, за да ги следи с Мардел на летището в Маями и да установи, че е бил в апартамента й в Ню Йорк много пъти, то тогава сега няма да престане да го следи, докато не дойде официалният годеж, и тогава за него няма мърдане.

Но Мардел беше се разболяла. Кой изоставя човек, прекарал току-що пневмония? Тя изпитваше такава голяма нужда от него преди, а сега ще й е три пъти по-нужен. Поп ще се разплати с болницата, но дали тя има някакви пари, с които да преживява? Колко ли храна има в дома й, и може ли жена, току-що излязла от болницата, да влачи тежките чанти от супера? Не е работила в последно време, а нали си беше смахната, преди това изпращаше всяко пени, което й бе в повече, на майка си в Англия, може би даже няма с какво да пазарува.

Необходимо е да я види. Трябва да си поговорят и лично да се убеди, че е добре. Ако я завари здрава, ще се опита да поохлади чувствата й, защото след почти триседмично прекъсване на връзката им тя може да е свикнала и така, без него.

Трябва да провери кога плаща Померанц и да получи от него гаранции, че ще има пари за Мардел, ако все още е слаба и не може да работи. Нищо друго не му оставаше, освен да си признае, че е дошло време да й отреже квитанциите, но дори и Мейроуз щеше да схване, че трябва да я види преди това. Работата беше рискована, затова май щеше да е по-добре, ако изобщо не си ходи вкъщи. Трябва да се изплъзне от опашката, която вероятно Мейроуз е изпратила на летището, и да отиде направо при Мардел. Е, не бива да е толкова направо. Ще мине по алеята зад къщата и ще влезе през задната врата.

Стюардесата поднесе обяда.

— Защо в самолетите никога не сервират италиански ястия?

— Да сте яли претоплени макарони? Знаете ли на какво приличат?

— Мисля, че мога да се досетя.

— А спагети от кутия?

— От кутия?

— Претоплени макарони е още по-лошо. Знам, защото мъжът ми е италианец, горе-долу се справя със спагетите в кутия, но с макаронените… по-скоро е готов да си отреже ръцете до китките.

— Ще ям салата. Не вярвам стомахът ми да я изхвърли.

— Е, хлябът не е нещо кой знае какво, но не е лош.

Самолетът кацна на летище „Ла Гуардиа“. Чарли намери служебен телефон и се обади на Ариго Свиато, който оглавяваше отряда за специализирани самолетни кражби на багаж и високи технологии, а негов бос беше Релиджо Вулпиджи, предишния шеф на Чарли. Каза на Ариго, че се налага да се измъкне от летището без никой да го види. Ариго попита за номера на багажа му, а когато Чарли му отговори и къде се намира в момента, той му каза да чака на мястото, докато изпрати пикап, който ще го откара право в Бруклин.

— Всъщност трябва да отида в Ню Йорк.

— Защо не? В пикапа ще намериш багажа си.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Мардел внимателно подбра дрехите си. Облече златистожълтия пуловер, с който Чарли я бе видял, когато обядваха заедно за пръв път и се погрижи прическата на Клеопатра да бъде точно както трябва. Тоалетът го бе разчувствувал толкова дълбоко, че той не скри възхищението си, а сега тя искаше да се хареса на госпожица Прици, така че да изпита гордост от избора на Чарли за нейна съперница.

Госпожица Прици се беше обадила по телефона предишната вечер. Каза, че иска да се отбие и да побъбрят. Да си побъбрят!? Е, добре. Госпожица Прици се държа така възпитано, че Мардел бе принудена да я покани на чай. Точно в пет на вратата се позвъни. Беше госпожица Прици.

Британският английски на Мардел бе съвсем подходящ за случая сега.

— Здравейте, госпожице Прици — каза тя и протегна ръка за поздрав. Усещаше, че не би могла да преиграе с британското произношение, дори и да искаше, защото беше невъзможно.

Мейроуз пое ръката й, здрависаха се мълчаливо.

Влязоха в дневната, където върху масата бяха сложени прибори за чай.

— Не знаех дали обичате силен чай, затова реших да го направя нито много слаб, нито много силен. Моля, седнете.

Мейроуз седна, съзерцавайки чая, и лакомо се втренчи в малкото сандвичи със ситни тънки парченца пушена сьомга, краставичка и кресон.

— Хм, изглежда вкусно!

— Чаят е първо качество, от най-високите градини в Хималаите — Бенгал, от Дарджиминг. Човек си мисли, че всички го харесват. Но знаете ли, хората обичали и китайски лапсанг сучонг, въпреки острата миризма на пушек.

Очите на Мейроуз изстреляха предизвикателни искрици към Мардел.

— С нетърпение очаквах срещата ни.

— Аз също — Мардел се мъчеше да влезе в ролята на лейди Идит Ивънс.

— Разбрах, че работите в казино „Латино“.

— Да.

— Дядо ми е собственикът.

— Чудесно! Вашият дядо. Един наистина много известен човек!

— Да.

— Имам една приятелка, госпожица Хариет Блекър, която събира материал за дисертация в областта на бихейвиоризма. Какво ли не би дала, за да се срещне с дядо ви, ако трябва, би се лишила и от пръстите на краката си.

— Стар е вече моят дядо. Оттегли се. Не се среща с никого.

— Жалко. Хубаво направихте, че се обадихте да се видим.

— Дойдох, за да поговорим за Чарли — Мейроуз изговаряше някои думи със слаб британски акцент и Мардел отбелязва печеливша точка в графата на ла Тур.

— Нашият разговор щеше да има резултат, ако и Чарли беше тук — каза Мардел.

— Чарли е в Ню Орлиънс.

— Да, зная.

— Госпожице ла Тур, не искам да си мислите, че се меся в живота ви, но има някои неща, които изглежда не са ви много ясни.

— Още чай?

— Благодаря.

Мардел наля в чашите.

— По-вкусен е, ако се пие без нищо или само с парче лимон, защото има толкова характерна, тънка миризма. Лимон?

— Да.

— Сьомга?

— Защо не.

Мардел остави пред нея чинията с пет сандвича, нарязани на половина, като за чай.

— Смущава ме нещо. Не мисля, че ние трябва да вземем решението.

— Решение?

— За Чарли. Ами ако някоя от нас го напусне, а той може да реши, че точно тази не е трябвало да го прави? Ето защо съм убедена, че той би следвало да реши сам.

— Изключено! Нашият годеж, намерението ни да сключим брак, малко или много е семеен въпрос, госпожице ла Тур. Фамилията прави планове, свързани с нас вече от години, а дори той да предпочете вас пред мен, знаете, че това ще бъде за кратко време, една нетрайна връзка — гласът на Мейроуз прозвуча твърдо. — Разбирате ли какво се опитвам да ви кажа?

— Ако предпочете мен пред вас, не виждам смисъл от моята саможертва. Ще изпитам чувство, че вие в действителност… Вие не заслужавате Чарли. Не, госпожице Прици. Съвсем не съм съгласна. Аз няма да се отдръпна, без да чуя решително и ясно неговото желание. Само така мога да постъпя. За мен друг начин не съществува. Чарли е този, който ще решава.

Мейроуз изящно отпиваше по глътка чай. Отвори чантичката си след като отхапа от втория сандвич с тънко като хартийка парче пушена сьомга и извади чекова книжка.

— Тъй като ще те изхвърля от „Латино“ — каза тя, изоставяйки надутата реч, — ще ти трябват пари. Колко горе-долу мислиш ще свършат работа?

— Пари?

— Купувам те, бебче, без заобикалки. Ще ти дам 250[1]. Най-лесните пари, които си изкарвала някога и ще сменим бравата.

— Представи си, че аз ги взема, а Чарли не ме пусне да си отида?

— Слушай, Мардел, ще ги направим точно 350. Още — ще ти поема разноските, да кажем, за колко, седмица в Насау или друго такова местенце. А защо не си отидеш в Англия? Махни се за десет дена или две седмици. Дотогава всичко ще е свършило.

Мардел се усмихна гальовно и лукаво.

— Мъчно ми е, госпожице Прици, но няма да стане. Не мърдам оттук, а минута след като Чарли прекрачи този праг, ще му поставя въпроса.

---

[1] В тези случаи разбират хиляди. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Колата го остави точно пред дома на Мардел. Захласнат в размислите си за двете жени, забрави да каже на шофьора, че ще използува задната врата. Когато спряха пред жилищния блок, Чарли почувствува сякаш го прободоха с острие на нож, усещаше детективите, изпратени от Мей да вървят неотстъпно на крачка след него.

Чарли застана пред вратата на Мардел, пое си дълбоко дъх и натисна звънеца на вратата. Чу слаб шум от раздвижване в апартамента, затова почака без да звъни пак.

— Кой е? — попита тихо Мардел.

— Чарли. Дойдох си.

Веригата на ключалката издрънча, трите болта изщракаха и вратата се отвори. Мардел го гледаше с широко отворени очи.

— Какво искаш?

— Боже господи, много си отслабнала, Мардел. — Той протегна ръце и я притегли към себе си.

Тя започна да плаче.

— Бъкингамският дворец ме забрави, Чарли. Покровителката ми сигурно е в Австралия — хълцаше тя. — Бях много болна.

Чарли я пропусна пред себе си и затвори вратата.

— Не плачи. Всичко е наред. Всичко ще се оправи.

Тя се извърна и залитайки влезе в първата врата вляво. Той я последва. Тя си легна, а Чарли я зави и хубаво пъхна завивката под нея.

— Поп ми каза колко си била болна — каза той.

— Ще се оправя. — Тя лежеше по гръб със затворени очи и опънати покрай тялото ръце, с длани нагоре.

— Как така тате не ти е изпратил медицинска сестра? Не си достатъчно добре, та да оставаш съвсем сама.

— Аз не пожелах.

— Защо?

— Защото исках, когато дойдеш да можем да си говорим, без да има чужд човек наоколо.

Той придърпа стол и седна така, че да гледа отблизо лицето й.

— Заминах внезапно по работа в Маями и отсъствувах почти три седмици. А ти взимаш, че се разболяваш от пневмония. Ако някой ми го беше казал, щях да поискам да пратят друг в Маями.

Тя не отговори. Две големи бистри сълзи се появиха в ъглите на затворените й очи и потекоха по страните й.

— Не мога да ти кажа колко много мислех за теб, колко много ми липсваше — каза той. Взе ръката й и я целуна.

— Онази… твоята годеница беше вчера тук.

— Кой?

— Тя каза, че била в Ню Орлиънс с теб.

Чарли избухна:

— На каква, по дяволите, се прави тя? Мой пазач? — изкрещя той, скочи на крака със стиснати юмруци, вперил огромните си очи в Мардел — Накара леля й да я покани в Ню Орлиънс. Лелята е сестра на моя бос. Не можех да не отида на обяда.

— Затова ли беше в Ню Орлиънс? Да ходиш на обеди с нея?

— Не исках да я виждам. Тя в продължение на две седмици те тормози — Поп ми каза за онези изсъхнали цветя, които ти е изпратила в болницата, но първо се е погрижила да ти поднесе болестта на сребърен поднос, като ти е пускала разни мухи в главата и те е тревожила до смърт.

— Баща ти беше много мил към мене.

— К’во се кани да прави тя се’а? Да ти лепне проказа? Ей, Мардел, да не се обидиш.

Тя започна да се кикоти. Насочи дългата си, тънка ръка и един пръст към него, като кикотът се превръщаше в гръмогласен смях. Протегна двете си ръце и той се скри в тях. Двамата се прегърнаха силно.

— Сигурна съм сега, че майка ми ме баламосваше с онази история с баща ми, че бил прокажен — задъхваше се тя.

— Ти си страшна, Мардел — каза той. — Няма друга жена като тебе в целия свят. Миналото не е важно за мен, защото, ако искаш да знаеш аз те обичам. — Целуна я. И… почувствува прилив на сили. Тя

отвърна на страстта му и, както става обикновено, едно нещо повлича второ… и се стига до трето.

След малко, като си почиваха върху възглавниците, Мардел каза:

— Имах много време да обмисля всичко и реших, че трябва да приема, каквото и да се случи.

— Каквото и да се случи? — каза разтревожено Чарли. — Какво искаш да кажеш?

— Чарли, ние се познаваме отскоро. Само от няколко седмици. Тя те познава от дете.

— Познава? Тя просто знаеше, че мене ме има и аз знаех, че нея я има. Целият този годеж е една подигравка. Мене никой не ме е питал. Тя каза, че сме сгодени, това е всичко. Аз никога не съм казвал, че сме сгодени.

— Тя те обича.

— Аа!

— Ти не я ли обичаш?

Той помълча.

— Харесва ми. Чудесна е!

Мардел понечи да стане от леглото.

— По-добре да приготвя нещо за ядене.

Той я задържа.

— Какво да ти кажа? Не искам да те лъжа. Преди много време баща ми ми доказа, че лъжата прави нещата зле.

— Какво ще правим, Чарли?

— Защо живеем — ето за кое трябва да се питаме.

— Защо сме живи, тогава?

— Четох за това в едно списание. Не съм го забравил, защото е логично. Живеем, за да можем да се възпроизвеждаме. Какво сме ние? — пита списанието — а отговорът беше написан от един известен учен, забравих му името. Ние сме опаковка за гените, които ни управляват, контролират ни и ни използуват, докато родим нещо ново, и после преминават в новосъздаденото свежо тяло, което сме възпроизвели от себе си. Та бебето прави гените такива каквито са — безсмъртни.

— Звучи красиво, Чарли. Но какво общо има това с тебе и госпожица Прици?

— В статията се казва, че атомите, от които сме направени, в общи линии управляват гените, кой управлява атомите?

— Бог ли?

— Нека не се задълбочаваме в това. Във всеки случай мъжете търсят къде да хвърлят семето си, за да се възпроизведат. На тях не е отредена тежката част — износването на бебето — затова инстинктът им е да хвърлят само семето си.

— Е, и какво?

— Точно това имам предвид, като казвам, че не искам да те лъжа, Мардел. Аз следвам своя инстинкт за възпроизвеждане. Просто хвърлях семето си при нея.

— Това е най-доброто обяснение за този род неща, което някога съм чула.

— Това е истината.

— Майка ми казала на баща ми, че единственото нещо, на което една жена държи, е мъжът да е наясно, че жената може да приеме почти всякакви условия само след като се убеди, че именно те имат значение за него.

— Да?

— Ти спиш с друга жена. Аз трябва да приема това, защото вярвам в теб.

— Никога досега не съм имал такава неприятност в живота. Не издържам повече. Без значение е колко тежко ще се окаже това, аз трябва да направя своя ход в една или друга посока — ти или тя.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джордж Ф. Мелън беше дълбоко смаян от външния и вътрешния вид на къщата на Дженаро Фустино в Ню Орлиънс. В кабинета на Дженаро го заведе възрастната жена в униформа на прислужница от Викторианската епоха, която му беше отворила входната врата. Затвърди се прозрението му, че хората с истинско благосъстояние и вкус не държат иконом в къщата си. Но дори да уволни своя, къде ще намери такава достолепна жена като тази да отваря вратата? Униформата сама по себе си говори за дълга традиция.

Приеха го в голяма стая, чиито три високи стени бяха покрити от лавици с книги, а четвъртата бе изцяло стъклена; вратата бе също от стъкло и водеше към вътрешния двор, който бе самото въплъщение на охолен и изискан живот. Има нещо от чара на старата Европа в тази къща, мислеше си той, въпреки че за да се ползуваш от такъв климат, трябва да отидеш в Северна Африка.

В стаята влезе около шестдесетгодишен мъж, добре окръглен, с доста килограми. Подобно на аристократ, той не се извини на Мелън задето го накара да чака. Седна зад огромното голо бюро и се усмихна.

— Добър ден господин Фустино — каза Мелън.

Пълният мъж кимна благосклонно.

— Сигурен съм, че нашите общи приятели са ви казали причината за това посещение?

Дженаро кимна.

— Моят син, моят единствен син е в голяма беда и мога да ви уверя, господин Фустино, че всичко е резултат от престъпен заговор.

— Разкажете ми — каза Фустино, — а после ще поговорим.

— На пръв поглед, казват моите адвокати, случаят изглежда безнадежден, но от друга страна те казват, че ако ви убедя да се заинтересувате от него, чудото би могло да стане.

Господин Фустино сви рамене.

— Можете ли да помогнете на сина ми?

— Много трудно, ако изобщо е възможно. Може би е по-добре да се разбере как съдът ще разглежда случая на сина ви и после да мислим за някакво обжалване.

— Това, което се случи със сина ми е злоумишлено действие, последвало от кандидатирането ми за кмет на град Ню Йорк в изборите, които се проведоха тази седмица. Моят опонент отрича. Аз се срещнах с него и хвърлих обвинението в лицето му, но кой друг би извършил такова долно нещо и защо?

Господин Фустино трепна сякаш съчувствено.

— Казвам ви, синът ми беше брутално, престъпно и несправедливо заклещен в този капан, господин Фустино. Мисля, че това е точната дума. Животът бе пред него. Но вместо това сега го грозят сто и петдесет години затвор. Или свобода, или живот зад решетките, но тъй като всичко е скроено така изкусно с предстоящия процес, най-вероятно е да не бъде освободен и затова е необходимо да се предприемат спешни мерки.

— Какви мерки?

— Аз, хъм, ви потърсих, господин Фустино. Аз съм човек с жизнен опит и не разчитам само на съветите на моите адвокати. Аз разбирам, че вие можете да установите контакти с някои ключови „елементи“ и…

— Ключови елементи ли?

— Бандата мисля, че ги наричат. Хората, които са сведущи в областта на рушвета и изнудването, за които е нищо работа да подкупят обществени служители.

— Не зная за какво говорите. Не познавам такива хора — премигна той.

— Виждам, че се разбираме. Много добре. — Той извади от страничния си джоб дълъг, огромен кафяв плик и го плъзна през бюрото към Дженаро.

— В този плик ще намерите сто хиляди долара. Моля ви да се съгласите да го предадете на хората в Бандата, които знаят кой, кога и как да се отнесе към най-подходящите лица в полицейската и съдебната система, които могат да помогнат за най-бързото освобождаване на моето момче.

Дженаро прибра плика в най-горното чекмедже на бюрото си с такова бързо движение, че беше трудно да се каже дали наистина го

направи, но пликът вече не беше там.

— Искате да кажете, че възнамерявате да подкупите хора, които да убедите да се отнесат леко към сина ви?

— Искам да кажа, че трябва да бъдат подкупени, за да освободят сина ми.

— Радвам се, че се запознах с вас, господин Мелън. Дано се срещнем скоро.

Джордж Ф. Мелън вдигна ръка.

— Има още нещо, господин Фустино. Мислех си, дали вашите контакти в тази среда…

— Коя?

— Престъпния свят, това, което нарекох Бандата…

Дженаро показа със жест, че разбира.

— Ако може да ми намерите това, което се нарича сред тези хора главорез.

— Главорез?

— Знаете какво имам предвид — каза мрачно Мелън.

— Защо?

— Защото си мисля за бедата, която сполетя сина ми. Всичко води към един човек.

— Един човек?

— Човек, за когото не трябва да изпитваме никакво угризение, ако му светят маслото, както казват в престъпния свят. Той самият е убиец и понеже обявих намерението си да го разоблича и да го преследвам с цялата сила на закона, неговите хора направиха така, че синът ми да бъде обвинен и подложен на издевателства.

— Неговите хора?

— Кметът и другите. Той е престъпник, от чиито услуги се ползува Нюйоркската банда. Името му е Чарли Партана.

Лицето на Дженаро остана неподвижно.

— Искам да говоря с някого от подземния свят в Ню Орлиънс, далеч от Нюйоркската банда, който ще се наеме с премахването на господин Чарли Партана.

— Чарли Партана.

— Така се казва.

— Смятате, че този човек провали избора ви, господин Мелън?

— Да. И аз нямаше да съм човек, ако не изпитвам нуждата от отмъщение за това, както и за онова, което причиниха на момчето ми.

Дженаро се завъртя на стола, спря се с лице към двора и с гръб към Мелън, после вдигна очи към небето.

Мелън каза:

— Можете ли да уредите такава среща, господин Фустино?

Дженаро завъртя стола, за да погледне очите на Мелън и каза:

— Какво е това? За к’во ме мислите? Как може да молите за такова нещо? — Той отново намигна.

— Благодаря, господин Фустино, и приятен ден.

След като Джордж Ф. Мелън си отиде, Дженаро извади филма от осемилиметрова кинокамера, заснела господин Мелън и записала неговите премерени думи. После взе телефона и помоли да му пратят шофьора Гус Фангосо. Когато той влезе, Дженаро му подаде плика.

— Занеси го на Джери в лабораторията. Направи едно копие. Донеси ми обратно негатива, а копието занеси на Анджело Партана в Ню Йорк. След това се върни тук. Утре ще имам нужда от тебе, за да ме закараш до летището.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Осеммилиметровото филмово копие замина за Ню Йорк със следобедния самолет още същия ден и беше предаден на Анджело Партана в пералнята „Св. Джоузеф“ в 4:40 часа следобед. Анджело вечеря с Роко Сестеро, чиято съпруга беше на гости при дъщеря си в Мичиган, решително бе отказала да яде в „Тучи“. Върна се у дома малко след десет и пусна филма. Помисли си, че не би повярвал на очите и ушите си, ако не беше прекарал целия си живот тук, сред своето обкръжение. Ами щом тези хора не искат да схванат какво им дава точно неговата среда, то те няма защо да плачат, получили са каквото са заслужили. Обади се на Дженаро Фустино.

— Дженаро? Анджело. Как е възможно?

— Видя ли филма?

— Боже мой!

— Седях и го гледах този човек. Да не повярваш просто. И това ми било отговорен висш служител, големият ръководител!

— Свърза ли го с човека, както искаше?

— Имам уговорена среща за утре вечер.

— А „наемникът“ къде ще заведе Чарли?

— Където кажеш.

— Поискай му допълнителна сума за услугата на наемника.

— Не се безпокой за това.

— Благодаря за помощта, Дженаро. Длъжници сме ти.

— Слушай, за услуги като тази, които се плащат толкова добре, съм готов винаги, Андж.

Анджело се обади на Едуардо Прици и се уговориха да се срещнат на следващата сутрин в офиса на Едуардо.

— Ще бъде кратко, но резултатно — каза той.

Мейроуз прокара пръст по буквите, гравирани върху пергаментна хартия, сякаш попиваше думите, които блестяха като

скъпоценни камъни пред очите й.

Г-Н ВИНСЪНТ ПРИЦИ

ОТ НЮ ЙОРК

ОБЯВЯВА ГОДЕЖА НА СВОЯТА ДЪЩЕРЯ

Г-ЦА МЕЙРОУЗ АМАЛИЯ ПРИЦИ

ЗА

Г-Н ЧАРЛЗ АМЕДЕО ПАРТАНА

СИН НА Г-Н АНДЖЕЛО ПАРТАНА

ОТ ГРАД НЮ ЙОРК

За четвърти път прочете съобщението за пресата, изготвено от хората на Едуардо.

Господин Винсънт Прици обявява годежа на своята дъщеря госпожица Мейроуз Амалия Прици за господин Чарлз Амедео Партана, и двамата от Ню Йорк. Госпожица Прици е завършила училището Меримаунт в Ню Йорк и колежа Манхатънвил в Пърчиз, Ню Йорк. През изминалата година тя работи като сътрудничка на „Прайс-Хувър Дизайнз“, вътрешно оформление. Господин Партана също е учил в Ню Йорк. Във Виетнам е служил като сержант в щаба на специалните сили. Бил е награден с Бронзова значка и Пурпурно сърце. От тогава до днес е главен управител на „Пране и химическо чистене — Св. Джоузеф в Ню Йорк.“

След това Мейроуз отново прочете малката продълговата картичка, покана за приема в стария ресторант „Градините на Палермо“. Ето, това вече беше абсолютно необорим аргумент.

Тя сгъна копие от официалното съобщение и копие от съобщението в печата и ги пъхна в голям кремав плик, а след това

сложи и визитка. Като се поусмихна, тя го запечата и го адресира до госпожица Мардел ла Тур, № 148, 28-ма улица, западна, Ню Йорк, НЙ, 10011. Сложи печат на плика и го постави внимателно в малкото чекмедже на нейното бюро преди да започне да адресира други пликове по списъка пред нея.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Точно в 7:15 на следващата вечер Натале Еспозито влезе в „Пърпъл онион“ („Червения лук“), вегетариански ресторант на „Западна Еспланда“ (крайбрежна алея) в Метеър, епархия Ню Орлиънс, и се запъти към Джордж Ф. Мелън, който седеше сам в дъното на заведението, до вратата на мъжката тоалетна — каквато бе предварителната им уговорка. Натале беше съоръжен с предавател, който щеше да препраща целия им разговор на записващото устройство в колата, паркирана на десетина метра от входа на ресторанта надолу по Еспланда. Беше облечен в подходящо за ролята му облекло: тъмни очила, широкопола шапка а ла Капоне и карфица във формата на конска подкова на връзката си, която беше взел следобед от една заложна къща.

— Господин Мелън?

Мелън се понадигна, малко нервен от първата си среща с професионален екзекутор, фигура, която заемаше такова важно място във фолклора на неговата страна. Въпреки че Натале не беше убивал никого през живота си, той познаваше и покровителствуваше много момчета, които бяха го правили, така че знаеше как да действува правдоподобно, което от своя страна (като махнем одеждите) не се отличаваше кой знае колко от действията, извършвани от преуспяващ терапевт.

— А, да — каза Мелън. — Вие ли сте… е, да, онзи…

— Да, по-тихо. — Натале не се безпокоеше, че могат да ги чуят — те бяха единствените посетители в тази част на ресторанта, но той се страхуваше, че звукът щеше да бъде твърде силен за магнетофона.

Той седна и погледна втренчено Мелън.

— Вие Джордж Ф. Мелън ли сте?

— Да. Бяха ли…, казаха ли ви за задачата?

Натале кимна. — Ами, да. Казаха ми в общи линии. Искате да отстраня някого, така ли?

— Какво?

— Искате да опукам някого?

— О, да.

— За тази работа никога не се говори направо. Който договаря, той и изпълнява. Нарича се „изолация“. Колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре.

Мелън кимна умно.

— Какви са… хъм… условията ви?

— Шестдесет хиляди. Четиридесет веднага, двадесет, когато се свърши работата.

— Това са много пари, господин… хъм…

— Наричайте ме Тони. Какво говорите, много пари? Това е обичайната ми такса.

— Добре. Ще платя. Надявам се, че знаете, човека, когото искам да… хъм… оправите… е в Ню Йорк.

— Как се казва?

— Чарлз Партана.

— Искате да бъде пречукан.

— Да, но освен този хонорар разходите не са предмет на нашия договор.

— Налагате тежки условия.

Мелън извади къс хартия от страничния си джоб. Това е човекът.

— Прочетете ми името. Забравих си очилата.

— Чарлз Партана. Служебният му адрес е „Пране и химическо чистене «Свети Джоузеф»“, има го в телефонния указател на Бруклин, Ню Йорк. Домашният му адрес е № 3, Манхатън Бийч Плаца, Бруклин. Кара Шевролет комби, с черно оцветени стъкла. Номерът на колата е WQH 285.

— Искате да му светя маслото?

— Да.

— Искате да кажете, че го искате мъртъв.

— Да. Вземете го на разходка с колата. Пуснете му куршума, но преди да го направите, искам да му кажете, че получава тази любезност от Марвин Мелън, син на Джордж Ф. Мелън.

— Вашият син ли участвува в това?

— Не, не. Но кажи точно така. Той ще разбере какво искаш да кажеш.

Когато на следващия ден в Пералнята Анджело разказа всичко на Винсънт, той поиска да разбере кой прибра сто и четиридесетте хиляди долара от Мелън.

— Кой? Дженаро ги прибра.

— Как така? Трябваше поне да ги раздели.

— Как така?! Взе ги той, защото на него са дадени. Кой да му ги вземе?

— Разбирам какво имаш предвид — каза Винсънт.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

В пристройката към главната административна сграда на „Баркърз Хил Ентърпрайсиз“, точно до самия им офис, Едуардо разполагаше с прожекционна зала. Когато Анджело Партана му каза „филмът е само за твоите очи“, Едуардо прати момчето, което обикновено работеше с машината да изпие чаша кафе и помоли личния си секретар Ариго Гароне да го пусне.

Той изгледа с удоволствие филма. След това поседяха още малко заедно и го обсъждаха.

— Искаш да кажеш, че освен този щур филм Фартс Еспозито има запис, на който Мелън действително се договаря за Чарли? — каза Едуардо недоверчиво.

— Абсолютно.

— Не е за вярване. Момчето на Мелън го освобождават тази сутрин. Момичето отказва да свидетелствува по обвинението и двете с майка си се връщат в Тексас и т.н. и т.н. — чудеше се Едуардо.

— Той ще си помисли, че Дженаро е раздавал пари с шепи и затова са мигновените резултати.

— Този приятел сигурно е първият недорасъл пубертет, който някога се е кандидатирал за кмет. Каза ли на Чарли?

— Чарли е зает с предстоящия си годеж.

— Страхотна работа си свършил. Остави ми филма и когато получиш звукозаписа от Дженаро, изпрати ми го направо в апартамента.

Следващия вторник следобед, по коктейлно време, Джордж Ф. Мелън пристигна в просторния дом на Едуардо и беше въведен в кабинета, който беше на третия етаж от многоетажното жилище, намиращо се на шестдесет и първия етаж на зданието. Мелън беше слязъл от асансьора на петдесет и осми етаж и домакинът на Едуардо го покани във втория асансьор, който го заведе в най-елегантната стая, която Мелън беше виждал някога.

В центъра и в четирите й ъгъла грабваха очите цветни „картини“ — букети от девет части, изпълнени в стил Рика (Муромачи, петнадесети век), подредени от майстор на икебана. Почти цялата източна стена представляваше картина на прекрасен жасмин от Джеймс Ричард Блейк. Мебелите бяха от сребро и стъкло и просто грееха, изваяни в красиви форми и с тапицерията си в наситен смарагдов цвят. Вътрешните рамки на прозорците бяха от сребро. Богато украсеният килим пред голямото канапе от смарагд и сребро беше изтъкан като уголемено копие на скица, направена от китайски император през девети век, докато го бръснели. Някъде магнетофон изливаше Чайковски: екстазно изпълнение на велик майстор цигулар, сподиряно от звънкото ехо на оркестър. Неосъзнато Мелън погледна часовника си да види дали времето не е спряло.

Едуард Прайс седеше на голямото канапе. Надигна се да поздрави госта си. Мелън беше слушал за Едуард Прайс като за голям финансист, покровител на изкуството и щедър дарител на евангелистката църква, която беше не само духовна страст, а и основен източник за доходите на самия Мелън. Той нямаше понятие защо Едуард Прайс го бе поканил тук, но преизпълнен от любопитство, беше дошъл с готовност.

— Колко мило от ваша страна, че дойдохте, господин Мелън — каза Едуард Прайс. — Преподобният Джон Джексън често ми е говорил за вашия траен интерес към телевизионната църква на Америка.

— Много сте любезен, наистина, господин Прайс. Доктор Франсис Уиникъс от Югоизточното евангелистко движение, който е голям приятел на Белия дом, също казва похвални слова за вас.

— Той е голям човек. Моля, седнете тук, господин Мелън.

Сядайки, Мелън каза:

— Това е великолепна стая. Може ли да попитам кой я декорира?

— Фирмата „Прайс-Хувър“, много талантливи млади хора.

— Поканата тук е истинско удоволствие за мене, но до известна степен и загадка.

— Искам да ви кажа нещо.

Двамата мъже бяха седнали един до друг, с лице към картината на Блейк върху източната стена.

— Искате ли нещо за пиене? — попита Едуардо госта си. — Разхладително, кола или нещо по-силно?

— Не, благодаря. Истината е, че не мога да сдържа любопитството си.

Едуардо натисна едно копче на масата. Картината с прекрасния жасмин на Блейк се повдигна нагоре към тавана, откривайки филмов екран. Завесите на прозорците се спуснаха сами. Осветлението намаля. Образът на Джордж Ф. Мелън в най-ярки цветове на „Ийстмънколор“ се раздвижи и започна да им говори. В края на филма лицето на Мелън беше станало мъртвешки бяло. Устата му се движеше, но не издаваше звук. Лека пяна се беше образувала в ъгълчетата на устата му.

— И това не е всичко — каза Едуард Прайс.

Той включи магнетофона, вграден в масата, долепена отстрани на канапето, откъдето гласът на Джордж Ф. Мелън поръчваше убийството на Чарли Партана.

— И какво ще правите с това сега? — успя да проговори Джордж Мелън, гласът му едва приличаше на неговия.

— И филмът, и лентата ще потънат в най-дълбокото ми хранилище, господин Мелън — каза Едуардо.

— Ще ме изнудвате ли?

— Не, освен ако не стане абсолютно необходимо.

— Каква ще бъде следващата ви стъпка, господин Прайс?

Едуардо му се усмихна благосклонно.

— Скъпи господин Мелън — каза той — от вас се иска да изпълнявате каквото ви се казва и в такъв случай материалът никога няма да излезе от хранилището, ще издигна вашата кандидатура за Сената, а после… кой знае, някой ден… дори и за по-високо място.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Четиристотин и девет известия и покани бяха изпратени по пощата до общо осемстотин и дванадесет души. Включени бяха всичките Прици, Сестеро и Гароне, навършили осемнадесет. Мейроуз дежуреше по телефона заедно с леля си Амалия. Дядо й настояваше да съгласуват с него почти всяка промяна в списъка, тъй като имаше хора, които трябваше да бъдат поканени по фамилни и бизнес съображения, но имаше и неколцина, които той изобщо не можеше да понася. Те или не заслужаваха доверието му, или се беше опитвал да ги убие, или те него, така че всичко трябваше да мине повторна проверка през дон Корадо.

Когато списъкът беше окончателно одобрен и всички покани разпратени, сто деветдесет и шест смокинга в цялата страна отидоха на химическо чистене, общо 476 000 долара бяха похарчени за рокли, кожи и фризури, бяха направени осемдесет и три предварителни резервации за 137 луксозни лимузини, а обслужващият персонал по летищата и туристическите агенции почувствува осезателно натоварване.

Апартаментите в трите хотела на фамилия Прици в града нямаше да бъдат достатъчни. Затова двадесет и седем от целогодишните наематели получиха безплатна, преждевременна почивка в хотелите на Прици в Маями, Атлантик Сити или Лас Вегас — по техен избор — заедно с чипове на стойност 5500 долара. Те си излязоха и на местата им се настаниха гостите на Прици. Анджело Партана се беше съгласил да каже няколко думи от естрадата в отговор на съобщението на Винсънт, че дъщеря му ще се жени. Дон Корадо Прици се срещна лично с Биаджо — цветарят, който сега работеше чак в Ню Арк. Въпреки разстоянието дядото на Мейроуз настоя именно Биаджо да се заеме с украсата на „Градините на Палермо“.

Между китайския ресторант „Лъм Фонг“ на 127-ма западна улица, собственост на Прици, и хотелската стая на Дженаро Фустино беше установена куриерска връзка — жест на гостоприемство, защото

господин Фустино много обичаше китайската кухня. Общо петдесет и осем големи пици влязоха в топлите пещи по желание на гостите. Бръснарите освежиха мъжете, изтегнати върху канапета „Чипъндейл“, а навъсени свещеници изслушаха ритуалните изповеди на четири гостуващи съпруги, които се разкаяха за леността, напразното споменаване на божието име и злите помисли в хотелските си апартаменти за по 600 долара на ден. Времето се задържа ясно, слънчево, ведро и направо великолепно през целия уикенд на годежа.

Осем съдии и три конгресмена, които се почувствуваха достатъчно анонимни сред толкова хора, приеха с удоволствие поканата. Двама членове на Кабинета, единадесет щатски сенатора и Белият дом изпратиха своите съпруги или секретарки на пазар във Вашингтон, за да изберат подходящи годежни подаръци. Общо 419 поканени похарчиха 405 289 долара, за да изразят най-добрите си пожелания към младата двойка чрез дарове. Бъдещият бос на фамилия Прици щеше да се жени за внучката на Корадо Прици.

Лейтенант Дейви Хенли и целият районен участък приеха поканите като знак на уважение към нюйоркското полицейско управление. Кметът на Ню Йорк лично осигури мотоциклетния ескорт на бъдещата булка и баща й до мястото на приема и обеща на младоженците шестстаен апартамент под наем за седем години в луксозния квартал Гардън Гроув, който бързо растеше в новата част на града, нищо че не беше в Бруклин.

Главните фамилии на fratellanza от Нова Англия, Маями, Чикаго, Филаделфия, Лос Анджилиз, Детройт, Кливлънд и Ню Йорк щяха да изпратят не представители, а делегации, включващи много кръвни роднини на Прици. Сал Прици се беше оженил за сестрата на Оги „Ангълз“ Ликамарито, бос на Детройт. Две от дъщерите Гароне бяха взели синовете на Дженаро Фустино, който беше женен за малката сестра на дон Корадо, а племенницата на дона беше свързана със Сам Карамадза, син на главата на чикагската фамилия. Дон Корадо беше втори братовчед на Сам Бенефиче, глава на фамилията в Нова Англия, и на Карло Вигоне „Бидона“, бос на кливлъндския съюз.

Освен знаменитостите, третото поколение Прици, Сестеро и Гароне — всичките вече почтени граждани, спазващи реда, също трябваше да бъдат настанени, защото всеки от тях знаеше, че няма начин да не отиде на годежа на Мейроуз Прици.

Имаше толкова много връзки с организацията в Лос Анджилиз, че Мейроуз видя зор, докато изготви окончателния списък. Отгоре на всичко тя беше ходила в Манхатънвил с близначките на боса от Сиатъл. Те държаха заедно с Прици бизнеса за измами и изнудване в областта на военната индустрия, който засягаше политиката на страната. Някой, слава Богу, се сети за тях в последната минута.

От уважение към ритуала Мей лично пусна първата покана, адресирана до госпожица Мардел ла Тур. После отново потъна във водовъртежа на шивачките, готвачите, пиколите, музикантите, доставчиците на балони, производителите на сувенири, разписанията за доставки на цветя, сервитьорите, компаниите, които даваха под наем столове и маси, изтърпя една среща с тримата capiregime и всичките братовчеди относно подбора на почетна гвардия от осем биячи, подбрани измежду 1800-те редови изпълнители на фамилията, които да поддържат реда в късните часове, след като доста вино ще е изтекло и мъжете ще са привикнали с присъствието на непознатите дами.

Мей загуби съня си. По време на организационната работа продължи да пие шампанско и не ядеше достатъчно. Затова не беше във форма, когато десет дни преди датата на годежа хората, които беше изпратила да следят Чарли, съобщиха, че е отишъл направо от летището в апартамента на госпожица ла Тур и прекарва всяка втора вечер там.

Това беше върхът! Чашата преля! Тя изпадна в някаква сдържана истерия, която все повече я приближаваше до ръба на пропастта.

Не можеше да повярва на писмения доклад в ръцете си и го четеше и препрочиташе. В Ню Орлиънс той я беше погледнал в очите и се беше отрекъл от тази жена. Поне това беше останало в паметта й. Опита се да затвърди спомена, но сега всичко изглеждаше някак мъгляво. Той бе я издърпал нагоре по стълбата до леглото, бе я прегърнал и казал… може би се беше заблудила, вече не си спомняше много какво се случи, когато се изкачиха по онази стълба. Но той знаеше, че годежът е обявен официално, известно му беше, че е казала на дядо си. Трябва да му е станало ясно, че се налага да зареже онази.

Тя дълбоко презря Мардел заради калния номер с пневмонията. Сигурно е изровила някой лекар — шарлатанин, за да я зарази с пневмония, защото знае, че един скаут като Чарли не би могъл да изостави болна жена, дето се прави на толкова безпомощна, че той

сигурно трябва да я носи до тоалетната като сопраното от операта на Пучини „Бохеми“. Всички знаеха, че Чарли е пълен глупак по отношение на жените и тя беше готова да му го прости. Но той й беше обещал, беше се заклел, че разбира, че те са от фамилията, а онази е външен човек и вече всичко е свършило и е скъсал с нея завинаги. Той се женеше за една Прици, за бога. Какво представляваше онази — някаква селяндурка от английските гори, едно нищо, което беше дошло тук, за да сложи ръце върху американските пари.

След това й хрумна, че Чарли не заслужава да живее. Беше се опозорил, беше опозорил и нея, а чрез нея и фамилията. Реши, че най-бързият начин да очисти Чарли е да каже на баща си как го е молила, унизявайки себе си и семейството, в Ню Йорк и в Ню Орлиънс и как всеки път той е давал свещена клетва, че няма да се среща с онази жена, а зад гърба й отново е скачал в леглото й и тя сигурно до края на живота си ще се присмива над нея и над честта на Прици. Татко Прици ще уреди въпроса. Щеше да види сметката на Чарли.

Но дори докато си го мислеше, знаеше, че не може да допусне някой да го убие. Ако искаше да завземе властта във фамилия Прици, тя се нуждаеше от Чарли. Той беше ключът към всичко.

Как да го вразуми? Можеше да посипе лицето си с пепел и да се облече в черно, да отиде при дядо си и да му каже какво им е причинил Чарли, но това щеше да я унищожи в очите на дядо й и след това никога не би могла да го убеди да накара Едуардо да я вземе за сътрудничка, така че някой ден да поеме мястото му. Но каква би била ползата от това, ако го няма Чарли, за да я защитава отвън като бос на незаконния бизнес? Чарли допълваше живота й отвсякъде.

Знаеше, че болката от нараненатa гордост в края на краищата щеше да премине. Защо не? Единственото място, където жените не оцеляваха след изневерите на мъжете, беше в операта, но нищо чудно, защото всички бяха толкова дебели и бяха наясно, че не могат да си намерят друг, ако изпуснат тенора от въдицата.

Ако беше мъж, което не беше, щеше да уреди онази Мардел ла Тур да бъде опукана.

Идеята блесна като светкавица. Можеше да отиде при Едуардо, да се хвърли в краката му и да го накара да обърне Вашингтон с главата надолу, за да уреди депортирането на Мардел в Англия. Да видим как ще й хареса Шафтсбъри, Англия на три хиляди мили от

великия й любовник, без шанс да се върне при него или той да отиде да я види, защото тя ще моли Едуардо да накара Държавния департамент да отнеме паспорта на Чарли.

Тя избухна в плач. Не можеше да моли Едуардо за нищо. Той веднага би отишъл при дядо й за нещо толкова сериозно като изневярата на Чарли. Дядо й щеше да каже на баща й, а той, проклетият варварин, веднага щеше да намери убиец за Чарли. Тогава Анджело ще се отцепи от семейството, от баща й и дядо й, всичко ще се разпадне и мечтите й за власт ще се разбият. Реши да не приема доклада на агенцията на вяра. Реши сама да го провери.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Като прецени поведението си на английска провинциалистка, Мардел си даде седмица по десетобалната система. Не мислеше, че ще успее с някой като Фреди например. Беше следвал в университета в Англия. Познаваше тамошните хора. Майка й, баща й, Хати Блекър, Едуина — всичките искаха да се омъжи за Фреди и тя възнамеряваше да го направи от самото начало, когато го срещна в Белия дом на Кенеди, пет дни преди ужаса в Далас, но първо трябваше да си свърши работата с Чарли.

Простата истина беше, че едно истински велико изпълнение трябваше да увлече цялата публика. Все пак превъплъщението беше убедително за Чарли, баща му и госпожица Прици. Те в края на краищата бяха публиката, не Фреди. Тя се чувствуваше отлично в Иейл, но тогава интересите й клоняха повече към драматургията. Всъщност животът беше истинската школа според нея. Превъплъщението на ла Тур я беше ангажирало изцяло. Ако това беше обикновено представление, както го бяха запланували, а не пълно вживяване в ролята, тя знаеше, че никога не би придала такава важност на Чарли. Нещо от чара му я беше завладяло и увлечена от изкуството си беше допуснала да стане прекалено важен за нея. Той наистина беше много, много сладък, въпреки отвратителната си откровеност. За щастие осъзна, че скоро ще й бъде трудно да се раздели с него. По средата на равносметката й се наложи да си припомни, че той в края на краищата не е Фреди. Запита се дали щеше да гледа на Чарли с такова отчаяние, ако животът й беше протекъл по различен начин.

В такъв случай никога нямаше да напусне своя Шафтсбъри, който изобщо не беше виждала. Въображаемият й баща нямаше да бъде прокажен. Кралицата на Англия нямаше да насочи радиосигнали в съзнанието й, измишльотина, която още не може да повярва, че Чарли е преглътнал. Щеше да е израснала там, да се е омъжила и досега да има деца, ако не беше водила този живот. Нямаше да напусне дома си на четиринадесет, разполагайки само с тялото си, за да го

продава в баровете, принудена да се откъсне от майка си и от семейната среда.

Знаеше, че какъвто и късмет да беше извадила, ако всичко беше така както го беше изиграла, тя не би могла да получи по-подходящ и по-изискан партньор от Чарли. Той беше изиграл великолепно една роля, която изискваше от него да я обича истински. Нямаше нищо ново в това да си обичан, но все пак беше ужасно приятно. Нито добро, нито лошо. Може би успя да поразклати увереността на годеницата му в предопределеността на нещата, c’est la vie.

Когато получи съобщението за сватбата на Чарли, тя го скри заедно с поканата в чекмеджето на шкафа, под бикините си. Представи си каква сцена би се получила, ако приемеше поканата. Госпожица Прици щеше да се изблещи ужасено при вида й, но тя самата беше изпратила поканата, така че нищо не можеше да направи. Какво щеше да стане, ако пристигне на тържеството и мине през тълпата от гости, за да поздрави младата двойка? Жената сигурно щеше да се нахвърли върху нея. Щеше да последва грандиозна сцена, която можеше да изиграе докрай, но Чарли не заслужаваше подобно унижение. Трябваше да преглътне удара и да се признае за победена. Извади един календар и изчисли, че датата на годежа е четвъртък, 27 ноември, и е точно две седмици след деня, в който Чарли й каза, че всичко ще се оправи за две седмици. Той не беше сложен човек. Винаги вършеше това, което беше казал, че ще свърши. Опитваше се да бъде честен. Когато каза, че нещата ще се уредят след две седмици, за нея това трябваше да означава, че той потвърждава официално годежа, но не смята въпроса за решен окончателно. Всичко можеше да се случи до деня, в който той се ожени наистина.

Тя ще остави нещата такива каквито са. Във всеки случай няма да отиде и да предизвиква усложнения. Съобщението беше една формалност, потвърждаваща отношенията, съществували между госпожица Прици и Чарли много преди самата Мардел да се запознае с него. Времето между тази формалност и абсолютната истина — според Мардел — брака на Чарли с онази жена — удължаваше надеждите й, че най-накрая той може да не се ожени за нея. Мина й през ума да скочи от небостъргача на Световния търговски център или да се хвърли в клетката на полярната мечка в зоопарка, или да помоли господин Померанц да й намери работа като бяла робиня в Рио или

Хонконг, но се сети за забавленията във Вашингтон по Коледа и за Фреди, усмихна се щастливо и реши просто да изпрати на Чарли и госпожица Прици сватбен подарък.

Същия следобед, на път за репетиции в залата на 46-та западна улица, където за пръв път щеше да бъде певица-стриптизьорка и трябваше да поработи над изпълнението, подготовката на което им струваше цял куп пари, както каза Померанц, някой се блъсна в нея на многолюдната улица. Тя се завъртя, за да избегне удара и видя госпожица Прици зад себе си. Мардел зяпна от изненада. Тази жена нямаше срам. Мардел се приближи до нея. Тълпата си проправяше път край тях.

— Следите ли ме? — попита тя, повече заинтригувана отколкото възмутена.

— Продължавате ли да се срещате с Чарли?

— Не тук. Не на репетициите.

— Ще ви вземе ли оттам?

— Не.

— Ще се видите ли довечера?

— Е, това е моята вечер. Вчера беше вашата.

— Не получихте ли съобщението тази сутрин?

— О, да.

— И как ще се видите с него довечера? Това е въпрос на чест, нали?

— Не мисля, че следенето на хора, с надеждата да откриете нещо, което да използвате срещу тях, е въпрос на чест, нали?

— Трябва да защитавам това, което е мое.

— Не можем да останем тук. Хайде да пием по едно кафе.

Вървяха заедно и мълчаха. Откриха една закусвалня на Осмо авеню. Седнаха на бара.

— Сигурна ли сте, че искате Чарли? — попита Мейроуз.

— Аз просто се забавлявам, госпожице Прици.

— Знаете ли какво работи Чарли?

— Имаше толкова много други неща, за които да мислим.

— Той е гангстер.

— И други ми го казаха първата нощ, когато се запознахме.

— Той е специален гангстер. Той е…

Тя искаше да й каже, че Чарли е семейният vindicatore, но не можеше да произнесе думата. Ако изтървеше пред външен човек нещо за семейния бизнес и чрез Чарли то стигнеше до баща й и дядо й, собствените й хора щяха да я накажат. Но трябваше да го направи. Чарли беше най-важната част от бъдещите й ходове. Трябваше да накара тази жена да се откаже от претенциите си върху него.

— Той е отмъстителят на нашата фамилия. Сама трябва да разберете какво означава това.

— Госпожице Прици… вие ме унижихте по телефона. Унижихте ме в болницата с онази чуждоземна гладиола. Дойдохте в апартамента ми и ме унижихте и там. Следите ме по улиците и сега искате да опозорите Чарли с лъжи, които унижават вас. Нека ви помогна. Ако можете да се омъжите за него, ваш е. Ако го направите, ще си замина. Но дотогава той е ничий… Разбирате ли ме? Това кафе ми влияе зле на храносмилането.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Към шест без петнадесет Поп влезе в офиса на Чарли в Пералнята и му предложи да го закара до вечерното училище.

— Благодаря, тате. Моят пикап е отвън.

— Ще ми бъде приятно да отидем заедно.

— Как ще се прибера у дома?

— Водопроводчика ще ти докара колата до училище.

— О’кей.

Качиха се в очукания буик на Поп и тръгнаха по Флатбуш авеню към Мидуд.

— Трябва да говорим, Чарли.

— Проблем ли има?

— По-лошо отколкото мислиш. Мей дойде при мене снощи. Като че беше леко пийнала и малко истерична. Не знам как сте го докарали чак дотам, но тя е пуснала хора по следите ти. Показа ми докладите.

— Знам, Поп, същото беше и в Маями.

— Бил съм с Прици повече от четиридесет години. Никога не забравяй, че тя е една от тях — може би най-истинската след дон Корадо. Тя не се предава. Не приема нещата такива, каквито са.

— Какво да направя, тате?

— Чарли, слушай, желая ти само добро. Последното нещо, което искам да направя, е да се меся в живота ти. Разбирам какво чувствуваш към Мардел. Харесвам я и ако всичко беше нормално, щях да ти кажа — щом я обичаш, ожени се за нея.

— Тате, какво да правя? Още не е оздравяла. Прави се на силна и затова се обади на Померанц за работа. Не иска да вземе пари от мен. Никога не би го направила. Той я ангажирал в Нюарк, а тя няма достатъчно сили. Не мога да я зарежа ей така. Тя има нужда от мен.

— Не казвам да я зарежеш. Но трябва да разбереш, че са ти останали само няколко дни.

Чарли въздъхна безнадеждно.

— Казвам ти, че каквото решиш да правиш си е само твоя работа. Искам да кажа сега, в момента. Мейроуз можеше да излезе извън кожата си от яд, но играта все още е по правилата. Но след годежа в „Градините на Палермо“, когато ти застанеш до Мей и приемеш поздравленията на хората от големите фамилии и от партньорите на Едуардо, а дон Корадо и Винсънт те гледат усмихнати — играта свършва, Чарли. Ти — говоря точно за твоето положение — може би си въобразяваш погрешно, че Мей не може да има претенции към теб, докато не се ожените. Ти знаеш по-добре, Чарли. Когато Корадо Прици хвърля луди пари, за да докара толкова хора чак в Бруклин да отпразнуват твоя годеж с неговата внучка — то това е краят, що се отнася до Мардел.

— Тате, за бога! Това е двадесети век. Живеем в свободна страна.

— Чарли, какъв си ти? Американец ли? Ти си сицилианец, това е кръвта ти. Знаеш как мислят Прици, защото те са два пъти сицилианци, и ако ти не скъсаш с Мардел след годежа — Господи, Чарли, можеш ли да си представиш как ще опозориш дон Корадо и Винсънт, цялото семейство, когато им се наложи да върнат петстотин подаръка и шестстайния апартамент от кмета, който и без това играе двойна игра в незаконния бизнес? Няма да говоря за дон Корадо — сам можеш да си представиш — но Винсънт ще иска да те очисти, знаеш. Не се оплаквам, но помежду ви оставам аз. На чия страна да съм? На твоя страна — срещу дон Корадо и Винсънт, и да тегля чертата на четиридесетгодишно приятелство. А кой друг ми остава? Ще кисна сам у дома, докато умра.

— Тая Мей е жестока жена — каза Чарли. Беше хванал корема си с две ръце. — Никой не разбира. Не става въпрос за съперничество между две жени. Уважавам много Мейроуз, но имам задължения към Мардел. Мей е богата, силна и здрава. Наистина и тя може да бъде наранена, но не както Мардел. Не знам, тате. Просто не знам. Не знам какво да правя.

— Остави това, силна и здрава. Разбери, че Мей смята, че си струва да се бори за теб. За нея ти си по-важен от всичко друго. Тя е горда жена. Мислиш ли, че й беше лесно да дойде и да ми каже всичко?

— Мардел е с много крехка психика, тате. Мей, дон Корадо, Винсънт — не се предават. Забравили са какво значи да се огънеш. Звучи откачено, но имам чувството, че ако оставя Мардел… — той сви рамене безнадеждно и не можа да довърши изречението.

— Какво?

— Може да се самоубие.

— Не искам да опростявам нещата, Чарли. Но трябва да вземеш лист хартия и да го разделиш на две с една линия. От едната страна напиши името на Мардел, а после сложи семейство Прици, Мей, дон Корадо и мен на другата, заедно с Винсънт и риска. Погледни го и ще видиш, че ние сме твоят живот. За теб няма нищо друго. Какво ще правиш? Ще отидеш в Англия и ще се установиш в родния й град със семейството й?

— Мейроуз ли ти каза да говориш с мен?

— Разговаря с мен по такъв начин, че няма как да не ти съобщя. Знаеш ли какво е направила?

— Какво?

— Стояла пред дома на Мардел в продължение на два дни. Следила я навсякъде, в бакалията, в банката, на репетиции.

Чакала е да види как влизаш в дома й или как Мардел отива на среща с теб.

— А… ах, мамка й!

— Мардел я забелязала. Разговаряли и знаеш ли какво — да видиш колко е сериозно всичко това — какво казала на Мардел?

— Какво?

— Че си гангстер и работиш за Прици.

— Мейроуз?

— Така че не само Мардел е с крехка психика.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

След като поканите бяха адресирани, Мейроуз съобщи на Винсънт за годежа си с Чарли. Той реагира като първокласен робот. Дядо й със сигурност не го е предупредил, защото чувството за omerta на дон Корадо беше толкова силно, че нямаше да му позволи да разкрие каквото и да било, дори прогнозата за времето, ако инициативата не излиза от него. Съществуваше минимален шанс Амалия да се е обадила на Винсънт, но с годините реакциите му бяха станали непредсказуеми и хората вече не си правеха труда да го държат в течение.

— Тате — каза тя, докато той сядаше в любимия си стол, за да почете вестник преди вечерята да стане готова.

— Какво има, за бога?

— Имам новини.

Той я погледна стреснато, почти паникьосан, убеден, че е бременна. Не смееше да проговори, ококорен.

— Чарли Партана и аз ще се женим.

— Чарли? Какви ги говориш? Мислех, че ти и Чарли изобщо не си говорите.

— О, говорим си, тате — отвърна тя загадъчно.

— Искам да знам нещо, Мей.

— Какво, тате?

— Налага ли се да се жените? Знаеш какво имам предвид.

— Налага се, но не е това, за което си мислиш. Той беше вън от себе си от радост.

— Господи, Мей, винаги съм се страхувал, че ще се омъжиш за някой от нашите. Чарли! Това е… ами… според мен това е страхотно. Но, божичко, Мей, къщата ще опустее без теб. Той я разцелува и отново взе вестника.

— Няма да повярваш какво пише тук — каза той и удари вестника.

— Какво?

— Заглавието е: ЕКСПЕРТ ПО ОРГАНИЗИРАНАТА ПРЕСТЪПНОСТ ПРЕДВИЖДА КРАЯ НА МАФИЯТА. Откъде вадят тия шантави истории.

— От Едуардо предполагам.

— Чуй това… „Най-големият експерт по организираната престъпност в щата Ню Йорк съобщи вчера, че усилията за борба с мафията се увенчават с успех. В близките десет години тези усилия ще трансформират престъпната организация в нещо неузнаваемо…“ Дрън-дрън. „Силовото прилагане на законите против рекета заедно с вътрешните противоречия и междуособици ще разклатят основите на организираната престъпност както никога досега, заяви експертът.“ Какво е това?

— Това сигурно е работа на Едуардо, татко. Той печели и в двата случая. Кара хората да мислят, че сме свършени, а ние никога не сме били по-добре. Но ако случайно това се окаже истина, той ще постигне своето.

— Какво искаш да кажеш?

— Според него фамилията няма нужда от уличния бизнес — твоя ресор. Иска всичко, от горе до долу, да бъде законно.

По време на вечерята, която Мейроуз беше приготвила за баща си, докато седемнадесетгодишната й сестра флиртуваше с шестнадесетгодишния Петси Гароне на балкона в кварталното кино, два месеца след като Уили Деспиза влезе в Програмата, Мейроуз заяви ни в клин, ни в ръкав:

— Обзалагам се, Поп, че сме станали за смях на всички фамилии, заради Уили Деспиза.

— Какво?

Винсънт дъвчеше всеки залък по двадесет пъти по препоръка на доктора, защото така не ставаше прасе и се спасяваше от калориите, които качваха кръвното. Но какво можеше да направи за холестерола? От телевизията научи, че допустимото количество холестерол е с 61 точки по-ниско от неговото.

— Защото Уили ни завлече, а ние нищо не направихме.

Тя не изпускаше баща си от поглед.

— Ще се оправим. Не се безпокой. Уили няма да се измъкне.

— Татко, къде е той? Всички семейства знаят, че той ни струва деветстотин хиляди долара — парите за банката в Бостън, и сто и петдесет на година за семействата на момчетата, които прати в затвора. Това е infamita[1]. Трябва да му отмъстим. Освен това знаем — нашата *чест* изисква да признаем — че Уили Деспиза се опита подло да натопи Чарли в смрадливата история около Вито. Къде е Уили и кога ще му отмъстим?

— Мей, откъде се пръкна такава! Ти си единствената жена в цялата фамилия, която непрекъснато иска да говори за бизнес?

— Защото съм Прици, затова татко.

— Не е правилно. Направо си е противоестествено.

— Нима Прици са загубили тяхната власт и тяхната чест или и двете? — попита тя неумолимо.

— По-леко. Не разбираш за какво говориш.

— Татко, *знаеш* че разбирам за какво говоря.

— Какво да направя? Да не съм Едуардо.

— Едуардо! Ти си Винсънт Прици, Босът. Ти си Човекът. Едуардо е мошеник. Той купува всичко с парите, които ти изкарваш. Как може още да не ти е казал къде да намериш Уили?

— Този Едуардо! Господи! Само фирмата му е голяма. Откога Уили е в Програмата?

— Минаха месеци, татко. От месеци търпиш позора, който Уили стовари върху семейството.

Винсънт отблъсна храната.

— Ти ми провали вечерята.

— Извинявай, татко. Приготвила съм cannoli[2], както ги харесваш, и имам малко conchiglie[3] за гарнитура.

— Ще разговарям с дон Корадо на срещата утре. — Той прехапа горната си устна. — Боже, не трябваше да ям conchiglie, но готвиш страшно вкусно.

---

[1] Подлост, безчестие (ит.) — Бел.ред. ↑

[2] Ястие (ит.) — Бел.ред. ↑

[3] Охлюви (ит.) — Бел.ред. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

На следващата сутрин Чарли влезе в офиса на Винсънт в Пералнята, за да му съобщи за годежа с дъщеря му. Затвори вратата след себе си. Винсънт го изгледа втренчено.

— Можеше да ме предупредиш, подлецо.

— Какво искаш да кажеш?

— Знаеш какво. Взимаш ми момичето. Това искам да кажа.

Чарли си спомни как Мей мина през него като парен валяк, помисли за всички ядове, които му беше създала досега, но я разбираше — тя беше влюбена жена, която не знаеше какво прави.

— Нямаше как да не се случи, с красиво момиче като Мей. Ако не бях аз, щеше да е някой друг.

— Редно ли е да го научавам от нея? А не от теб?

Чарли седна.

Просто така се получи.

— Моята любима дъщеря. Ти идваш, грабваш я без дума да кажеш!

— Какво бих могъл да кажа? Тя трябваше да реши първо.

— Не. Така не се прави. Ти отиваш при бащата. Това е уважение. Питаш го дали той ще благослови съюза, дали ще даде съгласието си да попиташ дъщеря му.

— Само в старата родина.

— И тук! Навсякъде. Направо щеше да минеш през мене.

— Тук съм да помоля за твоята благословия, Винсънт.

— Какво да ти кажа? Как се подарява съкровище?

— Няма как. Време ти е за внуци.

— Е, поне не си външен. Синът на Анджело. Синът на моя consigliere. Най-старият приятел на баща ми. Неговият син. — Очите на Винсънт се напълниха със сълзи. — Доволен съм от живота, Чарли. Давам ти любимата си дъщеря и благословията си.

— Благодаря ти, Винсънт.

Винсънт запали голяма мексиканска пура, за да прикрие смесените си чувства и изпълни стаята с тежък дим. Реши да смени темата.

— След колко време подействува цианидът на Малкия Джеймито и хората му? — запита той с професионален интерес.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Следващата сутрин на закуска, докато дон Корадо поглъщаше своята унция зехтин и наблюдаваше как Амалия поднася две горещи focaccе[1] на брат си, той се усмихна по своя обичаен кошмарен начин и я изчака да свърши ритуала.

— Как се чувствуваш, Винсънт? — попита Амалия.

— По-добре. Чувствувам се по-добре.

— Изглеждаш развълнуван. Не е хубаво за кръвното. Но се радвам за Мей и Чарли.

Тя го потупа нежно по бузата и ги остави. Щом излезе, Винсънт подхвана:

— Минаха месеци, татко, откак Уили Деспиза изчезна, а Едуардо остана с празни ръце.

— Първо ще говорим за годежа.

— Това е хубава новина.

— Разговаря ли с Чарли?

— Да. Говорихме и за Уили Деспиза. Чарли е обиколил почти всички фамилии в страната заради него. Ядосан е и има право, Уили го предаде на Мелън. Пуснал е хора на изток и на запад да търсят Уили и е говорил два пъти с Едуардо. Но той не казвал нищо. Даже сменял темата. Защо Едуардо се е отказал, татко? Уили ни е длъжник и трябва да си плати.

— Станало е недоразумение, Винсънт. Помня, че Едуардо беше разстроен, защото очистихме брата на Уили, след като Едуардо беше хвърлил много пари по него. Според Едуардо, ако се бяхме погрижили но друг начин за Вито, така както той казваше, Уили никога нямаше да попадне в Програмата.

— Какви са тия идеи, татко? Едуардо ли ще ни обяснява защо Уили е влязъл в Програмата?!

— Прав си, Винсънт.

— Трябва да се срещнем с Едуардо.

В седем часа вечерта Поп и Чарли пристигнаха заедно в къщата на дон Корадо. Винсънт дойде десет минути по-късно, а после дон Корадо и Едуардо слязоха от горния етаж. Всички седяха около масата, над която висеше светъл кръгъл абажур със златни ресни. По средата на масата имаше голяма купа с плодове. Дон Корадо каза:

— Разговарях с Едуардо за Уили Деспиза. Той иска да ви каже нещо.

Едуардо поде:

— Не виждам смисъл да се бърза. Уили ще ни чака там, където е.

— Трябва да протегнем ръката си чак до Вашингтон — оплака се Винсънт. — Ще ни трябват месеци.

— Значи колкото повече време продължи, толкова по-тежко ще бъде за Уили, когато го пипнем. С всеки изминат ден фалшивото му чувство за сигурност расте.

— Мисля, че трябваше вече да знаем къде е — произнесе Чарли с равен, зловещ глас, който беше особено страшен, защото той идваше непринудено. Даже не му се наложи да мисли за Богарт, когато го каза. Дори дон Корадо се уплаши. Той примигна. Едуардо се опита да хипнотизира Чарли, но не издържа.

— Чарли, ти си тук, — изрече той бавно — тъй като си в дъното на историята с Уили.

Чарли не му отговори, но продължи да го гледа втренчено.

Винсънт каза:

— Защо пък да е в дъното на историята? Уили попадна в Програмата след като откраднa наши пари и трябваше да се скрие, за да могат с Джоуи Лабриола да си живеят необезпокоявани. Чарли направи голяма услуга на Уили като очисти Вито и му даде основание да използува Програмата. Чарли всъщност го уреди с Джоуи — а как му се отплати той? Опита се да го предаде на Мелън.

— Искам да кажа, че ако братът на Уили беше жив днес, Уили все още щеше да работи за нас.

— Ама, че глупост! — каза Чарли.

— Защо се отклоняваме в спорове? — попита Поп. — Тук сме, за да вземем мерки за Уили Деспиза.

— Значи искаш да отида при демократите за информация?

— Едуардо… какво значение има? Републиканци или демократи? За деца ли ни мислиш? — каза Винсънт. — Обади се на хората си във Вашингтон и им кажи какво искаш. Уили Деспиза си поживя достатъчно.

Едуардо погледна баща си. Дон Корадо кимна благосклонно.

— Чарли може да посети Уили веднага след годежа — каза дон Корадо.

От 25 465 практикуващи адвокати във Вашингтон, по един на 25 души от населението на града, юридическата фирма, спонсорирана от Баркърз Хил Ентърпрайсиз — Шут, Финк, Бланк и Уокър — беше най-ефективна, защото имаше връзки с адвокати, които имаха достатъчно пари зад гърба си, за да решат всякакви проблеми.

Един помощник министър на правосъдието на Съединените щати беше на съвсем неофициален обяд в клуб „Метрополитън“ с шефа на фирмата Базил Шут. Изтъкнатият адвокат деликатно изясни защо фирмата му се интересува от местонахождението на бившия Гуелиелмо Деспиза, който е под прикритието на Програмата за защита на свидетели. Господин Деспиза може да се окаже богат наследник, макар че завещанието не се изплаща индиректно, и ако е възможно само в този извънреден случай да се разкрие къде е господин Деспиза, клиентите на фирмата ще оценят високо съдействието.

По-късно, докато пиеха кафе и пушеха с наслада хаванските пури на министъра, той загрижено повдигна въпроса за необходимостта от подкрепа на Комитета за политически действия, който искаше да прокара закон за подпомагане на бедстващи адвокати. Адвокатът се съгласи.

— Няма кауза по-близка до сърцето ми — рече той.

— Напишете чек за нуждаещите се адвокати на Америка — каза помощник министърът. — Това ще уреди въпроса.

Когато Шут се върна в офиса си, куриер на Министерството на правосъдието донесе ненадписан кафяв плик, съдържащ четири цветни полароида на новите физиономии на Уили и Джоуи — в профил и анфас. Бяха вдигнали веждите на Уили, а косата му бяха боядисали бяла. Носът беше изправен, с месест връх. С повдигането на лявата половина на лицето му, дясната беше увиснала. На брадата му

бяха направили трапчинка, а на предните горни зъби имаше две криви коронки. Двойната брадичка я нямаше. Очите все още гледаха диво, но лицето беше друго.

По-характерна беше защитната окраска на Джоуи. Хирурзите го бяха направили като приказен принц. Идеални зъби на мястото на старите, които напомняха сирене Рокфор, големи сини очи вместо предишните — присвити, малки и кафяви, идеален нос, и скули, които хармонизираха женствено с брадичката. Косата беше руса и стигаше до раменете.

Новото име на Уили беше Хобарт Търман. Живееше и работеше в Якима, щат Вашингтон, на деветдесет мили югоизточно от Сиатъл, отвъд планината Каскейд, с население около 43 000 души. Якима беше търговският център на един селскостопански район, известен със своите ябълки и с производството на дървен материал, брашно и сайдер. Господин Търман живееше с племенника си Чандлър Оуенс. Те държаха фирма за търговско обзавеждане и декорация.

Шут пъхна информацията в друг плик, извика кола по телефона, за да успеят за следващия самолет и поръча на един млад служител да изпрати снимките на Уили, новото му име и адреса на Едуард Прайс в Ню Йорк.

— Ако не знаех, че са те, никога не бих ги познал — каза дон Корадо на срещата с Едуардо, Поп и Чарли. — Погледни само Джоуи Лабриола! Как е възможно! Познавах баща му и майка му. Живееха на шест мили от Агридженто. — Той поклати глава със страхопочитание. — Откъде са измислили тези имена? Докато се възхищаваше от изпипаната работа, на грамофона се въртеше арията на Зерлина „Vedrai carino“[2] от операта „Дон Жуан“, запис на Ецио Пинца и Ричард Тобър от 1939 година, който щеше да изслуша повторно веднага щом всички си тръгнат, за да задържи лиричното настроение за по-дълго.

— Тази информация ни струва скъпо — каза Едуардо, — но трябва да се уверим, че е точна. Няма нужда Чарли да бие път чак до Якима, за да убие някакви хора, които винаги са били Хобарт Търман и Чандлър Оуенс, само защото имат стари сметки за уреждане с Министерството на правосъдието.

— Ще се разбере щом ме видят — каза Чарли. — Ще подмокрят гащите.

---

[1] Пити, погачи (ит.) — Бел.ред. ↑
[2] „Ще видим, мили“ (ит.) — Бел.ред. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Видните гости от цяла Америка се изсипваха в трите хотела на Прици в Манхатън. Папският нунций отиде да обядва с дон Корадо в Бруклин веднага след пробите при модния шивач Унгаро, обаче възнамеряваше, ако е възможно, да избегне самото тържество.

Филмови, информационни и телевизионни звезди се бяха скупчили в очакване да нахлуят в „Градините на Палермо“. Събитието щеше да бъде отразено в светските хроники, но годежът определено не беше новинарско събитие. Хората, които бяха чували за семейство Прици, знаеха за годежа, а що се отнасяше за останалата част от света, там те бяха неизвестни и не представляваха интерес. Така беше от доста години, откакто fratellanza бе поела курс за ненасилие по отношение на връзките си с обществеността, или ако неизбежното все пак трябваше да стане, за това биваха обвинявани дивите южноамериканци и негрите.

Мейроуз Прици — младата жена, в чиято чест ставаше тържеството, беше племенница на финансиста Едуард Прайс, но никой нищо не беше чувал за Чарлз Амедео Партана. Гангстерите, ако имаше все още такива, бяха живата сила на нещо полуотмряло като Мафията и живееха само във филмите, или бяха станали част от американската история. Хората, които притежаваха големи компании, ги завземаха със сложни подмолни операции, заменяха ги или ги обединяваха, за да вдигнат цената, и се наричаха финансисти, а не гангстери. Обществото вече изясняваше номенклатурата си, както стана преди това с наркотиците. Те бяха наречени „субстанции под държавен контрол“, а данъците — „увеличаване на приходите“. Всичко се вършеше в такива мащаби, в сравнение с които лудориите на едновремешните „гангстери“ изглеждаха нищожни. Всичко се правеше открито, от известни хора, чиито имена се появяваха редовно по бизнес страниците на вестниците. Фактът, че съществуваше една сицилианско-американска фамилия, известна в ограничен район на далечен Бруклин и оглавявана от някакъв забравен старец, не

означаваше за никого нищо. Какво от това, че в прашните, забравени архиви на нюйоркската полиция този старец се води под номер Е-14481 или под номер 362142А във ФБР, или под номер 247 в списъците на Федералното бюро по наркотиците. Нямаше какво друго да се съобщава по този случай, освен радостта на бъдещата булка.

Винсънт нае една суперлуксозна лимузина, шофирана от неговия човек — Зинго Папалуш, който трябваше да вземе Чарли от апартамента край брега, после да мине през къщата на Винсънт в Бенсърхърст и да закара всички — Чарли, Мейроуз и Винсънт в „Градините на Палермо“ до корабостроителницата, намираща се на границата между Бруклинските възвишения, Форт Грийн и Уилямсбърг. „Градините на Палермо“ беше свещената горичка, където Прици, Партана, Сестеро и Гароне чествуваха по-важните събития през последните петдесет години. Сградата беше на тридесет и седем години, когато Корадо Прици я купи. Той я беше използувал непрекъснато за организиране на танци, религиозни ритуали и събрания на имигранти от Сицилия, които се бяха обединили около него и съвсем справедливо го бяха избрали за свой водач — без насилие, или по-точно не само с насилие. Градът се беше опитал да конфискува сградата на два пъти през последните девет години, но всеки път дон Корадо казваше на Едуардо да отмени нареждането. Сега тя се водеше като собственост на Свещения орден Decima Manovale, организация с идеална цел на религиозни аскетици, дали обет за бедност, които бяха попечители на акции от петролната индустрия, с право на глас, собственост на дон Корадо.

По пътя от крайбрежието към дома на годеницата си в Бенсърхърст Чарли не можа да се отърси от завладялата го депресия. Предишната нощ се беше видял с Мардел за последен път в живота си и не можа да намери смелост да й каже сбогом. Помъчи се. Докато се колебаеше, си помисли, че поне е опитал. Нямаше измъкване. Трябваше или да избягат, или да се самоубият. Чувствуваше се като топка между две стени. След няколко удара силата й се изчерпва и тя не може да се върне отново до другата стена. Не можеше непрекъснато да повтаря едно и също. Тази песен им беше позната до втръсване, затова не й каза нищо, дори довиждане. От друга страна, не бива да оставя нещата просто така. Би могъл да й напише писмо. Тя харесваше Поп. Щеше да го помоли да отиде при нея и да й го даде. Тя е много

чувствителна към парите. Абсолютно невъзможно беше да й остави чек тази сутрин, когато се измъкна от апартамента. Дори не успя да уреди въпроса чрез банка — да й праща достатъчно пари всеки месец, но без да я засрами — защото тя си беше малко побъркана, щом опреше до пари. Не много, само колкото да е спокоен, че ще има какво да яде и да си плаща наема. Ще накара Едуардо и адвокатите му да нагласят някое фалшиво наследство от роднините й в Англия. Това беше единствената възможност да я накара да приеме пари.

Познаваше я. Когато разбере всичко, или когато той самият намери начин да й обясни какво е станало, тя вече няма да се обажда на Марти Померанц, защото работата й при него бе подсигурена от Чарли и тя ще прекъсне този контакт. А… ах, по дяволите! Спомни си какво казваше Вито. Стой далече от жените, че носят само ядове. Чарли не го разбираше. Ако искаш да бъдеш с някой, не може без ядове, защото всеки си мисли, че знае повече от другия какво е най-добро за него. Исусе, точно това се беше случило с Чарли. Две жени — страхотни жени — бяха така лудо влюбени в него, че вече изобщо не можеха да се владеят. Какво нещо е животът. Това е дивата природа. Просто трябваше да се свикне с нея.

Ех, ако Мейроуз би се съгласила да прекарват заедно три нощи в седмицата и всяка втора събота! Щяха да се оженят и да продължи да се вижда с Мардел. В края на краищата, тялото му щеше да свикне. След една-две години постоянно натоварване, нямаше дори да се нуждае от почивка през деня. Също като малкото момче, което вдигало едно теле всеки ден, докато не станало мъж, а телето — сто и петдесеткилограмов бик. Възможно беше. И двете жени щяха да бъдат щастливи, без да си късат нервите. Но не! Мейроуз държеше на своето.

Моторизираните ченгета от ескорта разговаряха на улицата пред къщата на Винсънт, когато Чарли слезе от лимузината и се изкачи по алеята до къщата. Очакваха го. Вратата се отвори — всички бяха издокарани и готови за тръгване. Мейроуз изглеждаше по-елегантна от всякога, може би защото никога не я беше виждал с такава дълга рокля, с всичките й голотии, а косата — като шлем. Чарли целуна Мей по бузата. Тя замръзна, сякаш чакаше още. Отидоха до колата. Мъжете носеха смокинги като сервитьори. Докато се качваше, Винсънт се

оригна два пъти толкова силно, че Зинго се огледа стреснато и вдигна прегрaдното стъкло в колата.

Мейроуз седеше между двамата в огромната кола и се вслушваше в мълчанието на Чарли; изтълкува го като безразличие. Това беше най-голямата нощ в живота им, а тя не долавяше вибрациите на Чарли, само студенина. От поведението му разбра, че е победила, знаеше, че е скъсал с онази. Баща му най-сетне го е вкарал в правия път. Но също така си даде сметка, че нищо не е спечелила. Това не беше Чарли, не с този Чарли искаше да работи.

Имаше много време за размисъл. Аварийният й план за действие беше доста гъвкав.

Всички мълчаха. Баща й бе пуснал телевизора и гледаше предаването „Здраве за всички“. Той мразеше да се облича официално и да ходи на шумни събирания само за да не чуе нещо, което вече му бе известно. Чудеше се къде щяха да сложат проклетите подаръци.

Мейроуз се „взря“ в мечтите си — да притежава Чарли, да държи законния бизнес, да господствува над фамилията — от улицата до заседателната стая, с Чарли до себе си. Но щом не успя да го прикотка, за да застане до нея доброволно и с радост, тогава сигурно беше надценила и способността си да завладее фамилия Прици. Едното бе естествена последица от другото. Първото бе абсолютно мерило за второто. Какъв е смисълът тогава? Ако остави събитията да се развият според основния план, рано или късно можеше да се окаже с празни ръце, защото нещата нямаше да потръгнат. Това беше от ясно по-ясно. Така че, каза си тя, заради това, което наистина притежавам и което винаги съм притежавала — моето име — ще трябва да сваля въжето от шията му и да премина към аварийния план.

Дълбоко в сърцето си тя винаги беше усещала, че това неизбежно ще се случи. Двутонната танцьорка беше прекалено хладнокръвна. Нейната самоувереност сигурно й помагаше да не се съмнява в Чарли. А той се държеше така, сякаш никога не беше кръшвал настрана. Чарли си падаше повече по оная дебелана. Трябваше да си го признае. Да, трябваше да зареже всичко и да свали въжето от шията му, така че нито той, нито някой друг да се досети, че го е направила. Да върви по дяволите! Тя имаше свой бизнес, Бруклин и без това западаше. Искаше й се да заплаче, но баща й беше до нея и щеше да се разкрещи, докато не разбере защо циври, а Чарли, току

виж, се гръмнал. Затова не заплака. Колата спря пред любимото място на фамилията за честване на големи празници. Сега ще им покаже какво значи веселба.

Свръхестествено дългата кола се приближаваше бавно към входа на „Градините на Палермо“. Зинго Папалуш сякаш пристигна там преди пътниците. Всички слязоха.

— Чакай тук — каза Винсънт на Зинго и той разбра, че има разрешение да паркира колата в алеята на няколко метра от входа, за да бъде готова, когато Винсънт реши да се прибере.

Тази вечер щеше да се окаже паметна за всички. За Чарли, за дона, за Амалия, за гостите, а най-вече за Мейроуз и Винсънт, които нямаше да я забравят през следващите десет години, а Винсънт може би нямаше да я забрави изобщо. По време на самото събитие в ужасната нощ Мейроуз не усещаше подобно чувство за шемет. Ако определим кулминацията както в пиеса — конфликтът достига върхната си точка и се разрешава — тази вечер се превърна в кулминацията на нейния живот, а според пирамидата на Фрайтаг — в нейна катастрофа.

Огромната зала беше подредена така, че всички гости бяха настанени на големи кръгли маси. Почетната маса, където бяха Мейроуз и Чарли заедно с дон Корадо, Амалия, Винсънт, отец Пасананте — свещеникът, който щеше да ги бракосъчетае, Поп и Едуардо с една аристократична млада жена на име Бейби, възпитаничка на Фокскрофт и Бенингтън, се намираше в центъра на залата досами големия дансинг. На трите тежки полилея над банкетната зала и дансинга бяха закачени червени, бели и сини хартиени гирлянди. Поклащаха се разноцветни балони, носени от топлия въздух. На естрадата имаше два сменящи се оркестъра — единия от четиримата белокоси музиканти, по традиция ангажирани за тържествата на Прици, а другия от единадесет души, които свиреха по-съвременна музика (до 1955 година). Покрай две от стените имаше дълги маси на две нива, отрупани с подноси, пълни със салати, разнообразни ордьоври, студени меса, планини от фини макарони, купчини от сладки и сладолед. На третата стена имаше бар, където се тълпяха мъжете. На всяка маса бяха подредени по шест бутилки вино — бяло и червено. От двете страни на почетната маса бяха настанени представителите на фамилиите, а също толкова близо, но на

противоположната седяха държавниците, президентите на компании-конгломерати и прелатите. Всички мъже, с изключение на прелатите, носеха смокинги. Жените бяха облечени просто блестящо. Духовниците, които с две изключения бяха енорийски свещеници, носеха или червени, или пурпурни раса. На всички стени — на север, юг, изток и запад висяха огромни портрети: на Артуро Тосканини, Папа Пий XII, Енрико Карузо и Ричард Никсън, рисувани с боя от сепия и сложени в тежки златни рамки. Никсън беше президент на страната, но Донът беше следил с възхищение неговия вълнуващ възход като конгресмен, сенатор и вицепрезидент.

Мейроуз започна вечерта с такива силни викове за шампанско, че Винсънт се почувствува задължен заради нея да поръча поне по една символична чаша за всички в залата, което страшно го ядоса, защото трябваше спешно да се телефонира за бързи доставки в големи количества. Мей отказа да се храни и започна да се напива. Чарли непрекъснато й казваше да намали темпото и питаше дали няма да хапне нещо. Тя му отвърна:

— Искаш ли да седя на тази маса, или да се поразходя наоколо и да си потърся нови приятели?

По време на единствения танц с Чарли тя започна да роши косите на другите жени около тях и при удобен случай да щипе мъжете отзад.

— Мей, за бога! Какво правиш? — каза Чарли със замръзнала усмивка на лицето си.

— Какво искаш да кажеш? Празнувам. Ще се женим, забрави ли?

— Баща ти е червен като цвекло.

— Чарли, какво искаш? Да ми провалиш празника!

След това тя отказа да помръдне от стола си, а подканяше всички да пият до дъно и разменяше с танцуващите реплики на висок глас.

— Хей, Розалия! Внимавай! Задникът ти ще падне — и други такива безобидни духовитости.

Дон Корадо я гледаше и не вярваше на очите си. Неодобрителният втренчен поглед премина в бяс, изстрелян към Винсънт. В 21:41 часа Мей довърши бутилката шампанско и направи своите три решителни хода. Първият ход беше, когато Чарли танцуваше на дансинга с Джулия Фустино, снахата на Дженаро, която бе правила компания на Чарли и Мей в Ню Орлиънс. Беше спечелила

състезание по танци една година преди да се омъжи и танцуваше страхотно. Това жегна Мейроуз и тя започна да се държи като ревнивка. Непрекъснато подвикваше на Чарли от масата: „Защо не танцуваш със «старите чанти», Чарли? Защо се хвърляш направо на хубавиците?“ Или подвикваше: „Хей, Чарли… стига! Това е годеж, а не — оргия.“ и „Хайде, Чарли. Завлечи я в някоя телефонна будка и свършвай!“

Лека полека разговорите на съседните маси утихнаха и Мейроуз привлече вниманието на всички гости.

Вторият ход на Мей беше, когато Чарли и Джулия танцуваха бавен фокстрот. Тогава тя се надигна от стола си, сграбчи Джулия за ръката и я дръпна встрани от Чарли.

— Видях те, кучи сине — изкрещя тя и зашлеви Чарли през лицето.

Всички ахнаха едновременно, но най-ужасени бяха хората на централната маса, до самия дансинг.

Последва третият ход: Мейроуз отблъсна Чарли и с леко залитане се понесе към бара, където няколко младежи пиеха и наблюдаваха танците. Сграбчи един висок, чернокос мъж и го повлече на дансинга, където извъртя един такъв сладострастен танц, какъвто не бяха виждали нито Винсънт, нито баща му, макар че получаваха доста солиден брутен доход от порнографския бизнес. Винсънт се опита да инсценира апоплектичен удар. Дон Корадо я гледаше така, все едно се готвеше да я превърне в камък. Като че ли от цялата почетна маса единствено отец Пасананте наблюдаваше танца с удоволствие. След една обиколка на дансинга, от която тя едва не забременя, както по-късно отбеляза Водопроводчика, Чарли отиде да остави Джулия Фустино на нейната маса и се върна. Мей обгърна с ръце младежа, притисна силно бедра в неговите и го целуна изгарящо. Винсънт изхвърча на дансинга, изпревари Чарли и ги раздели. Стисна я за ръката, затегли я към вратата и каза: — Отиваме у дома.

Тя се изплъзна от хватката.

— Прибирай се, татко. Отдавна трябваше да си легнеш.

Вкопчи се в младежа и го издърпа настрана. После викна на всеослушание:

— С теб отивам и накрай света!!! — и тръгна да бяга от „Градините на Палермо“, влачейки младежа след себе си.

Когато изчезнаха от залата, никой не знаеше какво да каже.

После изведнъж всички заговориха едновременно.

Като изхвърча на улицата, здраво стиснала мъжа за ръката, Мей извика:

— Зинго!

Шофьорът бързо се отдели от няколкото свои колеги.

— Да, госпожице?

— Измъкни ме оттук. Къде е колата?

Зинго изтича до лимузината, даде на заден ход и спря пред двамата. Мей скочи в колата и бутна мъжа да седне до нея. Лимузината потегляше, когато Чарли и Винсънт изхвърчаха от сградата.

— Какво, но дяволите, е това? — каза Винсънт. — Да не са й пуснали нещо в шампанското?

— Ама че идиотщина — каза Чарли.

Не разбра какво точно бе станало, но явно Мей бе направила своя ход, който никак не му беше по вкуса. Тя свали примката от неговата шия, но я надяна на себе си. И без това положението не беше розово, а пък сега съвсем. Нямаше представа какво да прави, освен да я остави да изтрезнее, после да я заведе във Вегас, да се ожени за нея и да стоят по-далече, докато нещата се уталожат.

Мей не беше по-голям пияч от отец Пасананте, а той изобщо не пиеше. Нагласила е цялата работа, защото е помислила, че той иска да се откачи, но не знае как. Само едно нещо беше сигурно: Винсънт никога нямаше да го преглътне. Тя го беше опозорила пред най-важните хора на планетата. Тя беше мъртва за баща си.

Всичките ги накисна, най-вече себе си, но и него. Ако тя беше мъртва за Винсънт, той също вече бе мъртъв за нея. Тя беше негова. Знаеше го не по-зле от самия него, но избяга. Нямаше я вече.

— Опозорен съм пред теб, Чарли — каза Винсънт. — Тя се изплю отгоре ни. — Той беше толкова разстроен, че говореше на сицилиански диалект. — Мей вече не е моя дъщеря.

— Хайде, Винсънт. Студено е. Трябва да влезем вътре.

— Как ще погледнем хората?

— Ние сме Прици, Винсънт. Това им стига. Тази вечер разбрахме какво означава това.

Поп го нямаше, когато се върнаха на масата. Седнаха на местата си и Чарли започна разговор с Бейби за семейство Метс. Едуардо

говореше с отец Пасананте за борсата. Амалия тихо плачеше. Винсънт взе три хапчета. Дон Корадо разказа с пълни подробности за някакъв глиган, който бил ял в някакъв римски ресторант преди години, когато били двамата с жена му на голяма обиколка из Италия, а Винсънт бил вече пораснал. Ястието се наричало cindhiale in agrodolce[1], а сосът бил кисело-сладък и изобщо не можело да се сравнява с агнето, което ядяха в момента. Глиганът бил приготвен с оцет, аншоа и подправен с розмарин, чесън и пелин. Жена му казала, че не си струва да питат за рецептата, но обещала щом се върнат в Ню Йорк да потърси някое малко агънце. Дон Корадо не говореше на никого по-определено. Може би говореше с мъртвата си съпруга. Просто говореше.

Поп се върна на масата в единадесет без десет.

— Отишла е на летището — съобщи той. — Качила се на самолета за Мексико Сити заедно с мъжа.

Дон Корадо се обърна вежливо към Винсънт.

— Върни я — изръмжа той и се усмихна смразяващо. — Мексико не е място за млада неомъжена жена.

— Говорих с шефа на нощната смяна на летището — каза Поп. — Мей е попълнила входен лист. Поръчала е резервация в хотел и са я устроили в „Молина“ на Авенида Хуарес.

— Вземи телефона, Винсънт — каза дон Корадо.

---

[1] Задушен глиган, ястие (ит.) — Бел.ред. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Тържеството приключи набързо. Хората от почетната маса седяха по местата си така, сякаш нищо особено не беше станало. В единадесет часа семейство Фустино се сбогува с всички, а Едуардо и Бейби си тръгнаха веднага след тях. Донът, който обикновено напускаше всички тържества в десет и половина, сега в дванадесет без петнадесет, след като всички гости му бяха пожелали лека нощ, все още беше на мястото си. Никой не спомена Мейроуз. Никой не се загрижи за Чарли. Когато в залата останаха само чистачите, дон Корадо стана.

— Чарли, утре искам да говоря с теб. Ела при мен в пет часа. Всички излязоха. Дон Корадо, Амалия и отец Пасананте се качиха в лимузината на дон Корадо. Зинго се беше върнал от летището и чакаше Винсънт. Чарли и Поп седнаха в очукания шевролет на Поп и тръгнаха на юг към Бенсънхърст.

— Е, — каза Поп — тя реши проблема.

— Да.

— Страхотна жена.

— Да.

— Истината е, че се гордея с вас. Бяхте на ниво. Държахте се както трябва. Мардел отстъпи. Ти се примири с реалността. А Мей направи така, че да има изход за всеки.

— Какво ще стане с нея сега?

— Тя знаеше какво ще последва. Скочи от самолета без парашут, това е. Какво толкоз, Чарли, и без това Бруклин беше тесен за Мей. Тя е модерна жена и мястото й е там, в широкия свят.

Поп остави Чарли пред високия блок на крайбрежната улица. Той тъкмо влезе в апартамента си и телефонът иззвъня. Беше Винсънт.

— Чарли, защо стана така? Не искам да говоря за нея. Повече няма да произнасям името й. Но искам обяснение или ще… е, просто искам да знам защо.

— И аз не съм сигурен, Винсънт. Не съм го проумял още.

— Да не сте се скарали?

— Не.

— Тогава… какво? Да не е полудяла?

— Трябва да помисля.

— Кой беше онзи?

— Никога не съм го виждал.

— Дяволски си услужлив, Чарли! Ти трябваше да се ожениш за нея. А какво знаеш за нея? Нищо!

— Точно така. Ти си й баща и също не знаеш нищо. Мислех, че я познавам, но съм сгрешил. Нищо не знам за нея.

— Забравила е и чест, и достойнство. Загубила е вярата си.

— Някой ден може и да разбереш дали е така, а може и никога да не научиш — каза Чарли и затвори.

Чарли се преоблече, качи се в комбито, отправи се към Ню Йорк и успя да намери място за паркиране пред блока на Мардел. Позвъни на вратата. Отвътре се чу щракане и дрънчене на резета и вериги. Тя го дръпна в апартамента така, сякаш по стълбите го гонеха убийци, затвори и бързо заключи.

— Тържеството не беше ли тази вечер? — попита тя ококорена.

— Откъде знаеш?

— Получих покана.

— Ами?! — той беше смаян.

Тя кимна сериозно.

Чарли объркано поклати глава.

— Свършен съм, бебчо. Трябва да поспя.

Прекоси антрето преди нея и сви в ляво към спалнята.

— Тук ли ще останеш?

Чарли си смъкна ризата.

— Утре ще говорим.

— Имам репетиция в девет. А вечерта е първото шоу в Нюарк.

— О’кей. Ще те взема след представлението.

След това легна и заспа.

Когато се събуди, Мардел беше тръгнала за репетиции. Облече се, направи си закуска и се обади в Пералнята да каже, че до два часа няма да бъде в офиса, за да не се засекат с Винсънт. Нека той планира деня без него. Бяха довели Луис Пало от Вегас, за да разработят подробностите около капана за Уили и Джоуи. Чарли се обади в хотела

и отиде да го види. Тъкмо като пристигна, две уличници излизаха от стаята на Луис. Едната беше китайка, а другата можеше да мине и за извънземно. Луис толкова се стремеше да се прави на мъжага, та чак бе почнал да се изражда.

Чарли представи плана си.

— Знаеш ли къде е голямата лаборатория на 42-ра улица и Пето авеню?

— Ще я намеря.

— Там има телефонни указатели на всички градове. Отиди и намери указателя на Якима. В него намери имената на всички агенти за недвижимо имущество.

— Якима?

— Това е град в щата Вашингтон. Запиши си имената. После, когато отидеш там, обади се на някой от агентите — първо го проучи, за да си сигурен, че е най-големият — после му кажи, че искаш да наемеш къща с три спални някъде в предградията. Ясно ли е?

— Да.

— След като я наемеш, отиди да се видиш с Уили в неговата мебелна компания и му кажи, че искаш съвет за вътрешно обзавеждане и декорация. Джоуи е по декорацията. Докато те занимават с това, ми се обади в хотел „Олимпик“ в Сиатъл. Аз ще дойда и ще свърша работата. Ясно?

— Ти ли ще донесеш инструментите? — попита Луис.

— С изключение на един. Вземи една хубава секира от местната железария и я остави в мазето на наетата къща.

— Секира?

— Донът е обещал палците на Уили, ще ги дадем на жена му.

В четири и петнадесет Чарли се качи на комбито и тръгна към къщата на дона. Чудеше се със свито сърце какво ще предприеме семейството спрямо Мей. Той трябваше да покаже, че не знае нищо повече от другите за мотивите й, защото тя го направи, за да убеди всички, че го е зарязала, да покаже, че вече не го иска. Ако тръгне да разнищва работата, тя ще затъне в лайна до гуша. Беше изпипала всичко, до последната подробност, даже измъкна отнякъде и онзи младеж, за да бъде по-убедителна. Тя направи такова грандиозно представление, че Чарли не би могъл да й отнеме лаврите.

Амалия го заведе до стаята на дон Корадо на горния етаж. В цялата къща беше топло, но в стаята на дона беше горещо. Той седеше на стола и слушаше музика. На Чарли му се стори, че това е „Симоне Боканегра“ от Верди, любимата опера на баща му. Звучеше арията на Фиеско „Il lacerato spirito“[1] — израз на благородна, сдържана горест.

— Чарли. Добре — каза дон Корадо. — Сядай. Искаш ли чаша гроздова? Пура?

Дон Корадо говореше на италиански, диалекта от Agrigento[2]. Амалия излезе и затвори вратата.

— Не, благодаря, padrino[3].

— Беше тежка нощ, Чарли.

— Да.

— Но тя постъпи правилно. Не мислиш ли?

— Как така правилно?

— Тя не беше щастлива, защото знаеше, че и ти не си щастлив. Искаше да сложи край на тази история. Отиде твърде далеч, но искаше да сложи край.

Чарли погледна малките, студени очи на дон Корадо, но не отговори.

— Какво ще стане с нея?

— Не трябва да забравяме баща й. Публично опозорен.

Семейството беше опозорено. Той ще я върне тук и ще я изгони от семейството. А ти си част от семейството, Чарли.

— Какво казваш, падрино?

— Между вас двамата с Мей е свършено. Нищо не може да се направи… Нищо няма да й липсва, но ще бъде прокудена от Бруклин. Искам да те помоля да разбереш, че е прокудена и от семейството, а ти си част от него. Значи — прокудена е и от теб. Сама си го избра. Тя избяга от теб по своя воля.

— Разбирам, padrino.

— Вземи си сладка, Чарли. Почакай, Амалия ще ти донесе едно хубаво кафе. Разкажи ми, как смяташ да се справиш с Уили Деспиза.

---

[1] „Изтерзаният дух“ (ит.) — Бел.ред. ↑

[2] Град в Сицилия. ↑

[3] Кръстник (ит.) — Бел.ред. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Чарли пристигна в театъра на Нюарк в края на последното изпълнение. Ангажиментът в новото шоу бе пробен за Мардел. Тя участвуваше в програма, създадена специално за нея: пищна безвкусица, която струваше на Чарли 2300 долара. Двамата мъже, сътворили номера, бяха там заедно с Марти Померанц, но Чарли седна сам, за да формира свое собствено мнение.

Първата половина на действието беше изискан стриптийз с обичайното тръскане и извиване на тялото. След като стигна до върховия момент на номера, тя напусна сцената, съпроводена от силни ръкопляскания; появи се отново и застана между двете пиана, боядисани изцяло в черно. Лицата и телата на двамата пианисти бяха покрити с черно кадифе и изключение правеха само варосаните им бели ръце. Сцената тънеше в мрак, имаше само три бели петна — Мардел и ръцете на пианистите. Като акомпанираха на Мардел, ръцете им се отразяваха във вертикално подредени огледала и създаваха впечатление за движещи се нагоре-надолу по тялото на Мардел ръце. Тя пееше „Това старо чувство“. С това изпълнение излизаше за втори път пред публика и според Чарли резултатът не беше лош.

Той остана на мястото си докато тя напусна сцената, след това си проби път зад кулисите, където срещна развълнувания Марти Померанц.

— С този номер можем да отидем навсякъде — каза развълнувано Марти. — Шоу в Бродуей, в клубове, или да направим турне, което да завършим във Вегас. Това е голямо представление, Чарли.

— Мислех си, че без стриптийз ще бъде по-добре може би.

— Без стриптийз? При това тяло?

— Не я изпускай и прибирай парите, Марти — ухили се Чарли.

Трябваше му почти един час, за да я измъкне от хората. Двамата мъже държаха един куп бележки, които прегледаха заедно с Мардел и Марти, а Чарли седеше на стола и чакаше.

За разлика от друг път Мардел беше гладна, затова Чарли я качи в колата и отидоха в „Ла Коста“ на Двадесет и втора улица, близо до нейния апартамент. Гледаше я как яде пържолата си, докато той преглъщаше минестрони, гризеше една франзелка и отпиваше от червеното вино.

— Това е страхотен номер — каза той.

— Номер?

— Е, останалото беше също чудесно. Искам да кажа, как човек може да знае, че пееш толкова хубаво?

— Аз обичам да пея. Какво каза господин Померанц?

— Каза, че можеш да получиш ангажимент навсякъде — мюзикъл в Бродуей, големите клубове — навсякъде.

— Господи! Не мога да повярвам.

— Ще станеш голяма звезда, Мардел.

Тя се усмихна, дъвчейки замислено пържолата.

— Слушай, трябва да ти кажа нещо, но не вдигай патърдия. Налага се да замина извън града.

Мардел пусна вилицата си.

— Извън града?

— Сиатъл.

Тя докосна лицето си с две ръце на пет различни места.

— Колко време ще отсъствуваш?

— Зависи.

— От какво?

— Зависи как върви работата.

Тя се отпусна на стола си. Лицето й помръкна.

— Не трябваше да се връщаш след тържеството, Чарли.

— Е, Мардел! Хайде пък сега!

— Аз се примирих, когато си отиде в деня на приема. Знаех, че никога няма да те видя пак. После се връщаш, сякаш нищо не се е случило. Вече не ми принадлежиш, но се завърна, за да се убедиш, че всичко върви добре с пробното ми представление и да се успокоиш, че аз ще бъда добре, за да можете ти и тя да продължите да живеете заедно.

Той сграбчи ръката й през масата. — Това няма да стане. С мен и Мейроуз всичко е свършено.

— Свършено ли?

— Слушай, трябва да направя това пътуване. За мен това пътуване е много важно. Ще замина за два дни най-много.

Тя го погледна мрачно. Дишаше така, сякаш всичкият въздух в стаята е свършил.

Ако можеше да наблюдава цялата работа отстрани и ако му беше известно всичко, той щеше да остане смаян от изпълнението й, защото Чарли беше ценител на артистичната дарба; малко телевизия ли бе гледал… Но беше невъзможно и той виждаше нещата такива каквито бяха пред очите му, и си мислеше: „Ще полудея покрай нея. Ходиш с откачена, ставаш откачен“, но държеше ръката й и я гледаше право в очите.

— Слушай, Мардел — каза той, — ако мога да те взема на това пътуване, щях непременно да го направя, но не мога, пък и ти не можеш да дойдеш. Ще получиш ангажимент в Бродуей с този номер. Само се дръж за мене. Ще се върна след ден и половина може би. След това всяка сутрин и вечер ще ти се обаждам и ще си говорим в апартамента и в гримьорната ти. Ако искаш някой да те придружава до дома след шоуто, ще пратя двама души.

— Ще останеш ли с мен довечера, Чарли?

— Няма да бъда с тебе само довечера и когато ме няма, но — той пое дълбоко дъх и взе най-голямото решение в живота си, — когато се върна, ще се оженим. Това ще стане!

— Да се оженим? А какво ще…?

— Всичко това е свършено. Отменихме го.

Мардел остави сълзите да се стичат по бузите й. Забрави грима си и плачеше от радост. Прие това като истинска похвала за Мардел ла Тур, измисления образ. Тя живееше в образа на героиня, който никой не можеше да й отнеме, който беше единствено и само неин. Той й принадлежеше. Хати Блекър щеше непременно да получи отличен за дисертацията си.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

На вратата на спалнята се чукаше силно. Беше единадесет и пет сутринта. Мейроуз се провикна:

— Кой е?

Чу се приглушен глас, че е помощник-управителят на хотела. Тя извика:

— Иди на другата врата.

Наметна си халат върху бельото, пресече всекидневната и отвори вратата на апартамента. Беше помощник-управителят, но с него бяха Ал Мелвини и Фил Витимидзаре.

— Какво значи това? — попита ги тя.

Те нахлуха в стаята и затвориха вратата зад себе си.

— Махайте се оттук, по дяволите — каза тя. — Махни тези грубияни от стаята ми — обърна се тя към помощник-управителя.

— Къде е момчето, госпожице Прици? — попита Водопроводчика.

Младият човек излезе от спалнята, като се опитваше да завърже колана на хавлията, предоставена от хотела.

— Какво става? — попита той.

— Ах, ти, кучи сине! — Фил Витимидзаре сграбчи двете му ръце и ги изви зад гърба. Водопроводчика пристъпи напред и го удари силно в стомаха с юмрук, и то не веднъж, а три. Закуската на младежа се изля върху килима.

— Ал, за бога — извика Мейроуз, опитвайки се да хване ръката му. Той се освободи от нея и халоса момчето в лицето. Тялото се свлече. Фил го повдигна. Водопроводчика стовари още три юмрука в лицето му — вече подпухнало и обезобразено. Фил остави тялото да се свлече на пода, а после и двамата, все още с шапки на главите, започнаха да го ритат в ребрата от двете страни на тялото му. Помощник-управителят гледаше замръзнал от ужас. Водопроводчика преустанови работата си.

— Обличайте се, госпожице Прици — каза той. — Трябва да хванем самолета за Ню Йорк.

— Я се разкарай, Ал — отвърна тя.

— Обличайте се или ние ще ви облечем. За нас няма никакво значение.

Тя отиде до малкото бюро в стаята и написа чек. Подаде го на помощник-управителя.

— Слушай. Този чек е за него и е добре да го получи, ясно ли е? Искам хотелът да осигури всички разходи по него, за доктор и болница, а след това ми изпратете сметката. Адресът е върху чека. Ясно ли е? Схванахте ли?

Помощник-управителят погледна Водопроводчика. Оня кимна.

— Ако не се погрижите за него — доктор, болница, и ако не получи този чек, ще направя писмена клетвена декларация за това, което се случи тук тази сутрин и в Ню Йорк ще наема журналист, който да публикува историята по всички вестници в САЩ, разбирате ли какво ви казвам?

Помощник-управителят извъртя очи и погледна към Водопроводчика.

— Правѝ каквото ти казва госпожицата — каза Водопроводчика — или ще те хвърля в отходния канал.

* * *

Тя пътуваше в първа класа, най-отпред в самолета. Водопроводчика и Фил седяха зад нея. Тя отказа да яде и пие, но двамата мъже ядоха за шестима. Когато самолетът пристигна в Айдълуайлд, на летището чакаше кола. Беше шест часа вечерта. Закараха ги в къщата на Винсънт в Бенсънхърст. Винсънт ги посрещна на вратата и те я оставиха тук.

Тя седеше във всекидневната на бащината си къща. Той мълчеше. Гледаше я така, сякаш беше боклук, а на нея й се прииска да му изкрещи.

— Ти посрами семейството пред всички, които представляват нещо в тази страна — каза й той. — Ти показа на целия свят, че изобщо не те е грижа за семейство Прици. Ти никога не си вярвала в

това семейство. Даде ти се възможност да се ожениш за сина на най-стария приятел на дядо ти, но вместо това избра да бъдеш passeggiatrice[1]. Слава Богу, майка ти никога няма да узнае какво си сторила. Отърва се от тебе при ангелите. Слушай ме сега! Повече няма да говоря с тебе. Анджело Партана казва, че ти прощава, но Чарли никога не може да ти прости, ти отне неговото мъжко достойнство пред всички хора в тази страна. Можеш да се залъгваш, че все още принадлежиш към това семейство, можеш да се залъгваш, че си все още моя дъщеря, но не си. Не си от семейство Прици. Не си моя дъщеря. Никога няма да произнеса името ти и ще се погрижа да останеш стара мома.

Тя излезе от къщата с един куфар, Поп я чакаше в стария шевролет. Той й се усмихна и й каза да се качи в колата.

Пътуваха на север към Бруклинския мост.

— Дон Корадо иска да ти обясня новите правила на играта — каза той. — Но първо искам да ти кажа, че разбирам защо направи така. За това е необходимо повече кураж, отколкото имам аз.

— Не зная за какво говориш, Анджело. Какви са новите правила?

— Трябва да живееш извън Бруклин. Нямаш право да стъпваш тук и да виждаш семейството. Не можеш да идваш на сватби, погребения, кръщенета. Не можеш да се срещаш с никого в Бруклин.

— Голяма работа. И без това се нуждая от промяна.

— Леля ти Амалия иска да й се обаждаш по всяко време, където и да е. Дори в къщата на дон Корадо. Хич не й пука.

Мей започна да плаче тихо.

— Същото важи и за мене. Ако имаш нужда от нещо, ако искаш нещо да разбереш, ако ти трябва компания, обаждай ми се. Ще дойда където и да си и ще си похапнем хубаво.

— А Чарли?

— Чарли остава в Бруклин. Всичко е свършено, Мей.

— Аз поисках да стане така.

— Ще почакаме да мине известно време. Амалия и аз ще обработваме дон Корадо и Винсънт. Постепенно можем да постигнем някои промени. Постепенно ще можеш да си идваш за сватби и погребения.

— Ти си приятел, Анджело.

— Ще трябва да мине малко време. Остави времето да работи. Няма нищо, което да не може да се промени с времето.

---

[1] Проститутка, уличница (ит.) — Бел.ред. ↑

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Луис излетя от Ню Йорк една седмица по-рано, първо за Сиатъл и после за Якима. Преди да замине беше извикан в Бруклин и приет от самия дон Корадо, който му каза колко много оценява работата, с която ще се заеме, и му обеща, че когато Уили и Джоуи си получат заслуженото, ще направи Луис помощник-управител на казиното в големия хотел на Прици във Вегас. Луис остана смаян от дон Корадо. През целия му живот той бе легенда за него и ето го сега, грижи се за всичко да бъде направено както трябва.

Луис се настани в хотел в Якима, свали обувките си, защото имаше убийствени болки в краката си и се обади на един от посредниците на недвижими имоти, чиито телефонни номера бе взел още в Ню Йорк. Уговори се с него да го вземе на другата сутрин и да му покаже къщи в покрайнините на града. След това, за да се поотпусне малко, се обади на една жена от Вегас, която познаваше, и си поговориха мръсотии по телефона.

На следващата сутрин след солидна закуска той се срещна с посредника на недвижими имоти във фоайето на хотела и започнаха обиколката. Реши, че четвъртата къща, която видяха, е подходящата. Беше малко неудобна като за град, изглеждаше малко откъсната от света може би, но имаше неопределен чар, каза Луис.

— Неопределен чар ли? — повтори посредникът. — Трябва да запомня това.

Върнаха се в бюрото на посредника, където Луис подписа договор за три години на името на Артър Вентура и написа чек за тримесечна предплата. Попита дали има търговец на мебели в града и декоратор по вътрешно оформление. Посредникът отговори, че новото сдружение, което продава мебели и извършва вътрешно оформление, е открито току-що, само преди няколко месеца. Той не знаел нищо за работата им, но името е Хобърт Търмън, също член на клуба на „Оптимистите“, а името на компанията — „Качествена мебел и декор“. Той даде на Луис телефонния номер на компанията.

— Може би вие ще се обадите вместо мене — каза Луис.

— Разбира се. — Посредникът набра номера.

— Барт Търмън, моля — каза той. Луис примигна. Барт? Възможно ли е да е Уили? — помисли си той.

— Барт, обажда се Ив Уизлър. От „Уизлър — недвижими имоти“ ли? Разбира се. Барт, имам потенциален клиент за тебе тук, при мене, току-що подписа договор за три години за една немебелирана къща на „Селах“ и би искал да дойде при тебе да говорите за обзавеждането й. Положително. Името му е господин Артър Вентура. Ще го пратя веднага.

Луис не видя Джо Лабриола при първото си посещение. Уили го разведе из помещението с изложени мебели и го настани да разгледа няколко големи каталога с мебели.

— Какви мебели търсите, господин Вентура? — попита Уили.

— Все още не съм решил. Мисля да потърся декоратор в Сиатъл, който да огледа къщата и да ми препоръча нещо.

— Ей, не е нужно да ходите в Сиатъл за това — каза Уили. Ние имаме декоратор тук. Абсолютен талант. Получил е квалификацията си в Ню Йорк. Искам да кажа, че наистина е върховен талант. — Той прокара ръка по челото си.

— Ами…

— Слушайте. Вие, аз и декораторът ще отидем на място в къщата, той ще огледа и след два дни ще ви представи списък с идеи и няколко скици, така че ще видите колко е добър и ще можете да си спестите около три месеца време за нанасяне в новото място.

— Това е отлично.

— Казвам ви, той е страхотен декоратор.

— Жена ми и децата са в Мемфис. Аз току-що се преместих и колкото по-скоро мога да ги доведа, толкова по-добре.

— Да? В кой бранш сте?

— Това е строго поверително, но моята компания ще открие фабрика тук. Ние правим спално бельо — чаршафи, покривки и калъфки за възглавници. Не можем да започнем, докато не се настаня.

— Много ли от вашите хора ще наемат жилища тук?

— О, да. Най-малко четирима от ръководния състав.

— Ще свършим добра работа по къщата ви.

— Чудесно.

— Можем да отидем още сега, ако искате — каза Уили.

— Утре сутринта ще бъде по-добре. — Те си стиснаха ръцете и Луис се върна в хотела.

Уили се обади на Джоуи по телефона и му каза, че е дошъл големият им шанс — предстои им голяма работа. С изключение на няколко продадени стола, боядисването на няколко стени и една гарнитура за столова, предложението на Луис беше единствената солидна поръчка, която Джоуи беше видял, откакто откриха фирмата.

Джоуи се показа много сдържан, но не можеше да се овладее. Той носеше тренчкот върху бяла копринена риза. Не носеше грим, но изглеждаше така сякаш имаше нужда от него. Гласът му беше променен, като че ли Програмата за защита на свидетели му беше дала цял нов комплект от гласни струни. Така каза Луис на Чарли, когато му се обади същата вечер от една телефонна будка през два района. Гласът му едва ли е звучал така, когато работеше в Бруклин.

Те отидоха да разгледат къщата и Джоуи продиктува куп бележки на Уили. В града Уили каза на Луис, че ще му се обади веднага щом приготвят всичко. Луис отговори, че умира да види какво ще му предложат, но окончателното решение ще вземе шефът му, който ще пристигне със самолет от Милуоки.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Чарли излетя от Ню Йорк за Сиатъл два дни след Луис, като смяташе да се настани в хотел „Олимпик“ и да чака той да му се обади. Някога обичаше много този хотел, но сега разбра, че тези чувства са го напуснали веднъж завинаги.

Самолетът пристигна навреме. Денят беше прекрасен, изпълнен с онази особена атмосфера, която Северозападът ревниво пазеше. Чарли беше втори поред при слизането от самолета. Бързаше да свърши работата и да се върне при Мардел, като едновременно с това се чудеше какво става с Мейроуз. Вече бе спокоен за нея след разговор с дон Корадо, защото изглежда той бе говорил с Винсънт да не я пребие, когато я доведат от Мексико.

Мъчеше се да си представи бъркотията и недоразуменията, които щеше да предизвика в Бруклин предстоящото съобщение за неговата женитба с Мардел, да не говорим за възможно насилие от страна на Винсънт, когато научи за това. След като помисли, изключи възможността за силово решение. Той беше потърпевшата страна според начина, по който Мейроуз беше уредила въпроса; каквото и да направеше, вече имаше това право, защото беше потърпевшият. На няколко хиляди мили от Мейроуз той витаеше някъде около нея, опитвайки се да измисли как би могъл да смекчи удара върху нейната разбита вече глава, когато чуе новината за него и Мардел. Тя трябваше да очаква това. Мей постъпи така, защото беше пресметнала нещата много преди него. Тя реши, че той иска да се ожени за Мардел. Той не твърдеше обратното, защото наистина искаше да се ожени за Мардел, но искаше също да се ожени за Мейроуз. Де да беше всичко вървяло както трябва, така както беше преди да отиде в Маями и преди нейното телефонно обаждане там. Мей беше пресметнала, но сметката й бе излязла крива. Тя искаше да предпази Чарли от Винсънт и от неговото отмъщение, както и да не загуби той уважението на дядо й. Знаеше за Мардел, разбира се. Всеки път си казваше, че няма смисъл да мисли за това повече. Тя беше съсипала живота си. Беше прокудена от

семейството си. Нейният живот щеше да протече на тъмно, както в хладилна камера, а той щеше да изгради своя с Мардел върху нейната мъка. Тя беше разпиляла всичко, за да докаже нещо, което не се нуждаеше от доказване: че е истинска Прици и сама решава какво ще стане с нея. Мей не искаше да се остави на течението и да бъде изхвърлена, защото Чарли е решил да се грижи за някого, който е по-слаб от нея.

Ръкавът за пътниците от самолета към летището в Сиатъл не работеше и те трябваше да се тъпчат по една от онези старомодни дъсчени стълби, по които слизат винаги политиците, винаги без шапка, дори и във виелица, махайки пред телевизионните камери.

Потънал в мисли за миналото, като щадеше пострадалия от войната крак, Чарли се изнесе леко напред и стъпи на прагчето, залитна, но се опита да запази равновесие. Кракът му обаче се заклещи в някаква теснина и горната част на тялото му, устремена направо, го потегли надолу — почувствува как десният му крак изпращя между глезена и коляното. После изведнъж кракът му се освободи и подет от собствената си тежест, по закона на масата и земното притегляне, полетя по стълбите с главата напред. Приземи се върху лицето си на асфалта със счупен нос и две огромни синини на очите. Беше получил фрактура на черепа и сътресение на мозъка.

Трябваше да остане да лежи там, докато дойде линейката. Кракът му се беше извил по фантастичен начин, кръв течеше от ушите му. Стюардесата не позволяваше на никого да го премества и другите шестдесет и седем пътника трябваше да го прескачат. Някои го забелязваха едва когато го прекрачваха; по-скоро го чуваха, защото издаваше богата гама от звуци, въпреки че не беше в съзнание. Повечето от тях не поглеждаха надолу или защото бързаха, или защото не искаха да задържат опашката. А трима просто не го видяха изобщо.

Пристигна линейка, поставиха го на носилка и го упоиха леко, колкото да стигнат до болницата. Докато го подготвяха за залата за спешни случаи, една сестра прегледа джобовете и портфейла му и разбра, че Поп е най-близкият му роднина. От болницата му позвъниха. Поп им каза с глас, който не остави и грам колебание, че не трябва да правят нищо, докато най-добрите специалисти не пристигнат там.

Когато свърши разговора, Поп се обади на Ладзаро Фиса, бос на семейството в Сиатъл, и го помоли да намери най-добрия доктор по костна хирургия в района, който да прегледа главата, носа и краката на Чарли. След десет минути Фиса вече пътуваше към болницата с доктор Ейбрахам Уейлър, най-добрият ортопед в Северозапада.

След няколкочасово изучаване на рентгеновите снимки доктор Уейлър назначи лечението. Най-после сложиха гипсова каска на главата на Чарли, оперираха крака му, а после го поставиха на тежест и наместиха носа му. Меката част около очите му беше станала тъмновиолетова. Очите му бяха плътно затворени в двете дупки, оставени в огромната превръзка, покриваща горната част на лицето му и главата отзад, обхващайки счупения му нос.

След операцията доктор Уейлър се обади по телефона на Поп и му каза, че Чарли ще се оправи. Той му наговори куп медицински глупости, които Поп не слушаше, защото не ги разбираше.

После позвъни на Луис Пало в Якима и му каза да отиде в Сиатъл и да се грижи за Чарли. Обади се на дон Корадо и Винсънт, но забрави за Мардел. Той беше все още шокиран от това, което направи Мейроуз. Тъй като на приема трябваше да се обяви сгодяването на Чарли и Мейроуз, той смяташе, че Чарли е разрешил въпроса с Мардел по някакъв начин, и тя престана да съществува за него. Пък и тя живееше в друг свят, различен от техния.

Изминаха осем дни преди Чарли да е в състояние да осъзнае факта, че Луис беше в стаята и че Луис може да се обади на Мардел. Времето просто беше спряло. Той чуваше гласа на Луис, след това идваше нощната сестра и Луис си отиваше. На десетия ден, въпреки че не можеше да вижда през подутите си очи, Чарли можа да осъзнае, че не знае къде е портфейла му, а там беше телефонният номер на Мардел, който той не знаеше, защото почти не й се обаждаше, просто отиваше при нея. Извика сестрата и когато тя дойде, попита я къде е портфейла му. Тя го накара да се успокои, защото портфейлът му бил на сигурно място в сейфа на болницата. Чарли настояваше да му го донесе, но разбра, че не може да го получи без подписа си. Той все още не можеше да вижда достатъчно добре, за да подпише, и до дванадесетия ден беше в отчаяние. Пълното обездвижване бе изострило сетивата му и той знаеше какво се е случило на Двадесет и трета улица в Ню Йорк. Вярваше, че Мардел се е убила. На двадесетия

ден, въпреки че краката му все още бяха на тежест, можеше вече без помощта на Луис да й позвъни. Направи го сам.

Никой не отговори в апартамента, не я откри и в клуба, където чрез Мартин Померанц бе ангажирана. Той звъня цели пет часа и целият потъна в пот. Със замъгленото си съзнание прозря, че ако все още е жива, договорът й в Ню Йорк трябва да е изтекъл. След още два дни пак опита. Най-после някой вдигна слушалката и му каза, че Мардел е трябвало да бъде там, но не е дошла.

Чарли накара Луис да потърси телефонния номер на Марти Померанц. Когато се свърза, разбра от Марти, че е тръгнала за Бостън, където ще играе в един клуб.

— Не ме баламосвай — каза Чарли. — В Ню Йорк ми казаха, че все още играе там. Как може да играе в Бостън?

— С кого говори в Ню Йорк?

— Откъде да знам?

— Какво знаят те? Договорът й за ангажимента е точно пред мене.

— Бостън? — каза Чарли с пресипнал глас. — Бостън, къде е Бостън!

— Това е ангажимент за уикенда и плащат два бона.

— Сега края на седмицата ли е? — Чарли попита Луис. Пало кимна.

— Слушай, Марти, ще ти дам един телефонен номер в Сиатъл. Накарай я да позвъни на него. Ако тя не ми сее обади до девет часа утре сутрин, ти си вън от играта.

— Чарли, какво става? Кажи ми какво става!

— Безпокоя се, ме може да се убие, Марти. Картите го показваха. Тя си е такава.

Марти разбра, че е направил всичко, което можеше, за да защити Мардел.

— Чарли — каза той нерешително.

— Да.

— Тя не е в Бостън. Тук е, в Ню Йорк — в апартамента.

— Какво, по дяволите, става, Марти?

— Тя е пияна. Заключила се е и не отговаря нито на телефона, нито на звънеца.

— Тогава защо, мамка му, ми казваш, че е в Бостън?

— Защото тя е чудесно момиченце. Всеки ще ти каже, че е луда по тебе и аз не исках да й създавам неприятности.

— Пияна? — Чарли беше ужасен. Той не понасяше пияници. — Тя почти не пие!

— Знам ли? Единствения път, когато я хванах на телефона, преди три дни, да ти кажа, беше пияна. Викаше ми Чарли. Не можах да я убедя, че не съм Чарли. Вината не е моя. Дори не мога да я накарам да отвори вратата.

— А, по дяволите, Марти. Не искам да ти усложнявам живота.

— Моля те. Какво трябва да направя?

— Виж, Марти, аз си счупих крака като слизах от самолета в Сиатъл. Главата ми е гипсирана. На легло съм, с гипсиран крак, поставен на екстензия. Можеш ли да я проверяваш лично два пъти на ден? Само за два-три дни, докато се махна оттук? Но не й казвай за крака ми и главата, само й кажи да се обади на телефона, който ще ти дам.

— Какво стана с главата ти?

— Счупих я, когато паднах по стълбите от самолета.

— Това може да е сериозна работа.

— Мардел е сериозната работа, Мардел!

— Ами ако не отговори?

— Задръж така. — Той закри микрофона и погледна към Луис. — Ами ако не отговори?

— Тегли няколко шута — каза Луис.

— Тегли няколко шута — повтори Чарли в слушалката. — После влизаш. Ако е припаднала, закарай я в болница и нека да изкарат всичко от нея. — Той даде на Марти болничния си телефонен номер.

Чарли свърши разговора и натисна звънеца. Сестрата беше една от онези хубавички чернокожи жени, които не търпят дръзки закачки и комплименти.

— Слушай, Кларис — каза Чарли — може ли да повикаш Ейб?

— Доктор Уейлър ли?

— Да.

— За какво?

— Един приятел е закъсал в Ню Йорк. Трябва да му се помогне.

— Добре.

Тя напусна стаята.

Доктор Уейлър беше нисичък човек със сиви мустаци, триста хиляди годишен доход от лекарската си практика, проблем с хазарта в казината, винаги облечен в бяло.

— Виж, Ейб, имам неприятности в Ню Йорк — каза Чарли. — Ако си бях счупил крака на ски-лифта в Сън вели, щеше да ми поставиш метална скоба отдолу на гипса, та да мога да вървя.

— Какво ще ви помогне метална скоба на главата? Имате фрактура и сътресение, господин Партана.

— Трябва да изляза оттук.

— Лошото е сътресението. Нека поговоря с вашия лекар.

— Слушай Ейб, трябва да го убедиш. Поемам риска.

— Новите инвалидни електрически колички са добри.

— Ще ви подпиша, че съм си тръгнал по свое желание.

— Несъмнено.

— Можете ли да ми поставите пиявици под очите, или нещо друго?

— Не. Тъмни очила ще свършат работа.

— Кога мога да напусна?

— Утре сутринта.

Щом си отиде доктор Уейлър, Луис стана и затвори вратата. Върна се и после седна на леглото.

— Искаш ли аз да се оправя с Уили и Джоуи?

Чарли поклати глава.

— Доста време си загубих с тия момчета. Трябва да я свърша тая работа. Да. Например утре вечер, а?

Същия следобед Луис замина за Якима. Обади се на Чарли в болницата в десет часа на следващата сутрин и му каза адреса на наетата къща.

— Наех шофьор от семейство Фиса, който ще те вземе от болницата по обяд, Чарли. Ще те закара до къщата по околни пътища, след това аз ще доведа там Уили и Джоуи, довечера в шест.

Шофьорът донесе количка и я вкара отстрани на втората седалка. Чарли седна отзад, а болният крак вдигна пред себе си. Когато пресичаха планината, пред погледа му се откриваше красива гледка и той се радваше на простора и зелените дървета. В пет часа колата зави по алеята към къщата. Чарли каза на шофьора да паркира някъде в гората и да се върне да ги вземе в шест и четиридесет и пет.

Беше му омръзнало да търси Уили. Той дори не си спомняше как изглежда Джоуи. Настървението вече се изпари, но работата трябваше да се свърши; никой да не очаква, че може леко да се отърве, ако мами семейство Прици. Чарли беше в кухнята с количката си и чакаше, обвинявайки Мардел, че беше отнела ловния му хъс в края на едно толкова дълго преследване на двама души, които трябваше да си получат наказанието.

Той се чудеше как е изглеждала Мардел като дете. Започваше да изпитва презрение към майка й, но си спомни, че за това е виновен баща й. Мислеше си за Мейроуз. Чудеше се къде може да е сега и как я кара. Трябваше да направят всичко тя да стои по-далеч от пиенето. Спомни си къде е тя. Страхът, че тя може да се пропие изчезна, но на негово място се появи страхът от Винсънт. Но защо да обвинявам друг вместо себе си, размишляваше той. Ако бях се научил как да слизам от самолет, нямаше да се спъна, щях да се върна в Ню Йорк след два дни, Мардел нямаше да се напие и щях да изпитвам радост, че съм очистил Уили и Джоуи. Сега това се превърна просто в едно досадно задължение. В пет и половина чу Луис да идва с тях. Той ги разведе в стаите в предната част на къщата, като им разказваше как хазяинът ще изнесе старите си мебели, когато те решат какви да бъдат новите. Чарли чу Джоуи да казва какво би изглеждало добре.

Когато Луис ги върна в дневната, количката на Чарли се плъзна през вратата.

Уили погледна към нето, сграбчи гърба на едно канапе, за да не падне и повърна. Тъмно петно се появи отпред на бежовите панталони на Джоуи, който бавно се отпусна в един стол. Челюстта му бе паднала върху гърдите му, ризата разтворена чак до коленете, виждаха се златните му гривни и златна верижка около врата. Чарли не ги поздрави.

Луис ги изправи и ги поведе без да бърза през антрето към задните стълби, които водеха към мазето. Чарли ги следваше, докато видя с очите си къде влизат.

— Не става, Луис — каза той. — Количката не става за стълби.

— Стълби ли? — каза Уили неразбиращо.

— Заведи ги в гаража и донеси два кухненски стола.

Излязоха през кухненската врата; Уили и Джоуи носеха по един стол.

— Хей, чакайте — каза Чарли. В гаража няма телефон. Ше трябва да говорим тук.

— Да говорим? — каза Джоуи.

Луис им каза да седнат и Чарли остана на три-четири метра от тях. Луис застана облегнат на стената.

— Нека обясня нещо — каза благоразумно Чарли. Месеци наред ви търся, но нямаше да спра, ако беше продължило и десет години. Как ви хрумна, че можете да се измъкнете безнаказано?

Двамата мъже бяха много бледи. Ръцете на Уили се тресяха, той ги скръсти и се облегна напред върху тях. Джоуи започна да плаче, хлипайки високо. Уили си пое дълбоко дъх и каза на Чарли сурово:

— К’во си си наумил, Чарли? Правителството ще ви счупи гръбнака, ако се опиташ да сложиш ръка върху нас. Това правителство ви предаде на нас.

Уили обмисляше чутото, когато Чарли продължи.

— Тук съм, за да ви накарам да разберете какво сторихте на собствените си хора, на които дължите живот и положение.

— Джоуи и аз трябваше да се махнем, Чарли. Не можехме да живеем повече в това обкръжение. Когато ти даде на Вито да се разбере, ние видяхме шанс за нас и не го изпуснахме.

— Много неприятности ми създадохте, Уили. Вие почти ме свършихте с този Мелън. Струвате и доста пари на семейство Прици.

— Нямахме друг избор.

Луис забеляза как лицата на Уили и Джоуи просветляха, защото Чарли беше доста сговорчив. Изглежда не усещаха колко близко е смъртта.

— К’во искаш от нас? — Отново сурово каза Уили. — Не си ни търсил месеци наред, за да ни баламосваш с приказки.

— Искам да се обадите на няколко телефона. Искам да кажете, че съжалявате за това, което направихте.

Джоуи престана да хълца. Уили го потупа успокоително по гърба.

— На кого да се обадя? — попита той.

— Също и Джоуи. — Чарли приближи количката си до стенния телефон, като извади къс хартия от джоба си. Набра номера и заговори на сицилиански.

— Дон Дженаро? Обажда се Чарли Партана. Тук съм с Уили Деспиза и Джоуи Лабриола. Те искат да говорят с тебе. Един момент.

Той махна с ръка да се приближи.

— Дженаро Фустино.

— Какво да кажа? — попита Уили.

— Кажи му, че си сторил зло на семейство Прици и сега трябва да си платиш.

Уили взе телефона. Той предаде съобщението механично. Чарли подаде телефона на Джоуи. Джоуи изговори своята част спокойно, без хълцане. Чарли се обади на още четирима дона, а Уили и Джоуи повтаряха едно и също на всички. Когато свършиха, изглеждаха много по-добре.

— Сега ще се обадим на дон Корадо — каза Чарли. Той набра номера.

— Падрино? Обажда се Чарли. При мене са Уили Деспиза и Джоуи Лабриола.

Уили протегна ръка да вземе телефона, но Чарли продължи да слуша какво му говори дон Корадо. Той окачи телефона и се усмихна на Уили и Джоуи.

— Прощава ви — каза той.

Уили и Джоуи се прегърнаха. Джоуи целуна Уили, а Уили поклащаше развълнувано глава и го потупваше по гърба.

— Но той иска вашите палци — каза Чарли.

Те се разделиха и завиха като вихрушка.

— Нима очаквахте, че това няма да ви струва нищо? — каза Чарли.

— Нашите палци? — Джоуи бе онемял и гледаше с тъп и неразбиращ поглед.

Чарли се прицели по средата на телата им близо до мястото, където главната артерия на аортата слиза от сърцето към корема. Двамата паднаха в безсъзнание с лица обърнати нагоре. Луис отиде към антрето и стъпките му отекнаха надолу по стълбите към мазето. След малко се върна с брадвичка в ръцете.

— Отрежи им палците — каза Чарли. — Не мога да изляза от проклетата количка, без да падна на задника си.

Луис коленичи до Уили, който го гледаше втрещен. Той взе една от разперените ръце и отряза десния палец.

— Другия — каза Чарли.

Методично Луис отсече и четирите палеца, а после ги зави във вестник. Болката беше върнала Уили и Джоуи в пълно съзнание.

Чарли се наведе над тях и каза:

— Дон Корадо иска да ви кажа, че левите палци са за твоята съпруга, Уили. Роза получава двата палеца и ще бъде отмъстена. Бруклинските полицаи ще получат десните палци, а нашият човек ще се погрижи вашите отпечатъци да отидат до всички вестници. Ще станете по-знаменити отколкото бяхте на съдебния процес, където очернихте семейство Прици. Знаменито!

Той им простреля главите, първо на Джоуи. Уили се опита да крещи, когато Чарли се наведе от количката, от устата му не излезе никакъв звук. Чарли и Луис ги зарязаха там. Колата дойде точно в шест и четиридесет и пет и те потеглиха за летището в Сиатъл.

ШЕСТДЕСЕТА ГЛАВА

Чарли трудно можеше да повярва, че човекът в самолета за Ню Йорк е той самият. Инвалидната количка беше сгъната и прибрана. Бяха го поставили на първия ред, първа класа, върху много удобна полегнала назад седалка. Гипсираният му крак се врязваше в пространството на пътеката. Носът му бе закрепен с лейкопласт, а на главата си имаше стегната превръзка от гипс. Беше взел от своите хора в Сиатъл едно от малките сребристи пликчета, побиращи по две унции дрога, за да съхрани четирите палеца; добре запечатани, те бяха на сигурно място — в джоба на връхната му дреха, която висеше в шкафа отпред.

Всичко ново и непознато, връхлетяло го напоследък, сякаш се изнизваше пред очите му. Чудеше се дали Поп може да нагласи работата така, та подаръкът на кмета за годежа с Мейроуз да се прехвърли на негово име без много шум. Апартаментите в Гардън Гроув бяха отдалечени от Бруклин и разкошни, това всеки би могъл да го каже щом погледне рекламната брошура, която кметът беше изпратил вместо подарък, а той и Мардел трябваше да живеят в луксозно жилище, но не твърде близо до семейство Прици.

Трябва да се оправи с Мардел по въпроса за това пиене. Ще я накара да се закълне, че се отказва. Той знаеше къде да намери две сериозни статии, писани от лекари, които доказват че пиенето причинява недостиг на витамини, а за въздействието върху главата не му бяха нужни никакви странични доказателства.

Главното беше да се оженят, та тя да разбере, че той няма да позволи животът им да бъде разстройван, не и както тя се е оставила да бъде разстроена. Исусе, почакай да види гипсовата каска, която носеше под шапката си, плюс инвалидната количка и носа, и ще разбере каква лудост е било да мисли, че е избягал от нея.

Щом я открие и втълпи в главата й да спре пиенето, ще се обади на Едуардо да намери един съдия, който да подготви документите за сватбата, да се обади на Поп да му стане свидетел, после да отидат

някъде и да се оженят. Само при мисълта за това го побиваха тръпки, но трябваше да го направи. Тя се нуждаеше от него. Всичко стана така, както беше казал Поп. Мейроуз избяга. Никога няма да проумее откъде се взе тая смелост у нея. Всичко дойде на мястото си и всичко стана така, както искаше Мейроуз. Но дълбоко в сърцето си знаеше, че ако годежът беше минал тихо и кротко, както се очакваше, всичко щеше да се развие по друг начин. Той щеше да се ожени за Мейроуз. Щеше да се чувствува зле няколко седмици, но щеше да превъзмогне чувствата си към Мардел. Всичко щеше да се уреди. Но Мейроуз избяга от него. Той все още чувствуваше нейното присъствие около себе си, някъде във въздуха, но дявол да го вземе, тя сама беше решила въпроса. Тя напусна семейството си, защото това беше единственият начин да му каже, че той не е длъжен да се жени за нея. Получи се голям театър с тоя годеж, но какво можеше да направи? Късметлия си беше. Не му се наложи да избира между Мей и Мардел, и слава Богу. Всичко стана от самосебе си, както предрече Поп. За човек с неговия занаят обаче той изпусна възможността да направи удар чрез брака си. Можеше да се ожени за една Прици. Можеше да бъде неотделима част от по-тесния кръг на семейство Прици. Децата му можеха да бъдат от семейство Прици, с цялото влияние и власт, които би им донесъл този брак. Но с това бе свършено и въпреки че сега той се надсмиваше над себе си, и се поздравяваше за правилния избор да се ожени за жената, която най-много се нуждае от него. Когато слезеше от самолета и погледнеше Марти Померанц, веднага щеше да отгатне какво е станало е Мардел. Сърцето му спря да бие, когато помисли за това. Тя го обичаше толкова много, но като не получи никаква вест от него в продължение на дванадесет дена, което при нейната самотност и липса на опора е равно на три живота, сигурно е решила, че го е загубила и се е самоубила.

Той вдигна ръце и закри лицето си. Направи усилие да не изкрещи от мъка и отчаяние.

— Добре ли сте, господин Марино? — попита стюардесата.

Самолетът кацна на „Ла Гуардиа“ в седем и десет сутринта. Марти Померанц го чакаше. Не беше предупредил Поп, че пристига. Ставаше дума за Мардел, а не за работа.

Свалиха Чарли и количката на асфалта и го закараха в залата за пристигащи на летището.

Марти се бе изправил като собственик на погребално бюро. Чарли разбра всичко. Нямаше нужда Марти да говори. Мардел беше се самоубила. Всичко е свършено. Нямаше я вече и нищо не можеше да я върне. Решила е, че я е изоставил, че никога няма да се върне и е сложила край на живота си.

— Е, Марти, — каза той със задавен глас. — Давай направо.

— Божичко, Чарли, ти наистина си развалина. Нямах представа.

— Остави това сега, какво става с Мардел, за бога? Разби ли вратата?

— Да.

— И я намери да лежи там?

— Тя не беше там, Чарли. През цялото време, докато на нас ни се късаха сърцата заради нея, тя дори не е била в апартамента.

— Какво? — Той не можа да повярва на ушите си.

— Намерих писмото на кухненската маса. Адресирано е до теб. — Марти извади плик от страничния джоб на палтото си и го подаде на Чарли. Чарли го погледна мълчаливо. Никога не беше изпитвал така пълно чувство на огромно облекчение. Тя беше жива. Нямаше значение къде е, но беше добре и знаеше, че вътре в писмото пишеше, че тя смъква въжето от шията му. Той беше постъпил справедливо с Мардел и сега тя постъпваше честно с него. Двете най-забележителни жени в неговия живот бяха постъпили справедливо, защото го обичаха. Знаеше го. Писмото сигурно започваше както обикновено със „Скъпи Джон…“ и нещата щяха да се уредят. Всичко беше си дошло на място. Той беше излязъл свободен! Не беше възможно да къса повече сърцата на две жени.

Като натъпка писмото в джоба на палтото си, погледна към Марти, който очакваше да го кастрят за лошата новина. Чарли протегна ръка и го потупа по ръкава, за да му покаже, че всичко е наред и не обвинява никого. Усмихна му се вяло и подкара количката си към таксиметровата колонка, като си тананикаше „Ах, тези глупости“. Марти го настигна:

— Имам лимузина за тебе, Чарли.

Лимузината закара Чарли до плажа. Шофьорът го свали заедно с количката от колата. Чарли му даде двадесет долара, после вкара количката в асансьора и се качи на своя етаж. Влезе в апартамента си и без да сваля палтото, вълнената шапка и шала си, излезе с количката на

терасата, като се стараеше да се отпусне преди да отвори писмото на Мардел.

„Скъпи Чарли, пишеше в писмото — Ще се опитам да бъда много пряма, защото ти не заслужаваш друго отношение. (Писалката й бе застинала във въздуха за миг. Тя нямаше никакво намерение да бъде пряма с него, щеше да му наговори ужасни лъжи, но това беше единствения начин да направи всички действуващи лица отново щастливи). — Докато бях в болницата срещнах чудесен човек, световно-известен бразилски психиатър, който прояви интерес към радиосигналите, които, както си спомняш, насочваше към мен Бъкингамският дворец. Ние се влюбихме истински. Когато получиш писмото, ако наистина се върнеш в апартамента, аз ще бъда в открито море и на път за Бразилия. Ще живеем в Сао Паоло, високо в планината, заобиколени от ярко оцветени папагали. Никога няма да те забравя. Мардел.“

Точно както каза Поп, всичко завърши с цветя и рози.

Той остана на терасата в мразовитото декемврийско утро до късно следобяд, после се търкулна в леглото, тананикайки си „Ах, тези глупости“, като електрическо виолончело.

ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Единадесет стола бяха наредени в полукръг на сцена в малката зала на гимназията „Луис Муньос-Марин Джуниър“, която се използуваше главно за събрания на клубове. На всеки стол седеше по един ученик. Сеньора Роха-Бускандо, която щеше да произнесе прощалната реч от името на класа, седеше по средата. Чарли, с изгладен тъмносин костюм, бяла риза и хубава тъмносиня връзка, беше трети поред откъм десния край на сцената — между госпожица Едит Молина, бивша кореспондентка на „Бруклински орел“ и рускинята от Брайтън Бийч, Люба, чието фамилно име той така и не запомни, но знаеше, че се римува с името на един футболист от отбора на „Св. Луис“.

На първия ред в залата седяха Корадо Прици, Амалия, Винсънт, Поп, Едуардо и млада жена на име Бейби. Местата им бяха запазени от Едуардо чрез училищното настоятелство. Дон Корадо бодърствуваше до началото на официалната част, или по-точно докато господин Метсън не стъпи на сцената с картонена кутия в ръце, от която се виждаха рулата на дипломите, завързани със светлосини панделки — заверени, печатът на град Ню Йорк поставен надлежно, а имената на насядалите в полукръг на сцената випускници, бяха красиво изписани с неизтриваемо мастило от господин Метсън лично.

Той произнесе кратка приветствена реч пред шестдесет и седемте души публика. След това извикваше името на всеки ученик — да дойде и да си получи дипломата. Когато извика името на Чарли, той си спомни необикновеното обществено положение на специалните гости от първия ред и посъветван от областния инспектор, посочи постиженията на Чарли в учебния процес: „Чарлз Партана, получил най-много Златни звезди в класа, касиер и примерен ученик“. Чарли излезе напред, изпратен от публиката с учтиво ръкопляскане и с бурните аплодисменти на първия ред, поклони се на господин Метсън, взе си дипломата и се върна на мястото си.

След като раздаването приключи, господин Метсън представи на публиката Евелин Роха-Бускандо — щеше да говори от името на класа. Сеньората приближи катедрата с дебело купче листове в ръка, първо прочисти гласа си. Носеше вишневочервена рокля с деколте „прегърни ме“, прилепнала плътно по тялото, с набрана в края на роклята и по врата на голо петсантиметрова златиста ивица, а върху свободната от сутиен гръд се спускаше меко и образуваше заоблена издатина. Носеше големи пластмасови обици, имитация на злато, а косата й беше издърпана назад във висок кок. Божичко, мислеше си Чарли, тая е нов човек, защо не беше такава през всичките тези години докато ходехме заедно на училище! Той осъзна, че двамата имаха много общи неща. Те не бяха само ученици, завършващи гимназията, а учеха в един клас. Но тя е разкошна жена, как така не беше забелязал? Не е от обкръжението, така че е възможно да я опознае и по-отблизо.

Сеньората прочисти гласа си и започна да чете снопчето листове.

Майчице, помисли Чарли, ако се измъкнем оттук до утре заран, значи имаме късмет.

Издание:
Ричард Кондън. Фамилията Прици
Американска. Първо издание
ИК „Иван Вазов“, София, 1993
Редактор: Стилиян Данов
Контролен редактор: Мария Арабаджиева
Технически редактор: Ясен Панов
Коректор: Таня Саева
Художник: Александър Алексиев
Художествен редактор: Ясен Панов
ISBN: 954-604-002-9

Предпечатна подготовка „КОМПЮТЪР АРТ — Бояджиев“
Печат „ПОЛИГРАФЮГ“ ООД, Хасково

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.